

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

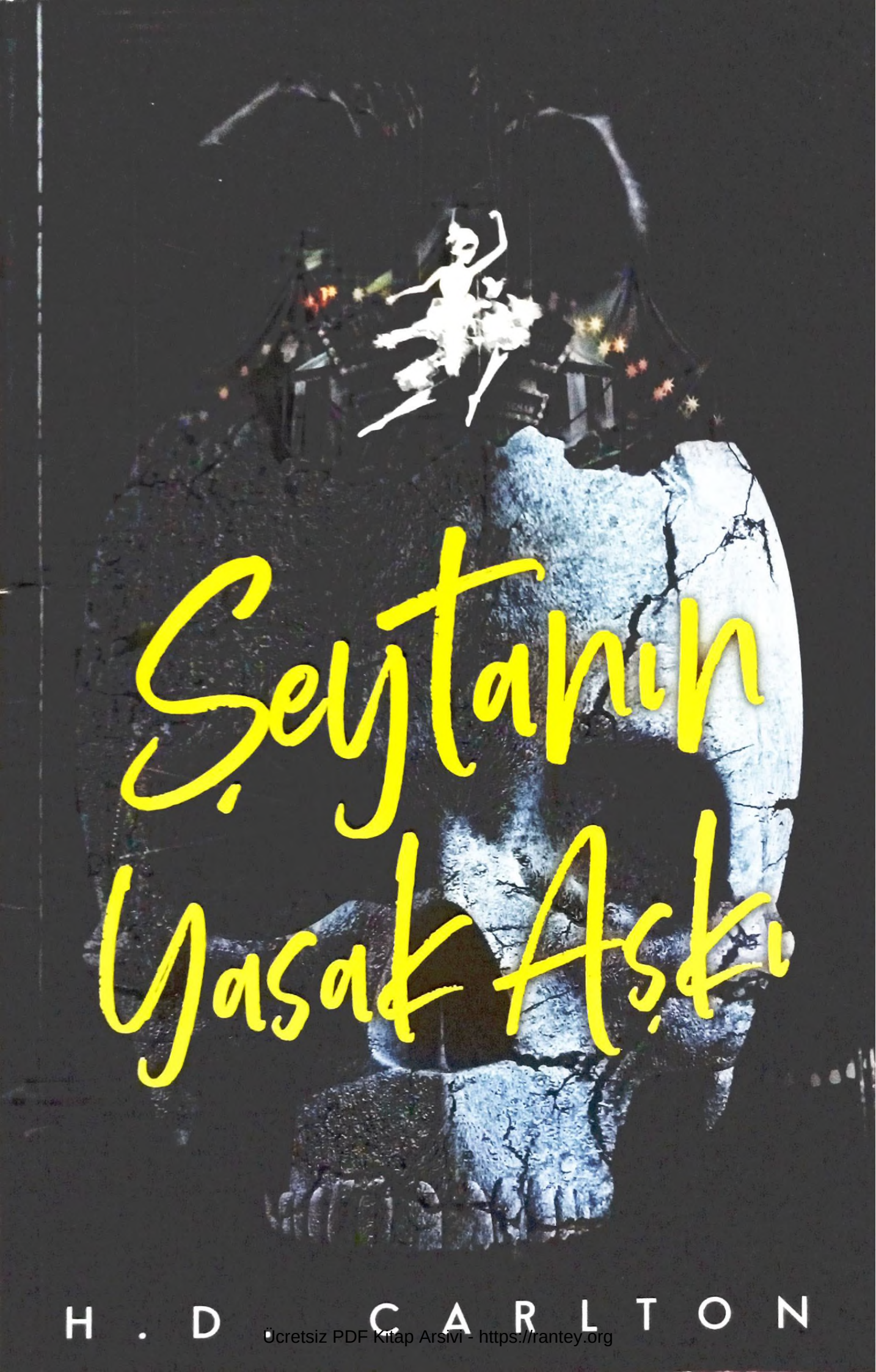
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Seytanın Yasadak Aşkı

H . D C A R L T O N

Seytanın Yasak Aşk

Şeytanın Yasadık Aşk

H. D. CARLTON

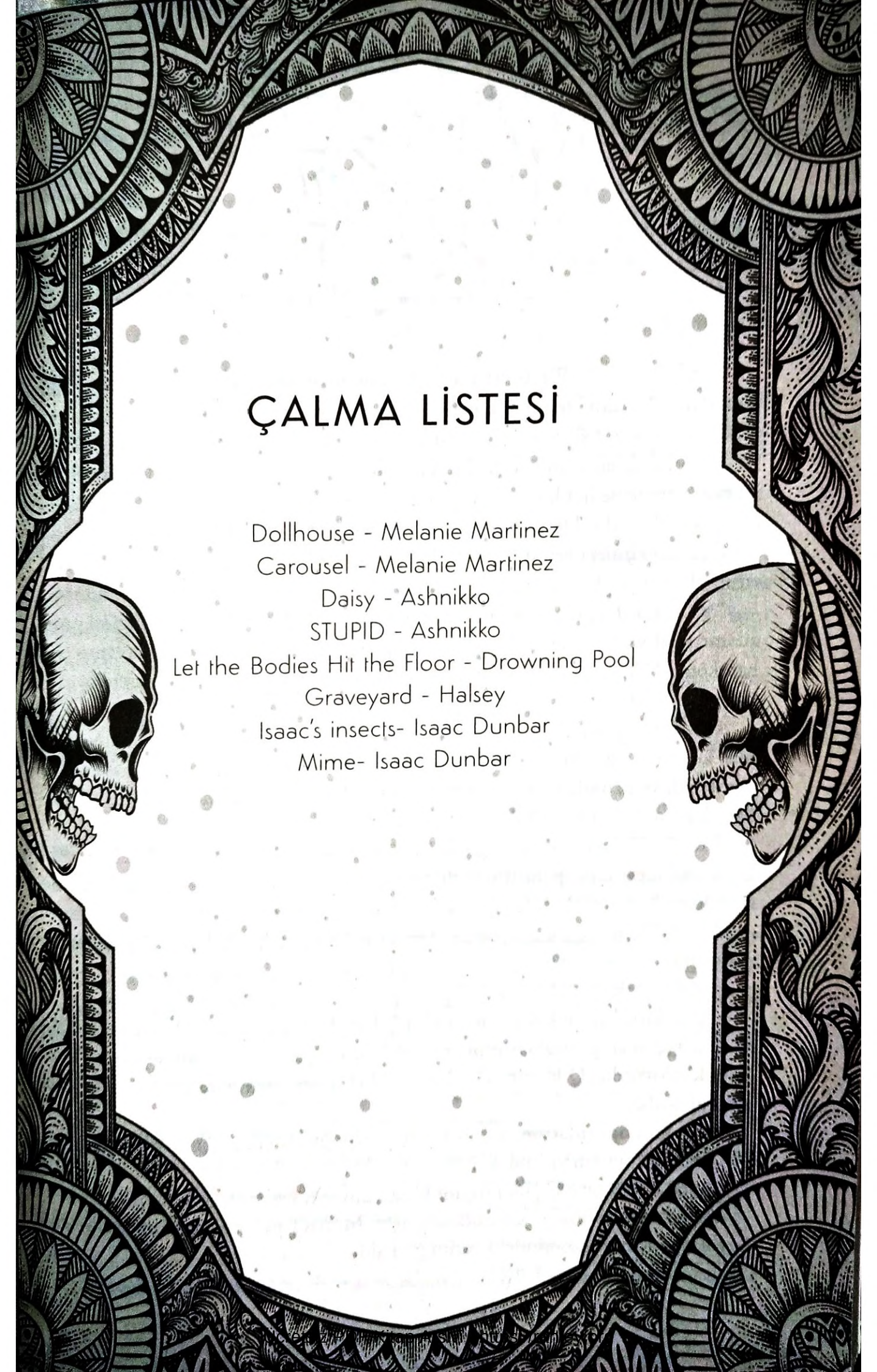
Çeviri:
Mehir Kalmış

ÖNEMLİ NOT:

Bu kitap türüne özgü şiddet, cinayet, insan kaçakçılığı, taciz ve açık cinsellik gibi kişiyi olumsuz etkileyebilecek unsurları içermesiyle oldukça karanlık bir niteliğe sahiptir. Silah oyunları, çoklu ilişki, cinsel ilişki sırasında birbirini bağlama ve ahlaki yozlaşmışlık gibi belirli durumlar da bu içeriğin bir parçasıdır.

ÇALMA LİSTESİ

Dollhouse - Melanie Martinez

Carousel - Melanie Martinez

Daisy - Ashnikko

STUPID - Ashnikko

Let the Bodies Hit the Floor - Drowning Pool

Graveyard - Halsey

Isaac's insects- Isaac Dunbar

Mime- Isaac Dunbar

“Bir.” *Bıçakladı.* Bir inilti ikinci kelimemi noktaladı. “İki.” *Bıçakladı.* Bir inilti daha. “Freddy* senin için geliyor,” diye şakıdım çocuksu bir tiz tonla. Bıçak yaralarından kan fışkırıyor, yüzümü kırmızı ve kanlı bir mozaikle boyuyordu.

Vücudunda açtığım her delikten kötülük sızıyordu. Onu hissedebiliyordum, bu evin neredeyse her köşesine yığılmış makinelerden çıkan duman gibi her açıklıktan kıvrılıyordu. Derin bir nefes alıp içinden sızan iblisi *kokladım.*

Çürük yumurta ve kükürt gibi kokuyordu. Doğru yargıda bulunduğumdan emin olmamı sağlayan şey de buydu.

“Mortis, gel de kafasını tut,” diye emrettim. Yoldaşım hemen dediğimi yapıp adamı kızıl saçlarından yakaladı; siyah pençeleri, iblisin suratına saplanıp onu hareketsiz hâle getirdi. Kafasını Mortis’in elinden kurtarmak için gösterdiği çaba çok *sevimliydi.*

Güzel bıçağımı elimde tutarak iyice eğildim ve sivri ucunu adamın gözünün kenarında gezdirmeye başladım. Bu benim en sevdiğim bıçaktı. Sapı parlak pembeydi ve ucunda kıvrımlar vardı. Bu bıçak küçüklüğümden beri hep yanımdaydı. Annemden bana kalan tek şeydi.

Bıçağım daha derine inip göz kapağının iç kenarlarını tavadan kek keser gibi keserken, kıpır kıpır parazitin çığlıkları yoğunlaşıyordu. Delikten kan fışkırıyor, neredeyse kendi gözlerime sıcıyordu.

Bıçağı önce aşağı indirip ardından da yukarı iterek göz küresini yuvasından çıkardım.

Gözleri çok güzel bir maviydi.

“Üç, dört, kapını kilitlesen iyi olur,” diye devam ettim. Zevk, vücudumdaki her hücreden akıp bacaklarımın arasındaki noktaya doğru yol alırken sesim daha boğuk çıkıyordu. Dikkatim dağılmıştı. Hiçbir şey beni görevimden daha fazla azdıramazdı.

Göz küresini fırlattım, ahşap zemine çarptığında çıkan yumuşak ses adamın çığlıkları tarafından yutuldu.

Aptal küçük şey. Çığlık attığını kimse duymayacaktı.

Şu anda ona ihtiyacım olmadığı için Mortis’i yanımdan kovdum. Mortis uzaklaşıp odanın köşesindeki yerini geri aldı.

* Freddy Krueger, Elm Sokağında Kabus isimli Amerikan, kült, korku filmindeki kurgusal karakterdir.

Altımdaki adam kıpırdanıyor, bana türlü türlü isimler takıyordu. Ağzından akan kan yüzünden kelimeleri birbirine karışıyordu. Akciğerine vurmuş olmalıydım.

Vay canına.

Dikkatimin dağılmasıyla beni üzerinden atmayı başardı. Yana doğru uçup garip bir şekilde yan tarafıma düştüm, bıçak yüzümün birkaç santim yakınına geldi. Yandaşım Mortis, ona doğru bir adım atarken o tökezleyerek ayağa kalktı.

“Bırak gitsin,” diye emrettim, kurbanımın sendeleyerek ayağa kalkışını ve kapıdan koşarak çıkışını izlerken. “Kovalamacayı severim.”

Ayağa kalkıp sakince odadan çıktım. Ev tamamen barikatlarla çevrilmişti. Panayır sahiplerinin haberi olmadan yoldaşlarım ve ben, pencereleri iblisler kaçamasın diye boyayıp kapatmıştık, acil çıkış noktaları ise diğer yoldaşlarım tarafından korunuyordu.

Kaçma şansı yoktu. Ve ben oyun oynamayı severdim.

“Beş, altı, bir haç al eline,” diye yüksek sesle şakıdım, beni duyabildiğini biliyordum. Sanırım haça ihtiyacı olan bendim. Bütün ev onun çürük yumurta kokusuyla doluyordu. Ürperdim, evi bu kokudan kurtarmak için sabırsızlanıyordum.

Önce koridorun her iki tarafına baktım. Duman makineleri artık çalışmıyordu ama evdeki havalandırma eksikliği renkli dumanın yayılmasına izin veriyordu. Dumanı her zaman çeşitli renklere boyuyor, flaş ışıklarıyla birleştğinde tribe sokan bir etki yaratıyorlardı.

Artık evin dışı boş olduğu için yanıp sönen flaş ışıklarını tekrar açtım ve şeytani kahkahalar, ulumalar ve zombi inlemeleriyle dolu bir müzik açtım.

Yandaşlarımdan biri olan Jackal koridorun en sonunda duruyor, duman vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu. Çıbanlarla kaplı yanık yüzü, köpekbalığına benzeyen dişlerinden kan damlayan yanakları boyunca uzanan doğal olmayan geniş gülümsemesi ve büyük sarı gözleri görünüyordu. Makyajı her zaman diğerlerinden daha groteskti bu yüzden onu kapıya bekçi yapmıştım. Yanık derisi dokunulduğunda gerçek gibi görünüyor ve hissettiriyordu ama hepsi sadece makyaj ve protezden ibaretti.

Hareket etmiyor, bunun yerine bana bakmaya devam ediyordu.

Kovalamacadan ne kadar hoşlandığımı biliyordu.

Gözlerim beyaz parke zemine kaydı, solumda merdivene doğru giden bir kan izi fark ettim. Beni terk etmeye çalışıyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle kan izini takip ettim. “Yedi, sekiz, geç saate kadar uyuma.”

“Siktiğimin deli sürtüğü!” diye haykırdı evin içinde bir yerlerden.

Sözlerine alınıp sinirlenerek kaşlarımı çattım.

“Ben deli değilim!” diye bağırdım. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve yüzümdeki gülümsemeyi toparladım. “Sadece tutkuluyum.”

Solumda, pembe çift kapılar oturma odasına açılıyordu. Odayı daha renkli bir duman dolduruyordu. Ancak alt katın açık konsepti onu seyrelterek görmeyi kolaylaştırıyordu. Parlak turkuaz mavisi kanepenin üzerinde bir iblis doğuran mekanik, hamile bir kadın yatıyordu. Sanki geçmişe bakıyor, bebek evimde başıboş dolaşan mevcut iblisin doğumunu izliyordum.

Evin tamamı beyazlar ve pembelerle dekore edilmiş, parlak renkler de serpiştirilmişti. Oturma odasının köşesindeki beyaz taş şömine, tüm yüzleri erimiş ya da kirlenmiş, kafataslarından saç parçaları kopmuş bebeklerle kaplanmıştı. Bu manzara beni her zaman mutlu ediyordu.

Bir kez daha heyecanlanarak mutfığa giden koridora yöneldim. Kan izleri oraya kadar gidiyordu. El izi lekelerine ve kan izlerine bakılırsa Cronus’la karşılaştığında oraya düşmüş olmalıydı.

Ne de olsa Cronus bir Mac kamyonu büyüklüğündeydi. Boş zamanlarında vücut geliştiriyor olmalıydı. Boynu bir ağaç gövdesi kadarken kolları daha da büyüktü. Şişkin damarlar vücudunun tamamını, özellikle de sikini kaplıyordu. Sanki ağzı ve gözleri hiç yokmuş gibi görünüyor, ikna edici protezler onları örtüyordu bu yüzden yüzü boşmuş gibi görünüyordu. Nasıl gördüğünü sorma zahmetine hiç girmedim, o dilsizdi. Göz protezlerinin transparan olduğunu düşündüm çünkü görmekte hiç sorun yaşamıyor gibi görünüyordu.

Mutfığa doğru yürüdüm ve iblisi elindeki ağır baltayı kaldırmak için mücadele ederken gördüm. Hızla kan kaybederken vücudunun çalışmasını sağlayan tek şey adrenalindi.

Baltayı duvara savurmayı başardığında içimi yakan bir öfkeyle gözlerimi açtım.

Bu ne cüret!

Yoldaşlarımı geçemediği için güzel oyuncak evimi kirletecek ve duvarlardan kaçmaya çalışacaktı.

“Duygularımı gerçekten incitiyorsun, iblis,” dedim yaklaştığımı duyurarak. Sesimi duyunca donup kaldı. Bir hayalet kadar solgundu, derisinin rengi ağarmıştı. Beni ve yüzümdeki kızgın ifadeyi görünce, dönüp baltayı daha kuvvetli sallamaya çalıştı. Umutsuzca. Ama sadece bir kez daha duvara saplamayı başarabildi.

Artık mecali kalmamıştı.

“Cronus!” diye bağırdım ayağımı yere vurarak. “Bebek evimi çirkinleştiriyor!”

Cronus odaya girdi ama iblis onu fark etmedi. Kaçışına çok odaklanmıştı.

Parmağım ile işaret ettim. “Durdur onu,” diye sızlandım.

Cronus adama doğru yürüdü. Yoldaşımın ona doğru yaklaştığını hisseden adam, tek gözünde delice bir parıltıyla baltasını vahşice savurdu. Bir savaş çılgılığı

attı ama Cronus keskin silahı adamın elinden kolayca aldı. Baltayı iki ucundan tutup dizinin üzerinde kırarak bir dal gibi ikiye ayırdı.

Adamın tek gözü kocaman oldu. Eskiden güzel bir maviyken göz bebeği onu tamamen ele geçirmiş ve tıpkı gerçek bir iblis gibi, neredeyse siyah bir göze dönüştürmüştü. Bakışları odanın içinde geziniyor, sanki ben orada yokmuşum gibi bir kaçış yolu bulmak için yanımdan geçip gidiyordu ama bulamadı.

Kaderden saklanamazdınız. Kaderin komik yanı da buydu, ondan kaçmaya çalışsanız bile o sizi her zaman bulurdu.

Cronus'un kolu bir kırbaçtan daha hızlı hareket edip adamı boğazından yakaladı. Onu yüzüne doğru yaklaştırdı. Adam onun elinde çırpınıyor ve korku ile hayal kırıklığının bir karışımı olan çığlıklar atıyordu. Cronus'un yanına gittim ama beni dikkate bile almadı. Seni kayıp yüzüne doğru tutan dev gibi bir adam varken mümkün değildi.

"Onu odama geri götür," diye emrettim ve başka bir bakış atmadan arkamı döndüm. Cronus, onu arkamdan sürüklerken uzuvlarına gelen yumruk ve tekmelelere aldırış etmiyordu. Sevimli, pembe yatak odama girdiğimde Mortis hâlâ odanın köşesinde bekliyordu. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Neredeyse donmuş gibi görünüyordu.

Ona şimdilik aldırış etmedim, dikkatim arkamdaki odaya taşınan iblisteydi. Yükselen adrenalin ve sistemimde dolaşmaya başlayan arzuyla ellerim neredeyse titriyordu.

Cronus, iblisi yere attı ve hayatımın işini bitirmem için bana güvenerek odadan çıktı. Birkaç bıçak yarası ve kayıp bir gözle bile, iblisin içinde hâlâ mücadele gücü vardı. İğrenç.

Tekrar vücudunun üstüne tırmanıp eski pozisyonuma döndüm. Altımda kıpırdanıyor, beni üzerinden atmak için elinden geleni yapıyordu. Altımda kıvranan bedenini hissetmek midemi bulandırır da vücudunu kaplayan kan ürperme neden oluyordu. Bu görüntüyü seviyordum ama yeterli değildi.

Bıçağımı tüm gücümle indirip gövdesinin derinliklerine sapladım. Yukarı kaldırıp birkaç kez daha sapladım. Tekrar çığlık atarken acıdan gözleri irileşti. Bu ses bana zevk veriyor, kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

İçgüdüsel olarak doğrulurken hâlâ çığlık atıyordu. Dikkatinin dağılmasını kendi avantajıma kullanarak bıçağı doğrudan kafasının üstüne indirdim. Vücudu gevşerken sınırları tekliyordu. Gözü arkaya doğru yuvarlanırken vücudu sarsılmaya başladı.

Bıçağı kafasından çıkarıp deli gibi saplamaya başladım, güzel bıçağımın et ve kemiği kesiş hissi klitorisimin titreşmesine neden oluyordu. Freddy'nin şarkısını tekrar yüksek sesle söylemeye başladım, her kelime başka bir bıçak darbesiyle noktalanıyordu. Çürük yumurta kokusu yoğunlaşıp burnuma doluyor ve odayı koridordaki duman kadar yoğun bir şekilde doldurana kadar güçleniyordu.

Bir noktada gözlerim döndü ve yorgun kollarım gevşedi, saf mutluluk bedenimi titretti. Ölümün doruklarında vücudumu ölü bedene dayadım. Öfori omurgamı sararken saniyeler içinde sert bir şekilde boşaldım. Kalçalarımı adama sürtmeye devam ederek orgazmımı ortaya çıkarıyor ve vajinamdaki son damlaya kadar boşalıyordum. Onu sular altında bıraktım, sularım onun kanıyla karıştı.

Titremeye ve inlemeye devam ederek sakinleştim.

Bıçağımı tekrar kaldıracakken yumuşak bir ses beni böldü.

“Sanırım öldü,” dedi Mortis arkamdan alaycı bir tavırla. Ses tonuna gülümseyerek omzumun üzerinden baktığımda kostümünü giymiş olduğunu fark ettim. Yüzümde daha geniş bir gülümseme belirdi. *Her zaman* kostüm giyerdi. Tüm yoldaşlarım öyleydi. Rollerini her zaman oynarlardı çünkü bizim işimiz buydu. Kötülüğü dünyadan böyle yok ediyorduk, teker teker tüm kasabalarından.

Mortis’in yüzü kan kırmızısına boyanmıştı; gözlerinin etrafında koyu siyah halkalar, kel kafasının ortasından aşağı doğru yapıştırılmış çiviler ve gözlerinde kırmızı lensler vardı. Parmaklarına pençe takılmış eldivenler takıyordu. Ve gerçekten çok keskinlerdi. O keskin, küçük bıçakların ete batışını ve kemiği kesişini izledim. Üzerlerindeki kanı yalayarak temizlerken dilimi kestim ve bu dünyaya gerçek bir adalet sunmanın coşkusunu yaşadım.

Gerçek bir hizmet.

Babam her zaman bu dünyaya hizmet edenin kendisi olduğunu söylerdi ama yanılıyordu. Ben bu dünyayı kurtarmak için elimden geleni yaparken bu dünyayı yozlaştıran oydu.

“Bu insanlar bensiz kaybolurlar, Sibel. Tanrı beni yasasını yerine getirmem için seçti ve ben de O’nu hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Anıları kafamdan silkeleyerek uyluklarımın arasındaki atık et çuvalına baktım. Evime girdiği andan itibaren kötü *kokuyordu*. Kokusunu bir buçuk kilometre öteden alabiliyordum. Sanki başka türlü dünyanın kenarından kayacakmış gibi ona yapışan kız arkadaşı yeni açmış güller gibi kokuyordu. Kız yapıştığı kötülüğün farkında değildi.

Onu kurtarmıştım.

Altımdaki adam artık insan bile sayılmaz durumdaydı. Bıçağım yüzünde o kadar çok kaybolmuştu ki geriye sadece beyin, et ve kemik kalmıştı. Dişleri kandan dışarı fıskırıyordu. Başımı eğdim. Birkaç boşluğu vardı; içinde barındırdığı kötülüğün bir başka kanıtı. Ruhunda bir iblis taşıyorsan seni içten dışa çürütürdü. Siyah, çürük dişler büyük bir göstergeydi.

Tekrar gülümsedim. İyi seçim yapmıştım.

Ayağa kalktığımda beyaz önlüğümün parke zemine kan damlıyordu. Timothy birazdan gelip benim için temizleyecek, Mortis de cesedi uygun şekilde ortadan kaldıracaktı. Yoldaşlarım bana iyi davranıyordu. Karşılığında ben de onları

Adama elini sallayarak Mortis'e onu almasını işaret eden sadık yoldaşım öne doğru ilerledi, ölü adamı kollarının altından kaldırıp dışarı sürükledi. Misafirler çoktan gitmiş, işletmeciler ve yemek kamyonu çalışanları görev yerlerini terk etmiş ve paydos vermek üzere ayrılmışlardı. Panayır kapandığında yoldaşlarım da dahil olmak üzere tüm personelin alanı terk etmesi gerekiyordu. Ancak onlar alan boşaldığında gizlice geri dönmenin yollarını buluyorlardı.

Mortis için artık burası güvenliydi. Manzaramız sürekli değiştiği için cesetleri nereye koyduğuna tam olarak emin değildim. Yine de her zaman bir yolunu bulmayı başarıyor ve işini iyi yaptığına inanıyordum.

Mortis ve Timothy sayesinde bu işi beş yıldır yapıyorduk ve hiç yakalanmamıştık.

Timothy içeri girdi. Ev geceleri kapalı olduğu için hepimiz rahatça dolaşabiliyorduk. Bütün gün, onlar yerlerine hapsedilmiş, ben duvarların içinden musallat olurken bebek evimden geçen her misafirle aynı eski korkutma oyunlarını oynuyorduk. Zavallı bebeklerim çok sıkılıyordu. Bu yüzden kararımı verirken onlara da hep bir şeyler tattırıyordum.

Sonbahar aylarında ülkeyi dolaşan Şeytanın Yasak Aşkı ile oldukça ünlü olmuştuk. Düzinelerce perili ev, küçük heyecanlı gezintiler ve tıka basa yiyebileceğiniz bol miktarda yiyecek içeren gezici bir Cadılar Bayramı panayırıydı. Misafirlerimizin her yıl aynı evlerden geçip aynı canavarlar tarafından korkutulmasını önlemek için her yıl evlerimizin teması değişiyordu.

Bu yıl benim evimin adı *Annie'nin Oyun Evi*'ydi. Evin tamamı bir çocuğun oyuncak evine benzeyecek şekilde dekore edilmişti. Bu yılki dekoru oldukça beğenmiştim. Her yer pembeydi; fırırlar, otrişler ve sıkıldığımda oynayabileceğim küçük bebekler vardı. Kostümlerle oynuyor, aynanın önünde dans ediyor ve en sevdiğim şarkı olan *Ring Around the Rosey*'i söylüyordum. Bazen gerçekten sıkıldığımda, yargıladığım iblisin derisini kesip elbise olarak kullanırdım.

Yoldaşlarım beni oynarken izlemeye bayılıyorlardı. Ben mutlu olduğumda onlar da mutlu oluyordu.

Operasyon sırasında evimde birçok kişi çalışıyordu ama sadece beş tanesi bana sadıktı. Yoldaşlarımın her birini belirli bir işle görevlendirmiştim. Varlıklarına ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkıyorlardı. En sevdiklerim Mortis ve Timothy için işim bittikten sonra bu hastalığı yok etmelerine izin veriyordum. Diğer üçü ise ben kararımı verdikten sonra iblisi uzaklaştırmakla görevlendirildi.

"Seni temizlememi ister misin, Sibby?" diye sordu Timothy, altımdan kaslı sırtını göstererek. Timothy grubun en iyi vücuduna sahip olanıydı, dolayısıyla operasyon sırasında tişört giymiyordu. Tırnaklarının açtığı derin oyukların plas-

tik kalıplarıyla birlikte kanlı el izleri göğsünü ve karnını süslüyordu. Çok gerçekçi görünüyorlardı.

Şimdi önümde diz çökmüş, ayaklarımın altında biriken kan gölünü temizliyordu. Mahvolmuş terliklerimi çıkarıp kanın üzerinde parmak uçlarımla geziniyor, dokunursam beni yakacak bir lavmış gibi davranıyordum.

Timothy, palyaço yüzünde bir gülümsemeyle zıplamamı seyrediyordu. Normalde kel olan kafasının yanlarından çıkan koyu mavi saç tutamları, beyaz yüzü, kırmızı dudakları ve bebek mavisi gözlerinin her iki yanını süsleyen kırmızı üçgenlerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Dolgun dudaklarının arkasında jilet gibi keskin dişleri olsa da vajinamı yalarken beni kesmemeye her zaman dikkat ediyordu.

“Evet, lütfen Timothy,” diye cevap verdim ve odanın köşesindeki sallanan sandalyeye doğru ilerledim. Gün boyunca burada bir kadın manken oturuyor, kafası kesilmiş bebeğini sallarken bir yandan da unutulmaz bir ninni söylüyordu.

Timothy önce zemini temizledi, kanı sildi, bezleri siyah bir çöp torbasına doldurdu ve çöpü daha sonra çıkarmak üzere köşeye koydu. Sonra yeni bezler getirip yüzümdeki ve boynumdaki kanı silmeye başladı.

Dokunuşu nazik ve sevgi doluydu. Timothy’nin beni temizlemesine bayırıyordum çünkü bana en sevdiği dekormuşum gibi bakıyordu. Yüzümdeki kan temizlendiğinde kollarıma ve ellerime doğru yöneldi. Sonra da bacaklarıma.

Nefesim kesildi. Bu her zaman en sevdiğim kısım olmuştur.

Kıyafetlerimi yavaşça bacaklarıma indirdi ve uyluklarıma masaj yaparak bacaklarımdan yukarı doğru tırmandı. Acı ve hazzın karışımından tüylerim diken diken olurken inledim. Elleri yavaşça merkezime doğru ilerlerken vajinam ısınıyor, uyluklarım ıslanıyordu.

Önlüğümü kaldırarak belimi tamamen ortaya çıkardı. Önlüğümün altına külot giymiyordum. Bence iç çamaşırları yoldaşlarım için çok kısıtlayıcıydı. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarımı sallanan sandalyenin üzerinde iyice açtım. Böylece Timothy bana rahatça ulaşabilecekti. Bana son bir kez bakıp rızamı aldığına emin olduktan sonra dilini çıkarıp ıslak kasını yukarı doğru kaydırıldı.

Haz bedenimi sararken boğazımdan bir soluk kaçtı. İhtiyacı olan tek teşvik benim ufak soluğumdu. Daha derine yerleşip vajinamın tamamını ağızıyla kapladı ve beni doyurdu. Dilini içime sokuyor, saf coşkuyu ortaya çıkaran küçük keskin bıçak darbeleri bırakıyordu. O, dil darbelerini sertleştirerek klitorisimi yalarken kendimi kaybetmek üzereydim.

Gözlerim odağını kaybederken kalçalarımı yüzüne sürttüm. Elimle başının arkasını kavrayıp onu biraz daha kendime yaklaştırırken palyaçoynu neredeyse

sularımda boğacaktım. Tam orgazmım zirveye ulaşırken Mortis odaya geri döndü. Gözlerimin arkasında havai fişekler patlarken ciğerlerimdeki oksijen tükendi. Şehvet bedenimi sarıyor, Timothy'nin yüzüne doğru yükselirken beni ele geçiren ürpertiye kontrol edemiyordum.

Ancak orgazm geçmeye başladığında bedenim tamamen tükenmiş bir hâlde sallanan sandalyeye yığıldım. Timothy, hayatının en güzel yemeğini yemiş gibi kırmızı boyalı dudaklarını şapırdatarak geri çekildi. Takdirle gülümsedim.

O çok tatlıydı.

Yukarı baktığımda Mortis'in pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmiş ve sikini sıkıca avucunun içine almış olduğunu gördüm. Önümdeki manzara karşısında salyalarım akarken dudaklarımı yaladım. Mortis, vücudunun geri kalanını kırmızıya boyamakla uğraşmamış sadece yüzünü boyamıştı. Yoldaşım çok uzun boylu bir adam olsa da son derece sıskaydı. Vücudunda hiç et yoktu ama tüm eti bacaklarının arasında taşıyor olması da umurumda değildi.

Timothy kenara çekilip Mortis'in öne çıkmasına, beni kucağına alıp altımdaki sandalyeye oturmasına izin verdi. Beni kucağına oturttu, sert aleti vajinama mükemmel bir şekilde yerleşti. Timothy beni iyice hazırlamış, sıırılsıklam bırakmıştı. Kalçalarımı sıkıyor, merkezimi onun aletinin içinde aşağı yukarı kaydırıyor ve ikimizden de derin inilti koparıyordum.

İşkenceden bıkmış olacak ki, aletinin ucunu girişime dayayacak kadar beni kaldırdıktan sonra kemikli kalçalarını aynı anda kaldırarak beni sertçe aşağı bastırdı.

Başım geriye düşerken boğazımdan uzun bir kurdun aya doğru uluması gibi bir inilti döküldü. Tüm işi Mortis'in yapmasına izin veriyor, onun ilgisinin ve kontrolü ele alma ihtiyacının tadını çıkarıyordum. İçime girerken vücudumdaki hakimiyetine bayılıyordum. Timothy çöpü atmak için çıkarken tenin tene çarpmasının ve homurtuların sesi odayı dolduruyordu.

Başımı arkaya yatırdığımda boğazımdan uzun bir inilti döküldü. Midemdeki düğüm sıkılaştı. Dikiş yerlerinden yıpranan bir ip gibi hissediyordum, ağır bir yük onu kopana kadar çekiyordu... *kopuyordu*.

Başka bir orgazm içime çöktüğünde bir çığlık attım. Mortis, altımda homurdanarak kalçalarını hızlandırıyor, yavaşlatıyor, kendi orgazmını kovalıyordu. Çok geçmeden aradığını buldu, altımda hareketsiz kalıp döllerini içimi doldururken uzun bir inilti çıkardı.

Solgun yüzümde geniş bir gülümseme belirdi.

Yoldaşlarım gibi korku salmıyordum ama yine de görülme ihtimalime karşı rolümü oynuyordum. Yüzümü yüzü parçalanmış bir bebek gibi süslüyordum,

derimin üzerinde çatlaklar ve yarıklar vardı. Sadece geceleri makyajımı temizli yordum.

Makyajsız, sıradan bir kadın oluyordum. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler ve dikkat çekici olmayan bir yüz. Çirkin değildim ama hayatım boyunca hiçbir dergide de yer almayacaktım.

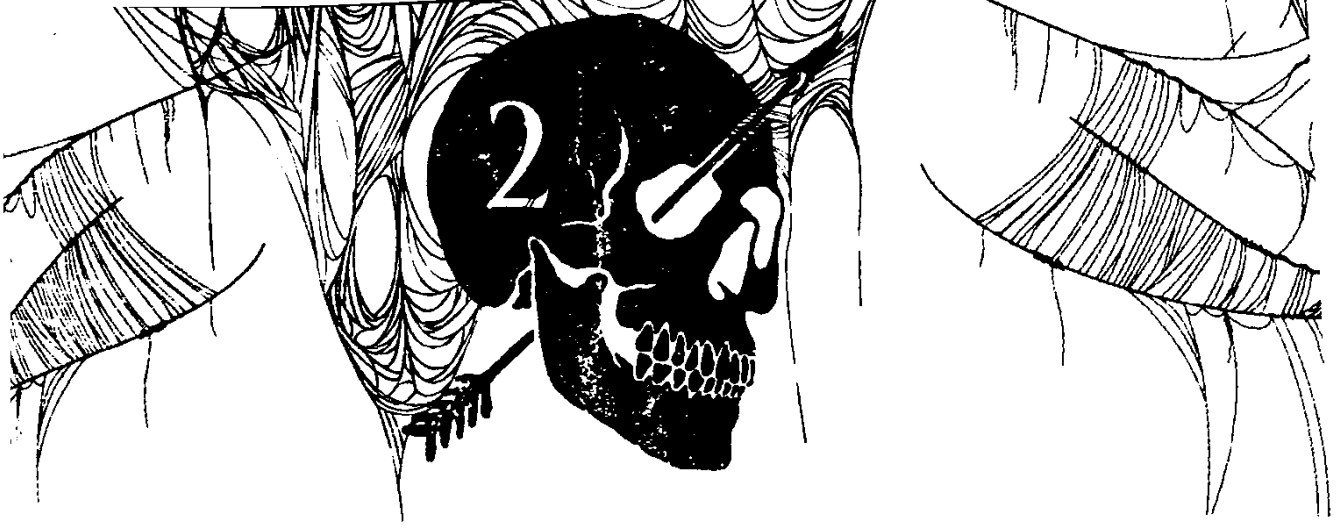
Önemi yok. Yaratılış amacım olan şeyi yaparken güzel olmama gerek yoktu.

Ben yargılamadan (ruhlarında kötülük olup olmadığına karar vermeden) bu evin eşiğinden tek bir ruh bile geçemezdi. Onlar bebek evimin labirentinde ilerlerken, ben duvarların içinden onları seyrederdim.

Hepsi yargılanırdı. Her biri.

Eğer biri başaramazsa ben şarkılarımı söylerdim; yoldaşlarım onları uzaklaştırır, ailelerinden ya da arkadaşlarından ayırırdı. Ve gerçekten yalnız kaldıklarında da ben saldırırdım.

Bir daha kimse onları görmeyecek ve ben de bu dünyayı bir şeytandan daha arındırmış olacaktım.

“Mortis, sus!” diye azarladım elini itekleyerek. Eli geri çekildi ama biraz sonra tekrar kalçamdan yukarı çıkacağını biliyordum.

Mortis grubun en düşkünüydü ama o istemedikçe bunu anlayamazdınız. Çünkü ciddi anne problemleri vardı. Annesi ona hamileyken uyuşturucu bağımlısıymış ve doğduğunda da onun varlığını neredeyse tamamen yok saymış. Ta ki anne aşırı dozdan ölene ve çocuk koruyucu aile sistemine girene kadar.

Diğer dördünün de benzer çocuklukları vardı. Hepsi de onları bir şekilde istismar eden berbat ebeveynlere sahipti. Baine cinsel istismara uğramış, babasının oral sekse düşkünlüğü varmış. Bunu hiç söylemedi ama sanırım bu yüzden kendini aç bırakıyordu. Yemek bile olsa ağzına bir şey koymak konusunda oldukça garipti. Grupta bana oral seks yapmayan tek kişi oydu ve ben de onu hiç zorlamamıştım.

Cronus’un dilsiz olduğunu düşünürsek, hikâyesini ondan hiç dinlememiş-tim. Konuşma yeteneğine sahip olduğunu biliyordum, sadece konuşmayı reddediyordu. Daha önce onu bir kez araştırmıştım ve annesinin küçükken onu bir dolaba kilitleyip aylarca dışarı çıkmasına izin vermediğini öğrenmiştim. Sesini kaybedinceye kadar annesine haykırmış, cevap alamamış ve o zamandan beri de hiç konuşmamıştı.

Jackal ve Timothy, kendilerini bildi bileli koruyucu aile sistemi içinde büyümüşler. Evden eve, bir tacizciden diğerine taşınmışlar. Bana bazı koruyucu ailelerde yaşadıklarıyla ilgili hikâyeler anlattılar ve anlattıkları beni az kalsın göz yaşlarına boğuyordu.

Hepimiz sevgiden mahrum bırakılmıştık ama o sevgiyi de birbirimizde bulmuştuk.

Bebek evim Houston, Teksas’taki yeni yerine yerleşti. Panayırın açılmasına az kalmıştı. Mortis bütün gün beni yokladı, ben odaklanmaya çalışırken beni becermeye çalıştı. İçimden bir ses beni rahatlatmak için yakında diğer yoldaşlarımı da çağıracağını söylüyordu. Bana saldırdıklarında, hepsinin aleti etrafımı sardığında karşı koyamayacağımı biliyorlardı.

Şu anda dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey odaklanmaktı.

Bir şehre gidip, gelen misafirlerde hiç kötülük hissetmediğim zamanlar olmuştu. Dışarıda bir yerlerde olduklarını biliyordum ama bir şey onları benden uzak tutuyordu. Hak ettikleri kadere doğru yürümelerini engelliyordu.

O günler en kötüsüydü. Çaresine bakılacak yürüyen bir kötülük olmadan boşa geçen bir gündü. Hâlâ bu dünyayı çürümüşlükleriyle kirletiyorlardı.

Her zaman yaratıcımıza yakarırdım. *Neden* kaçmalarına izin verdin? Neden pisliklerin bir gün daha yaşamasına ve nefes almasına izin verdin?

O günler gelip geçtiğinde derimin altında parazitler geziniyormuş gibi hissedirdim. İşte bu yüzden kötülüğün bana gelmesini sağlamayı kendime görev edinmiştim. Şeytanların elimden kaçmasına izin veremezdim. Bunu yaparsam, bu dünyayı pislikleriyle kirletmeye devam edeceklerdi.

Öldürdüğüm son iblisi, evime girdiklerinde kız arkadaşının ona nasıl asıldığını düşündüm. Gülleri, kesinlikle yapraklarına yayacağı katrandan dolayı solacak ve parçalanacaktı.

Tıpkı babam onu günahlarıyla lekelediğinde annemin yaptığı gibi.

Bunu engellemem gerekiyordu. Bu dünya saf olmayı hak ediyordu. Annem de saf kalmayı hak etmişti. Ve bunu asla deneyimleyemeyecek olsa da onun çiçekleri, benim bu dünyaya doğabilmem ve *yeni* bir dünya, kötülüğün olmadığı bir dünya yaratabilmem için solmuştu.

Gün boyunca evler kapatılıyor ve kostümlü canavarlar panayır alanında dolaşıyordu. Küçük çocukları korkutuyor, yetişkinleri kovalıyor ve onları ilk ulaştıkları para emme makinesine doğru kaçırtıyorlardı. Bu bir ATM ya da yağlı yiyeceklere ve sonsuz biletlere erişmelerini sağlayan bir kredi kartı terminali olabilirdi.

Gün boyunca keşfe çıkmayı, kalabalığın içindeki ahlaksızların kokusunu almayı seviyordum. İyi bir günümde, bu dünyada yürüyen kara ruhların sayısı beni bunaltıyordu. Hepsini öldüremesem de onları oyuncak evime doğru çekmek için elimden geleni yapıyordum.

Genellikle onlara yaklaşıp işimi yaparak onları korkutuyordum. Onlar gülüp eğlenirken, ben onları infaz etme ihtiyacıyla ürperiyordum. Masum bir ifade takınıp onlara gelip benimle bebek evimde oynamalarını söylüyordum. Yüzümde hınzır bir gülümsemeyle ne kadar eğlenceli olacağına dair sözler veriyordum. *Bunun* için numara yapmama gerek yoktu.

Çoğu zaman işe yarıyordu.

Ardından gece çöktüğünde duvarların içinde hevesle beklerdim. *Annie'nin Oyun Evi* bir seferde en fazla on kişinin gelmesine izin verdiği için evim aşırı

kalabalık olmuyordu. Bu bana her misafiri yakından izlemek için ihtiyacım olan zamanı veriyor, bir sonrakine geçmeden önce ruhlarının lekeli olup olmadığına karar verirken onları biraz takip edebiliyordum.

Bir ruhu kirleten tüm günahları bilmiyordum. Açıkça tecavüz etmek, kendi çıkarı ya da zevkinden başka bir şey için birini öldürmek bir ruhu kirletirdi. Ancak tüm iblislerin böyle iğrenç suçlar işlediğini sanmıyordum. Bazıları daha akıllıydı, karanlıklarını içlerinde saklıyorlardı. Bazıları dark web’de çocuk pornosu izleyerek ya da insan etinin nasıl ızgara yapılacağına dair yemek kitapları okuyarak geziniyor olabilirdi. Bazıları zevklerini başka türlerden alıyor, hayvanları beceriyor ve bunu kaydediyordu. Hayvanları becermeyenler ise genellikle onları öldürüyordu. Masum hayvanlar insanların içine yerleşmiş bir hastalık yüzünden işkenceye yenik düşüyordu.

Ya da belki de bunların hiçbirini yapmıyor ama sadece yapmak istiyorlardı. Ne de olsa her suç masum bir düşünceyle başlardı, bir saplantıdan ya da bir *keş-keden* ibaret olan basit bir arzu. Ta ki bu arzular gelişip eyleme dönüşene kadar.

Elbette milyonlarca farklı neden vardı ve hepsini çözmek umurumda bile değildi. Hepsi aynı kokuyordu. Çürük ve kötü. Tıpkı saf olanın tatlı ya da doğal kokulara sahip olması gibi. Çiçekler benim favorim, en saf olanları.

Kendimi bildim bileli eskimiş ruhları fark etmişimdir. Annem ve babam Aziz Baptist Kilisesi’nin üyeleri idi. Babam, Tanrı’nın öğrencisi olduğunu ve sözünün güç taşıdığını gerekçe göstererek insanları sözlerine ibadet etmeye davet etmeyi severdi.

İnsanlar ona inandı. *Binlerce* insan ona inandı. O, onların Tanrısı oldu. Geceleri, annem uyumaya gittiğinde, çığlık sesleriyle uyanırdım. Odadan gizlice çıkar, parmak uçlarımda koridora iner ve odada babamla birlikte, babamı tatmin eden birkaç çıplak insan görürdüm. Gördüğüm kadarıyla bu iyiliğe asla karşılık vermezdi, en azından gerçek anlamda. Erkeklerin ve kadınların onu ağızlarıyla tatmin etmelerine ve sonra da o açgözlü bir miskin gibi zevk alırken üzerine binmelerine izin verirdi.

Ona neden tüm bu insanların kendisine bunları yapmasına izin verdiğini sorduğumda, vücudundaki sıvıların Tanrı’nın nektarı olduğunu ve insanları Tanrı ile gerçekten kutsamanın tek yolunun, seçtikleri herhangi bir biçimde ondan sıvıları boşaltmaları olduğunu söylemişti.

Bunun doğru olduğundan pek emin değildim ama karşı çıkmamıştım. O zaman bile bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

Babam çürük yumurta gibi kokuyordu. Kilisemizdeki pek çok insan da öyle, onun özünü kurutuyorlardı. Ama bana bu şeylerin bir amaç için, bu iblisleri yok etmem için gösterildiğini anlamamıştım. O zamanlar annem ve onun giderek

tükenen bedeni için çok endişeleniyordum. Bir deri bir kemikten ibaret bir şeye, içinde acıyan ruhundan başka pek bir şeyi kalmamış boş bir kadın kabuğuna dönüşmüştü.

Annem siyah güller gibi kokuyordu. Babam onu kirletmişti ve yaprakları solup çürümeye başlamıştı.

Hiç mecbur olmadığım hâlde onu kaybetmiştim. Eğer bizi daha da kötü bir diktatörün olduğu o şeytani kiliseden uzaklaştırsaydı, mutlu bir hayatımız olabilirdi. Sanırım onun ölümü boşuna değildi, bana hayattaki amacımı vermişti. Eğer tüm kötülükleri yok edebilirsem, sonunda çiçek bahçemdeki insanlarla birlikte saf bir dünyada yaşayabilirdim.

Oflayıp puflayarak ayağa kalktım ve Mortis'e ters ters baktım. Bugün çok düşkündü. Düşkünlükten *hoşlanmıyordum*.

"Bugün neyin var senin?" diye tısladım ellerimi kalçalarımaya koyarak.

"Gerginsin," dedi tekdüze bir ses tonuyla. Mortis hiçbir zaman sesinde fazla tonlamayla konuşmazdı. "Seni sakinleştirmek istiyorum." Alay ettim. "Beni sakinleştirecek tek şey başka bir iblis yakalamak. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Bana öylece baktı, yüzü boş ve donuktu.

Hırlayarak arkamı döndüm ve hışımla evden çıktım. Perili evler için henüz kimsenin gelmemiş olmasına şükrediyordum. Diğerleriyle etkileşime girmeyi sevmiyordum. Berbat aktörler evimi kirletiyor, daha sonra temizlemem için pisliklerini bırakıyorlardı.

Cadılar Bayramı sezonunda evde yaşıyordum. Temizlik için bir fırsat doğarsa ve hızlı hareket etmem gerekirse, evden ayrılmaktan hoşlanmıyordum. Yoldaşlarım günün sonunda ekibin geri kalanıyla birlikte ayrılır ve panayır kapandıktan sonra gizlice geri dönerdi.

Kararımı verdikten ve adamlarım iblisi birlikte geldiği kişiden ayırdıktan sonra, bayılana kadar onlara baskı uygulayacak, onları bağlayacak ve ağızlarına koli bandı yapıştırıracaktım. Uyandıklarında attıkları çığlıklar ve çıkardıkları sesler misafirlerin dehşet çığlıklarına karışacaktı. Personel mekânı kapatırken bilinçsiz olduklarından emin olurdum ama herkes gittikten sonra onları oyun odama geri götürürdüm.

Normal insanlar (bu dünyaya pek bir katkıda bulunmadan yaşayanlar) bunu anlayamazlardı. Saf olsunlar ya da olmasınlar, haklı bile olsalar cinayet onların gözünde yanlıştı. Bunu onlar için yapmamın bir önemi yoktu.

Onlar sadece zayıftı.

Evimden dışarı adımımı attığımda derin bir nefes aldım. Yağlı yemek, çamur ve fabrikasyon kokular duyularımı doldurarak üzerime doğru geliyordu. Dikka-

rimi dağıtan kokulara alışmam ve insanların ruhlarının kokusunu parfümlerinden ve çevredeki aromalardan ayırt etmem bir dakikamı aldı.

Panayır alanında dolaştım. İnce beyaz terliklerimin altındaki kırılğan çimlerin çürütüsü rahatlatıcıydı. Çimlerin küçük iğneleri ayaklarımı kaşıdırsa da aldırış etmiyordum. Satıcı bakmıyorken bir paket pamuk şeker çalıp kaçtım. Tatlı, şekerli tüyleri külahtan mutlulukla koparıp ağzıma atarken bir yandan da konukları inceliyordum.

Şimdiden pis kokular almaya başlamıştım. Alanı dolduran bu kadar çok insan varken, kokunun kaynağını tam olarak tespit etmem biraz zaman alıyordu. Kokuya doğru ilerlerken, tıpkı bir K9 gibi sürekli içime çekerek gözlemlemeye devam ediyordum.

Kesinlikle çürük kokusuydu. Burnumu oynattım, koklayarak yön bulmak için adımlarımı yarıda kestim. Biri omzuma çarparak beni öne doğru ittiğinde pamuk şekerim elimden düştü. Şeker bulutunun çamur ve otları toplayarak pis zeminde yuvarlanışını izledim.

Midemin çukuruna derin bir hüznün çökerken kaşlarımı çattım.

Kız gözleri iri iri açılmış bir hâlde döndü. “Çok özür dilerim,” diye telaşla haykırdı. Açık sarı saçları, kahverengi gözleri ve porselen gibi güzel bir teni vardı.

Onu kesmek gerçekten eğlenceli olurdu.

Ona ters ters bakıp kişisel alanına girdim. Burnumu boynuna dayayıp derin derin içime çektiğimde donup kaldı, irkilerek benden uzaklaştı.

“Dostum, ne oluyor lan?” diye patladı, sersemliğini üzerinden atıp sendeleyerek uzaklaşırken. “Az önce beni *kokladın* mı lan sen?” diye sordu kuşkuyla, bana bir sürüngeymişim gibi bakarak. Koyu kahverengi saçlarım yüksek atkuyruğu şeklinde toplanmış, kırmızı dudaklarım dağınık ve bir oyuncak bebeğin cam yüzü çatlamış gibi görünecek şekilde boyanmıştı, yüzüm ürkütücü görünüyor olmalıydı.

Onun tatlı kokusunu aldığımnda gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Papatya gibi kokuyordu.

“Güzel kokuyorsun,” diye cevap verdim, artık bana kızmasın diye gülümseyerek. Artık *ona* kızgın değildim, üstelik pamuk şekerimi mahveden de oydu.

Kızın arkasında duran arkadaşı benim küçük papatyamın yanına geldi. O da bana bir ucubeymişim gibi bakıyordu.

Bundan hoşlanmadım. Sadece onun çürük olmadığından emin olmaya çalışıyordum.

“Kişisel alandan anlamıyor musun?” diye tersledi arkadaşı. Turuncu saçları kabarmış ve yüzünü çok fazla çil kaplamıştı. Onu da kokladım. Gelincik gibi kokuyordu. Kokusu hoşuma gitmişti ve eğer bu dünyadaki iyi insanları korumak

istememeseydim, kokusunu şişelemeye çalışırdım. Belki bir süre etini ıslatıp, kokuyu toplayıp toplamayacağımı görmek isterdim.

“Perili bir panayırdasınız. Ürkütücülüğe alışın,” diye karşılık verdim. Ne diyeceklerini bilemez hâlde bana baktıklarında onlara geniş, dişlek bir gülümseme verip yürümeye devam ettim. Muhtemelen artık bebek evinden uzak duracaklardı ama sorun değildi. Oyuncak evim dünyadaki kötü insanları tuzağa düşürmek içindi.

Zıplayarak uzaklaştım, kalabalığın içine çekildim. Onların ısrarlı, kötü bakışlarını hissedebiliyordum ve bu duygularımı incitiyordu. Pamuk şekerimin çamura saplandığını hatırlayarak adımlarımın ortasında tekrar donup kaldım. Gözlerim doldu ve kaşlarımı sertçe çattım. O pamuk şekeri gerçekten sevmiştim. Çok güzel pembe bir rengi vardı, tıpkı benim güzel pembe bıçağım ve güzel pembe bebek evim gibi.

Mutlu değildim. Hem de hiç mutlu değildim.

Kalabalığın arasından geçerken artık kibar olmak umurumda değildi. Papatya ve gelincik kızlar bütün günümü mahvetmişti. Gerçekten ama gerçekten duygularımı incitmişlerdi. Midemde öfke pıhtılaşmaya başlıyor, incinmenin yerini hiddet dolduruyordu.

“İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok, Sibel. Sen bir ucubesin ve bunu herkes görüyor. Tanrı, senin beynindeki hastalığı gördü ve diğer herkesin de görmesini sağladı.”

Sikerim Tanrı'nın ne düşündüğünü. Bunu o zaman da söylemiştim ve babam bunun için elimi sıcak bir sobaya bastırmıştı. Bunun izi fiziksel değildi ama hasta beynimde hissediyordum.

Güçlü öfke yükselip göğsümde birikiyor ve boğazıma tırmanıyordu. Elim, bir bıçağı yumruğumun içinde kıvrıp birinin boğazının derinliklerine saplama ihtiyacıyla titriyordu. Kanlarında boğulurken çıkardıkları gurultuyu duymayı arzuluyordum. Korkuyla açılmış donuk gözlerini... Büyümüş göz bebeklerinde hayatlarının yanıp söndüğünü neredeyse görebiliyordum.

Bunun için acı çekiyordum.

Titremeyi azaltmak için yumruğumu sıkıca kıvrarak kokuya odaklandım.

Ateş saçan gözlerim kalabalığı tararken, ben insanların arasına daldıkça çürümüş koku daha da keskinleşti. Yanından geçerken bir kız beni itti. Tökezledim, yüzüm yere yapışmadan hemen önce doğrulmayı başardım.

Çok sinirliydim ve bu durum insanların beni fark etmesine neden olmaya başlamıştı. Yönetimin insanları itip kakan kızgın bebeği fark etmesini istemiyordum. Bu sadece... ben sadece bugünün iyi geçmesini istemiştım!

Birini soğukkanlılıkla öldürmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oflayıp

pufplayarak oyuncak evime doğru koştum. Öfkem beni eziyordu ve artık konsantre olamıyordum.

İyi bir sebep olmadan birini öldürmek günah olurdu. Çoğu insan benim yaptığım şeyi yapmaya, bu dünyaya benim gibi hizmet etmeye cesaret edemezdi. Ama masum bir insanı öldürmek? Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Hışımınla eve geri döndüm. Alacakaranlık yaklaşıyordu, bu da personelin kapılar açıldığında hazırlanmak için bebek evime girmeye başlayacağı anlamına geliyordu. Saklanmam gerekiyordu. Odaanın köşesinde, gerçek boyutlu bir bebeğin arkasına gizlenmiş küçük kapıya doğru döndüm. Ev karanlıkta kaldığı ve ışıklar titrediği için şimdiye kadar kimse fark etmemişti. Dikkat çekmemek için duvarlardaki kapıları tam yerlerinden kestiğimden emin oldum.

Hızla içeri girip kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. Duvarların içi ürkütücü olsa da onlara alışmıştım. Perili evler normal konutlar gibi inşa edilmiyordu. Yaşamı sürdürmek için tasarlanmamışlardı. Uzun zaman önce, onları inşa ederken duvarlar arasında büyük boşluklar oluşturdıklarını keşfetmiştim. Bunu bilerek yapıyorlardı. Böylece kabloları ve mekanizmaları gizleyebiliyorlar ama bir şey kırılırsa da ulaşılabilir durumda tutuyorlardı. Burada geçirdiğim süre boyunca odalardan birinde meydana gelen elektrik kesintisini gidermek için yalnızca bir elektrikçi gelmişti.

Yeni bir perili ev seçtiğimde, kendi tünel sistemime erişmek için duvarlarda delikler açıyor ve ardından kararımı verme zamanı geldiğinde kullanmak üzere her odaya ve koridora dikkatlice gözetleme delikleri yerleştiriyordum. Sonunda, çalışma saatleri boyunca zamanımın çoğunu burada geçiriyordum.

İnzivaya çekilmek umurumda bile olmuyordu. Bu bana kendime zaman ayırma, rahatlama ve evime girmeye cüret eden iblisin kanı içinde yoldaşlarımı nasıl becereceğime odaklanma fırsatı veriyordu.

Güzel bıçağımı sırf kafamdaki şiddetli fırtınanın ortasında bana biraz huzur versin diye beyaz geceliğimden çıkardım. Elbiselerim şatafatlı ve fırfırlıydı ama onları giymeyi seviyordum. Personele bol miktarda bebek kostümü veriliyordu, tek yapmam gereken istediğimi almak ve geri kalanını seçmeleri için onlara bırakmaktı.

Ahşap kirişler yolumu kesiyordu. Duvarların dibinde, buradan geçmesi gereken elektrikçiler için yolu aydınlatan loş LED şeritler vardı. Duvarlardaki çatlaklardan gölgelerimi yansıtacak kadar parlak olmayan mükemmel bir aydınlatma sağlıyordu.

Tünellerdeki her köşe bucakta örümcekler ağlarını örüyordu. Onları yıkmaya cesaret edemezdim. Örümcekleri severdim. Temsil ettikleri şeyi de seviyordum.

Yırtıcılar, kim ya da ne olursanız olun. Tehlikeli ve korkulması gereken bir şey olarak görülürlerdi.

Bir örümcek olmak isterdim. Bir yıl evimin onları sembolize etmesini çok isterdim. Böylece bir örümcek kraliçesi gibi giyinip dişlerimi bir günahkârın boğazına geçirebilirdim. Hayal kurdukça öfkem azalıyor, kalçalarımın arası kayganlaşmaya başlıyordu.

Koridorlarda sessizce ilerleyerek duvarların içine yerleştirdikleri merdivenlerden çıktım. Perili ev bir saat içinde açılacaktı. Şimdiden diğer çalışanların geldiğini duyabiliyordum, çoğu zaten eksiksiz kostümleriyle süslenmişti ve insanları korkutmak için yapacakları tüm şeyler hakkında gülüşüyorlardı.

Duvarlardan, bilmemem gereken her türlü konuşmayı duyuyordum. Çoğu zaman dinlemeye zahmet etmiyordum. Başkalarının önemsiz dramları ve endişeleri beni ilgilendirmiyordu. Kimin, kimin sevgilisini siktiği gibi. Ama yatak odalarından birinin önünden geçerken kızlardan birinin konuşması dikkatimi çekti.

Duraklayıp duvara doğru yaklaştım.

“Bu gece beni ziyarete gelecek ama gelmesini isteyip istemediğimi gerçekten bilmiyorum,” dedi kız. Ağladığını fark etmem biraz zaman aldı. Odanın içine bakmak için küçük bir delik arayarak gözümü deliğe dikip etrafa baktım.

Kızlar banyodaydı, duşta akan sudan elektrik çarpan mankeni görmezden geliyorlardı. Henüz gürültü efektini açmamışlardı, yoksa manken avazı çıktığı kadar bağırır ve konuşmalarını bastırırdı.

Ağlayan kız Jennifer’dı. Daima çok tatlı olan uzun boylu bir sarışındı. Kostümünü giymişti. Beyaz boyalı vücudu, siyah çerçeveli gözleri ve parçalanmış bir elbisesi vardı. Şeytani görünüyor ama gül gibi kokuyordu.

Jennifer, başka bir iş arkadaşımız olan Sarah ile konuşuyordu. Sarah bana çimen gibi kokuyordu. Çekici değildi ama şeytani de değildi. Evimdeki drama başlatıcılardan biriydi. Fare gibi kahverengi saçlarını sürekli omzunun üzerinden atar ve insanlara gözlerini devirirdi.

Ve eminim ki Jennifer ona şikâyet etmeyi bitirdiği anda koşarak gidecek ve duyduğu her kelimeyi tekrarlayacaktı.

Sürtüğün tekiydi ama kötü değildi.

“Neden?” diye sordu Sarah, solgun ellerinden birini Jennifer’ın omzuna koyarak. Sarah da küçük bir oyuncak bebek gibi giyinmiş ama yüzü güzel görünecek şekilde boyanmıştı. Ağzını açıp jilet gibi keskin dişlerini gösterene kadar konukları zararsız olduğuna inandırması gerekiyordu.

Kostümünün kişiliğinin bir metaforu olduğunu fark etmiştim.

“Dün gece,” diye başladı Jennifer, biraz gergin görünerek. “Çok sarhoş ol-

dum. Pek bir şey hatırlamıyorum ama sanırım Gary, yapmamasını istediğim hâlde benimle sevişti.”

Sarah’nın nefesi kesildi, gözleri büyüdü ve eli şok içinde ağzına gitti. Az önce duyduklarımdan iğrenerek dudağımı kıvırdım.

“Sana tecavüz mü etti?” dedi Sarah nefes nefese, elinin arkasından.

Jennifer’in yüzünden bir damla gözyaşı daha döküldü. Alt dudağını ısırarak başıyla onayladı.

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Sanırım öyle. Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum ama kesinlikle benimle sevişti ve ben...” diye devam etti, bir hıçkırık boğazını parçalarken cümlesini yarıda kesti. Sanki bu onu rahatlatmış gibi kendimi duvara yapıştırarak bir adım daha yaklaştım.

Sarah elini Jennifer’in koluna koyarak onu rahatlattı. “Sorun yok, Jenny bana anlatabilirsin,” diye güvence verdi.

Jennifer burnunu çekip burnundaki sümüşü sildi. Kostümünün boyası da birlikte çıktı. “Ona du-durmasını söylediğimi hatırlıyorum. Hem de birkaç kez. Sanırım kendimi iyi hissetmediğim için onu itmeye bile çalıştım. Kollarımı sıktığını ve durmasını istediğimde bana çenemi kapatmamı söylediğini hatırlıyorum. Ama o durmadı!” diye feryat ederek cümlesini bitirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Jennifer ellerinin içinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ederken Sarah, Jennifer’in etrafını sararak onu kendine yakınlaştırdı.

Bir adım geri çekildim, kafamda karanlık düşünceler dönerken nefesim kesildi. Jennifer erkek arkadaşı tarafından tecavüze uğramıştı. Sadece kötü biri böyle bir şey yapabilirdi.

Düşüncelerim derin bir uçuruma yuvarlandı. Bu gece buraya geleceğini söylemişti. Tecavüzcü erkek arkadaşı benim evimde olacaktı. Ve ben...

Bu gece bu dünyayı tekrar arındıracaktım. Ve Jennifer’ı özgür bırakacaktım.

Yaklaşık On Sekiz Yaşındayken

“Az önce bana hayır mı dedin?”

Babam çatalını yarısına kadar ağzına götürürken biftekten damlayan kanlı kırmızı sular tabağa sıçırıyordu. Gözleriyle buluşmak yerine damlacıklara baktım.

“Bana bak!” diye bağırdı ve diğer yumruğunu masaya vurdu. Su bardakları devrilip kucaklara dökülürken ve çatal bıçak takımı yere düşerken herkes nefesini tutarak yerinden sıçradı. Bu büyüklükteki bir masayı titretmek için güçlü bir adam olmak gerekiyordu. Tüm çocuklarının, yani on sekiz çocuğunun sığabileceği bir masa.

Dudağımı kıvrarak gözlerimi onunkilere diktim.

Babam beni kardeşlerimin önünde utandırmayı seviyordu ama onların önünde utanmadığımı fark etmemişti. Hepsi ona aynı küçümsemeyle bakıyordu; hepsi sadece birer koyundu. Ona laf söyleyemeyecek kadar korkmuş ve beyinleri yıkanmıştı.

Bazılarının Tanrı’nın babamla konuştuğuna gerçekten inandığına emindim. Bense sadece büyükanne kılığına girmiş bir kurt görüyordum.

Annem eskiden geceleri bana Kırmızı Başlıklı Kız okurdu ve ben hikâyedeki büyük kötü kurdun babam olup olmadığını sorduğumda gözyaşları içinde odadan kaçardı. Ertesi gün kitabı yaktığında o kitabın şeytan tarafından yapıldığını ve bana asla okumaması gerektiğini söylemişti.

“Az. Önce. Bana. Hayır. Mı. Dedin?” diye sordu, her kelimeyi dişlerini gösterek vurgularken. Dişlerinin arasına et sıkışmıştı ve bu görüntü midemin tiksintiyle bulanmasına neden oluyordu. Etinin başka bir hayvanın dişlerine sıkıştığını görmek isterdim. Bir aslanın onun bedenini parçalara ayırıp kara kalbiyle ziyafet çektiğini görmek için neler vermezdim.

“Bunu söylediğimi duydu mu?” diye meydan okudum sessizce.

Babam bu gece bütün kızları toplayıp gece ayini için ona getirmemi söylemişti. Onları Tanrı’nın nektarıyla besleyecekmiş. Ona hayır demiş ve kutsal olmadığını söylemiştim.

Yüzü kızarmış ve gözleri neredeyse siyah olmuştu. Çirkin bir adamdı. Seyrelmiş kahverengi saçları birkaç yerden kafa derisini gösteriyordu. Çenesi kare şeklinde ve burnu kancalıydı. Romanyalıydı ve hâlâ aksanlı konuşuyordu. Aksanını, cazibesi ve karizmasıyla birlikte bir silah gibi kullanıyordu. Tüm takipçilerini bu şekilde elde ediyordu. Beyinlerini böyle yıkıyordu.

“Elini masanın üzerine koy.”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Kahkaha attı. Sabrının tükenmekte olduğunu gösteren şeytani bir kahkaha. “Eğer yapmazsan, anneni cezalandıracağım. Seni yetiştirme konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyor.”

Maskem bir anlığına parçalandı. Tehdit yüzünden dudağım titredi, titremeleri durdurmak için sertçe ısırarak zorunda kaldım. Yine de yakalamıştı. Babam, onun benim zayıf noktam olduğunu biliyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Elimi yavaşça masanın üzerine koyup ondan uzak tuttum.

“Onu buraya getir.”

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken dişlerimi sıktım. Gözyaşlarımın kaçmasına izin vermeyecektim, bu sadece onu daha da cesaretlendirirdi.

“Tanrı cezalandırılmam gerektiğini mi söyledi?” diye sordum oyalararak.

“Evet, söyledi Sibel. Yaptığın her şeyi görüyor. Seni göremediğimi düşündüğün zamanlarda yaptığın tüm yaramazlıkları. Ve Tanrı’nın tek öğrencisine saygısızlık etmeye devam ediyorsun. Sence bu O’na nasıl hissettiriyordur?”

Cevap vermedim. Eğer babama Tanrı’nın onunla konuştuğuna inanmadığımı söylersem beni öldürürdü. Aziz Baptist Kilisesi işte bu temel üzerine kurulmuştu. Tanrı babamla konuşur ve o da mesajını sadık inananlarına iletirdi. Babama tapıyorlardı, Tanrı’ya değil.

Nedeni ne olursa olsun, onun yalanlarına inanıyorlardı. Babamın sadece kötü şeyler yaptığını görmüş olmama rağmen. Kutsal olmayan şeyler.

“Elini buraya getir, Sibel,” diye tekrar emretti cevap vermediğimde.

Derin bir nefes alıp elimi önündeki masaya vurdum, çenem meydan okuyan bir ifadeyle kenetlenmişti. Bana bakıp otuz saniye boyunca hiçbir hamlede bulunmadı. Sonra bir kırbaça kadar hızlı bir şekilde çatalını kaldırıp elimin üst kısmına sapladı.

Bir çığlık koptu ve acıya karşı gözlerimi sıkarak kapattım.

“İsa’nın elleri çarmıha çivilenmişti. Sana sadece senin gibi insanlar için çarmıhta ölümler hissettiği acının bir parçasını gösteriyorum. Günahların için. Bana ve Tanrı’nın sözüne her itaatsizlik ettiğinde onun yüzüne tükürüyorsun. Bunu unutma, Sibel.”

Çatalı geri çekti ve elimdeki dört küçük yaradan kan fışkırdı. Eğer elimi tama-

men mahvetmediyse, zar zor fark edilebilen bir yara izi bırakacaktı. Bu kadar acı veren bir şeyin, beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürmemiş gibi iyileşip yok olması ne tuhaftı.

Tanrı'nın istediği de buydu, değil mi? Dizlerimin üzerinde, güç ve sebat için dua etmemi.

Bir yaprak gibi titriyor, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Odama koşup ağlamak istiyordum. Bir topun içine kıvrılıp acıyla nefes almaya çalıştım.

Ama babam kaçıp saklanmama asla izin vermezdi. Kardeşlerimin önünde zayıflık göstermek zorunda kalmamı tercih ederdi. Kendimi utandırmamı tercih ederdi.

Islak bakışlarım bana bakan tüm donuk gözlerle buluştu. Hiçbiri bana yardım etmek için bir hamle yapmadı. Beni savunmak için. Beni yatıştırmak için. Sadece cansız zombiler gibi bakıyorlardı, babamın bana devamlı verdiği cezalara karşı duyarsızlaşmışlardı. Meydan okumama alışmışlardı. Ve beni yalnız bırakmaya alışkındı.

Babamın bakışlarına karşılık verdiğimde dudağı kıvrıldı. Yeterince büyük bir tepki vermemiştim. Onu tatmin edecek kadar acı çekmiyordum. Ve bu, elimdeki kanayan yaraları biraz daha az acı verici ve biraz daha tamamlanmış gibi hissettiriyordu.

Derin bir nefes daha alıp sol elimle kaşığımı kaldırdım ve ağzıma bir kaşık dolusu patates püresi attım.

Bana baktığında yüzü kayıtsızlığa büründü. Ama gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Beni soğukkanlılıkla öldürmeyi aklından geçiriyordu.

O Tanrı'nın müridi değildi. O, Lucifer'in küçük sürtüğüydü.

"Neredesin anne?" diye sordum, sesim boş bir odada süzülüyordu.

Dün akşam yemeğinden hemen sonra kaybolmuştu. Babam tüm metreslerini toplantıya çağırması ve annem henüz dönmemişti.

Diğer kadınlardan bazılarının yanaklarında kurumuş gözyaşı izleriyle odalarına döndüklerini gördüğümde endişelenmeye başlamıştım. Annem onlarla dönmeyince midemde bir korku yeşermiş ve saatler geçtikçe daha da büyümüştü.

Top gibi kıvrıldım, annem için duyduğum endişeden karnım ağrıyordu. Bunların hepsi benim suçumdu.

Eğer babamı dinlemiş olsaydım, annem şu an olduğu yerde olmazdı.

Muhtemelen acı içinde. Tek başına. Hayatı için korkuyordu. Bir sonraki düşüncede neredeyse boğuluyordum.

Ölmüştü.

Ya onu öldürdüyse?

Babam gerçekten böyle bir şey yapar mıydı; masum bir kadını soğukkanlılıkla öldürür müydü?

Evet. Kafamın içindeki o küçük ses fısıldıyor ve giderek artan korkumu derinleştiriyordu.

O genç kızları kesinlikle travmatize edecek bir şeye yönlendirmek istemiyordum. Kilisede yeniydiler. Aileleri kiliseye katılmış ve babalarını memnun etmekten çok mutlu olmuşlardı. Ona İncil’de hiç okumadığım şeyler yapıyorlardı.

Benden çok da küçük olmayan bu kızların anne olduklarını görmek istemiyordum. Tıpkı annemin, benim ve kardeşlerimin olmamızı istemediği gibi. Ben annemin ilk çocuğuydum. Daha önce henüz on bir yaşında olduğunu ağzından kaçırmıştı.

O zamanlar bu bilginin ciddiyetini anlamamıştım. Ağzından çıktığı anda gözleri büyüdü ve yüzü hastalıklı gri bir renge büründü. Bunu kilise dışında kimseye söylememem için beni azarladı; kiliseden ayrılmama bile izin verilmiyordu. Ona söz verene kadar elimi sıktı, gözlerinde saf dehşet parlıyordu.

Annem, vücudu pes etmeden önce iki çocuk daha doğurmuştu ve artık çocuk doğuramıyordu. Babam, Tanrı’nın görevini tamamladığını ve artık hayatının amacının çocukları yetiştirmeye yardım etmek olduğunu söylemişti.

Babam birkaç yıldır benim yetiştirilme tarzımdan memnun değildi. Muhtemelen mutsuz olduğum içindi. Gördükçe, çürük kokusunun duvarlara işlediği bu kokuşmuş yerden daha çok kaçmak istiyordum.

Çiçekler böyle bir yerde yaşayamazdı. Şimdiden birçoğunun babamın demir yumruğu altında solduğunu görmüştüm.

Bir hıçkırık boğazımı düğümledi. Sesi bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. Ağladığımı kimse duyamazdı. İleri geri sallanırken elimi yüzüme yapıştırdım, gözlerimi kapatıp karanlık düşüncelerin büyümesini engellemeye çalıştım. Gözyaşlarım her halükârda sızıyordu ama başka bir ses çıkarmıyordum.

O iyiydi. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı.

“Bana geri dön, anne,” diye fısıldadım elimdeki gözyaşı havuzuna. “Bunu sensiz yapamam.”

Dehşet çığlıkları artarken panayırdan rengarenk dumanlar yükseliyor ve odayı yeşil, mor ve kırmızı tonlarıyla dolduruyordu. Canavarlar konukların peşinden koşarken flaş ışıkları titreyerek korkunç bir etki yaratıyordu. Cehennemden gelen portallara girip çıkan yaratıklara benziyorlar, bedenleri insan diyarı ile gerçek evleri arasında gidip geliyordu. Kıkırdamalar, çığlıklar ve ayak sesleri hemen ardından geliyordu.

Sanki saklanacak bir yerleri varmış gibi canavarlardan kaçıyorlardı.

Dört kişilik bir grubun eve girdiği alt kattaki duvarların arkasında oyalanıyordum. Gözetleme deliklerinden onları yakından izliyor, özlerini içime çekiyordum.

Bir çiçek bahçesi. Tatlı, masum, saf.

Peşlerindeki canavarlardan kaçmaya çalışırken avazları çıktığı kadar bağırmaclarını ve birbirlerini itmelerini izleyerek gülümsedim. Oyuncak bebeklerden biri elinde bir mutfak bıçağı taşıyor, kızların peşinden yavaşça ilerlerken sivri ucundan sahte kan damlıyordu. Oyuncak bebekten kaçacaklar ama ondan kaçamayacaklardı.

Kız grubunun ilerlemesine izin verip yerimde kaldım ve bir sonraki grubu bekledim. Dört kızdan önce gelen beş kişilik ilk grup yola çıktı. İlk gruptaki her bir kişi taze çiçek gibi kokmasa da kötülük de kokmuyordu.

İlk grup çıkar çıkmaz kapı açıldı ve altı kişi sendeleyerek içeri girdi. İki erkek ve dört kız. Kızlar çoktan birbirlerinin kollarına asılmış, ellerini öyle sıkı kenetlemişlerdi ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Güzel ağızlarından gergin kıkırdamalar yükseliyordu. Arkalarındaki iki adam maço gibi davranmaya çalışsa da kaypak gözlerinin akını buradan görebiliyordum.

Şeytanın Yasak Aşkı'nın dünyaca ünlü bir panayır olmasının bir sebebi vardı. Ülkedeki en korkunç perili evlere sahip olduğumuz biliniyordu, çalışanlarının konuklara el kaldırmasına hatta onlara işkence etmesine izin veren birkaç yer dışında.

O perili evler sınıfsızdı. Misafirlerimizi ölümüne korkutmak için onlara dokunmamıza gerek yoktu.

Saatler yavaş yavaş geçiyordu. Gruplar hâlinde insanlar girip çıkıyor, çığlıklardan boğazları düğümleniyordu. Bir noktada bir kız altına işemiş ve kot pantolonunda kocaman bir ıslak noktayla dışarı çıkmak zorunda kalmıştı. Zavallı, utanmış kıza gülen birkaç kişinin boğazını parçalamak istemişim.

Ama kendimi tuttum çünkü hiçbirisi kötü değildi, sadece duygusuzlardı.

Bebek evimden geçen onca insan arasında hiçbirinin ağzından çürük kokusu yayılmamıştı. Hayal kırıklığım artıyor ve huzursuz hissetmeye başlıyordum.

Kanın etime işlediğini hissetmek, bıçağımın siniri ve kasları kesip narin deriyi parçaladığını hissetmek istiyordum. Ama kimseyi öylece öldüremezdim. Masumları öldürmeyi reddediyordum. Ben kötü bir insan değildim.

Duvarların arkasında volta atıyor, huzursuzluktan tüylerim diken diken oluyordu. Mortis bir noktada yerinden ayrılıp duvarların arasından vurulmuş sinirlerimi hissetti ve sakinleşmem için vajinamı yalamayı teklif etti.

“Dikkatim dağılmamalı!” diye çıktım ona. Yüz ifadesi pek değişmemiş, tavımdan hiç etkilenmemişti. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu: Ruh hâlimdeki dalgalanmalara karşı gösterdiği tahammül.

Sonrasında bildiğim tek şey, bir eli boynuma sıkıca sarılmış, diğeri de ağzımı kapatmış hâlde, misafirlerin geldiğini görebildiğim yerin karşısındaki duvara çarpıldığımdı. Sıcak nefesi kulağımda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

“Eğer durmazsan volta atman dikkat çekecek. Seni evin öbür ucundan duyabiliyorum,” diye sertçe çıkıştı Mortis, eli boğazımda nefes alamayacak kadar sıkıştı.

Öfkem fırtınadaki bir dalga gibi yükselirken karşısında kıpırdandım. Ama şehvet tsunami gibi geliyordu. Oksijenin gidebileceği hiçbir yer olmamasına rağmen göğsüm kabarıyordu.

Ağzımdaki el yüzümden uzaklaşarak göğüslerimin arasındaki vadiyi geçip geceliğimden aşağı kaydı. Elbisemin kenarına ulaştığında alt kısmını yukarı kaldırıp durakladı.

“Bir daha ses çıkarırsan çocuklara seni bir hafta boyunca sikleriyle ödüllendirmemelerini söylerim, anladın mı?”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Çünkü kafamdaki kanın gidebileceği hiçbir yer yoktu. Onun cüreti ve tehdidi yüzünden. Çünkü nefes alamıyordum. Ama en çok da beni hemen becermesini istediğim için.

Başımı öne doğru kaldırıp tekrar sertçe duvara vurdu. Gözlerimde yıldızların parıldamasına ve aldığım azıcık nefesin kaçmasına yetecek kadar sert. “Anladın mı?” diye tekrarladı dişlerini göstererek.

Kafamın içinde dönen duygu fırtınasına karşı dişlerimi sıkarak başımı salladım.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadı, boğazımı tekrar sıkmadan önce derin bir nefes almama yetecek kadar gevşeterek.

Parmakları kalçamda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Parmaklarının kalçalarımın birleştiği noktaya ulaşması için geçen birkaç saniye bana sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiriyordu. Ama parmaklarının ucu klitorisimin üzerinde gezindiğinde bacaklarım neredeyse pes edecekti. Dizlerim titriyordu. Mortis'in boğazıma sıkıca sarılmış eli olmasaydı, yerde bir şehvet ve d l birikintisi olacaktım.

"Siktir," diye inledi, orta parmağının ucunu vajinama daldırdıktan sonra sıvıyı klitorisime doğru yaydı. "Lanet olası çok ıslaksın."

Ağzımı açtım ama ben daha sesimi çıkaramadan kafama tekrar vurdu. " z önce ne dedim ben? Tek bir ses bile  ıkarma."

Ağzımı kapatıp dudaklarımı ince bir çizgi hâlinde sıktım. Sanki bunun yarımı olacakmış gibi. Sanki bu, boğazımda dinlenen ve her saniye büyüyen iniltiyi gerçekten durduracakmış gibi.

Parmağı hassas sinir demetine bastırarak etrafımda dönüyor ve tüm vücuduma yoğun bir zevk yayıyordu. Yarattığı hisler için  ıldırımış bir şekilde vajinamı eline doğru daha sert bastırıyordum.

Parmağı klitorisime hızla sürtünüyordu.

Umutsuzca nefes almaya ve daha da fazla boşalmaya ihtiyaç duyarak onun elinde debeleniyordum. Orta parmağı vajinama doğru kayıp i imin derinliklerine daldı. Sırtım geriye doğru kavislenirken gözlerim yuvalarından fırladı. Bir parmağını daha içime sokarken başparmağı klitorisime  zen göstermeye devam etti.

Artık tamamen onun eline doğru dönmüştüm. Düzensiz hareketlerim parmaklarındaki keskin pençelerin boğazıma saplanmasına neden oluyordu. Keskin iğne batmaları acı veren mutluluğu artırıyordu.

Midemdeki sarmalın kopması ve coşkunun beni kemiksiz hâle getirmesi birkaç dakika aldı. Sessiz kalmak için dişlerimi dudaklarıma bastırıp, gözlerimi sımsıkı kapatarak eline s rt nd m ve içime   ken orgazmı dışarı çıkardım.

Kendime geldiğimde Mortis elini çekmişti ve tekrar nefes alabiliyordum. Artık bacaklarım jöle gibi ve ağırlığına karşı işe yaramaz hâle geldiğinden beni o dik tutuyordu. Mortis'in pençeleri sayesinde boynumdaki küçük yaralardan akan küçük kan damlacıkları elbisemi süslüyordu. Bu manzara yüzüme bir gülümseme yerleştiriyordu.

Vajinamın i ini kesmemesi bir mucizeydi ama kestiği şeyi her zaman m kemmek bir şekilde kontrol etmişti.

Söz konusu pençe  enemin alt tarafını dürterek derin, duygulu kırmızı gözlere bakana kadar çenemi yukarı kaldırmaya zorluyordu.

"Sende bir tazı burnu var. Bu eve gelen hiçbir iblisi ka ırmayacaksın," dedi Mortis, sesi biraz soluksuz ama sertti.

Yutkunup başımı salladım.

Dudaklarımı usulca öptü, birkaç dakika önceki tavrıyla tam bir tezat oluştu-

ruyordu. Mortis kuru biri gibi görünebilirdi ama kendisinin bile fark ettiğinden çok daha fazla duyguya sahipti.

Dili dudaklarımın kenarını yalarken ona giriş izni veriyordum. Kendini çekmeden önce bir süre ağzımı iyice keşfetti. Aletini karnıma bastırıyordu ama ikimiz de şu anda zamanımız olmadığını biliyorduk.

Görev yerine dönmesi gerekiyordu, benim de iblis için gözümü dört açmam lazımdı.

Daha sonra. Daha sonra beni becerecekti.

Son bir öpücükten sonra sakın olmam için beni uyaran bir bakış atıp uzaklaştı. Beni yalnız ve nefessiz bıraktı ama öncekinden çok daha sakın bir şekilde.

Gülümsedim, kalbim adamlarım için sevgi ve minnettarlıkla doldu. Beni çoğu gün kendimden daha iyi tanıyorlardı.

Ön kapının açıldığını duydum. Gözlerim odaklandı ve omurgam dikleşti. Hemen gözetleme deliğine doğru ilerleyip vücudumun tamamını duvara yasladım.

On kişilik bir grup tökezleyerek içeri girdi, canavarlardan kaçmak için hızla itişip kakışıyorlardı. Derin bir nefes aldım ama arkadaş grubunda herhangi bir çürük tespit edemeyince hayal kırıklığına uğradım.

Alnımı ahşap duvara dayayarak çöktüm, derime batan keskin tahta parçalarını görmezden geldim. Ama Mortis'i dinleyip sakın kalıyordum.

Kapının tekrar açıldığını duyduğumda sadece bir dakika geçmişti. Başımı yavaşça kaldırdım, eve neden başka bir grubun girdiğini anlayamamıştım.

Maksimum kapasitedeydik. Grup daha yolun yarısına bile gelmemişti. Henüz kimse bu eve girmemiş olmalıydı.

Açık kapıdan içeri esinti girer girmez, korkunç bir şeyin kokusunu aldım. Gözlerimi kısarak derin bir nefes aldım. Çürüme duyularımdan süzülüyordu. Yüzümde yavaşça bir gülümseme oluşmaya başladı ve içimde kalan hayal kırıklığının yerini heyecana bıraktığını hissettim.

Evin içinde tek bir adam yürüyor, sanki bir şey arıyormuş gibi kafasını sağa sola çeviriyordu. Ya da birini.

Bu yaramaz çocuğun bu evde olmaması gerekiyordu. Heyecan nabzımı hızlandırıyordu.

Gary olabilir miydi? O olmak *zorundaydı*. Yoksa neden bir adam perili bir eve gizlice girsin ki?

Adama iyice bakınca yüzüm buruştu. Tanrım, içi de dışı da çok çirkindi. Yağlı kahverengi saçları gür kaşlarını ve kulaklarını geçecek şekilde uzamış ve kıvrılmıştı. Sırık gibi vücudundan kirli, yırtık pırtık bir kapüşon sarkıyordu. Bahse girerim, kollarını örten kolların altına bakacak olsam izler ve kabuk bağlamış yaralar bulurdum.

Kafası güzeldi. Gözbebekleri büyümüş ve kayganlaşmıştı. Korkudan değil,

kanında dolaşan uyuşturucu her neyse ondandı. Vücudunu içten dışa doğru kemiren yabancı maddeler yüzünden yanakları çukurlaşmıştı.

Jennifer'ın bu adamda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok *iğrenç* biriydi. Ve Jennifer çok güzeldi. Güzel, düz sarı saçları, gök mavisi gözleri ve ışıldayan bir gülümsemesi vardı. Onun gibi biri nasıl olur da *böyle* biriyle birlikte olurdu?

Kötü çocuk kişiliğine aldanmış olmalıydı. Belki de mutsuz bir ev hayatı vardı, onu mutlu eden şeyleri yapması kısıtlanmıştı bu yüzden tehlikeli birinde hayat ve heyecan bulmaya çalışıyordu. Keşke bu, içinde biraz daha az ölü hissettiği anlamına gelseydi.

Benim çiçeğim solmaya başlamış ve tıpkı annem gibi o da aşağılık erkek arkadaşıyla kalırsa katranla lekelenecekti.

Gary'nin görüntüsü titreşti. Artık aşağılık bir serseriye değil, babama bakıyordum. Önümde duruyor, sanki beni duvarın arkasından görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Tek görebildiğim, hissedebildiğim ve duyabildiğim şeytani olana kadar, iri yüzünde şeytani bir gülümseme büyüyordu.

Tanıdık bir dehşet kemiklerimi kemirirken nefesim kesiliyor, sarsılıyordum. Babam benimle aynı odaya her girdiğinde oksijen emilir ve yerini korku alırdı. Babama karşı koyan tek kişi bendim ama bu ondan korkmadığım anlamına gelmiyordu. Bu, sürekli olarak hayatımdan endişe etmediğim anlamına da gelmiyordu.

Görüntü titreşti ve Gary tekrar karşımda belirdi.

Vücuduma yayılan keskin sinirleri yatıştırmak için ellerimi sallayarak sert bir nefes aldım. Endişemi yatıştırmak için burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim.

Nefes al, Sibby. Babam öldü. Artık burada değil.

Bu yüzden ben buradaydım. Benim amacım buydu: Gary ve babam gibi insanlar yüzünden bahçemdeki çiçeklerin solmasını engellemek.

Gary, kapüşonunun cebinden gri bir bere çıkardı ve saçları kenarlarından kıvrılana kadar başının üzerinden aşağı doğru çekti. Gözleri antrede gezinip kanepede bir iblis doğuran pille çalışan kadını fark etti, deliklerinden sahte kan fışkırıyordu.

Oturma odasına doğru yürümeye başladığında, elinde mutfak bıçağı olan bebek köşeden fırlayıp başını ürkütücü bir şekilde Gary'ye doğru eğdi ve ona doğru yürüdü.

“Siktir git, seni ürkütücü kaltak,” diye haykırdı Gary, sesinde zehir vardı. Kız kıpırdamadı ancak bir saniyeliğine, gözlerinde şok ve öfke parlarken rolden çıktı.

Çok sık agresif konuklarımız olmuyordu. Ne de olsa burada olmalarının tek amacı peşinizden koşup sizi korkutmalarıydı.

Bebek çabucak toparlandı, incelemesine devam ederken yüzünde uğursuz

bir gülümseme belirdi. Yapması gereken bir iş vardı ve bunu yapacaktı. Kurtların inine girip ısırılmamayı bekleyemezsiniz.

Gary alay etti. “Bana Jennifer’ın hangi odada olduğunu söyle,” diye sertçe buyurdu. Oyuncak bebek onu görmezden geliyor, başka bir canavar arkasından yaklaşırken dikkatini dağıtıyordu. Neredeyse Cronus kadar büyük bir adam Gary’nin arkasında duruyordu.

Varlığın nefesini ensesinde hisseden Gary, dönüp şeytani bir adama benzeyen bir canavarla yüz yüze geldi. Yüzündeki derinin büyük bir kısmı kaybolmuştu, sadece kasları görünüyordu. Adamın elinde bir testere vardı ve Gary onu görür görmez testereyi çalıştırdı, bunu yaparken de çılgınca gülüyordu. Gary bağırdı, gözleri daha da büyüdü ve merdivenlerden çıktı.

Gitmesi gereken yolun tam tersine gidiyordu ama sorun değildi. Buralarda fazla oyalanmayacaktı.

Kıkırdayarak onu duvarların arasından takip ediyordum. Ayak parmakları-mın üzerinde zıplarken adımlarımı yavaş atıyordum. Her delikten bakıyor, nere-ye gittiğini takip ediyor, öldürme heyecanım arttıkça gülüyordum.

Vücudu parçalanıp açıldığında, cansız gözleri uyluklarımın arasından bana baktığında çok sevimli olacaktı.

Boş bir odada dolaşırken şarkı söylemeye başladım.

“Ring a’round the rosies.”

Gary’nin başı beni göremese de sesime doğru döndü. Çılgın gözleri odanın içinde dönüyor, yatak odasının köşesinde duran ve kendisine acımasızca bir bıçak saplayan hareketli mankeni görmezden geliyordu. Jackal bu odanın hemen dışın-da, buraya koşarak girdiğinde Gary’yi çoktan korkutmuştu.

Şimdi burada olduğuna ve Jackal şarkı söylediğimi duyduğuna göre, Gary odadan bir daha asla çıkmayacaktı.

“Cebim çiçeklerle dolu,” diye yüksek sesle devam ettim. Jackal yatak odasına girdiğinde kocaman sarı gözleri Gary’ye kilitlenmişti. Kapıyı arkasından kapatmadan önce son bir kez koridoru kontrol etti. Kapı kapandığı anda gülümseme-sinin daha da genişlediğine yemin edebilirdim. Gary, Jackal’ı gördüğünde sıçra-yarak arkasını döndü, göğsü kabarmıştı.

Canavarlardan görüldüğü kadar etkilenmemiş değildi. Ünlü olmamızın bir sebebi vardı.

“Ne istiyorsun lan? Ben sadece kahrolası Jenny’yi bulmaya çalışıyorum,” diye bağırdı.

“Ashes, ashes.”

Gary, Jackal’dan ürkmüş, yüzü korkuyla boyanmıştı. Bu çok güzel bir manza-raydı ve heyecandan ciyaklamama neden oluyordu.

Yoldaşım Gary’ye doğru ilerledi. Erimiş yüzü ve sarı gözleri görülmeye değeri-di. Bir şeylerin ters gittiğini hisseden Gary geri çekilmeye başladı, sağa sola kaçış

yolu aradı. Her odada iki kapı vardı. Misafirlerimizin girdiği kapı ve çıktıkları kapı. Koridorlar ve çıkış noktaları gerçek bir evde olduğu gibi değildi, her oda eninde sonunda bir diğerine bağlanacak şekilde ayrıntılı ama düzenli bir labirent şeklinde tasarlanmıştı.

Gary'nin geri çekildiği çıkış noktasını görebilmek için eğildiğimde, yoldaşımdan biri olan Baine'in onun arkasında belirdiğini görüp gülümsedim. Azrail, çıkışını engelliyor ve ölümünü mühürlüyordu.

Heyecanla kıkırdayarak ayak parmaklarımın üzerinde sıçradım. Ne kadar eğlenceliydi!

Gary onu fark etmedi bile, önündeki eriyen canavar karşısında taş kesilmişti. Göğsü daha hızlı kabarıyordu. Gözleri artık uyuşturucudan değil, saf dehşetten büyümüştü. Gerçi vücudunda dolaşan uyuşturucunun korkuyu daha da arttırdığına emindim.

"Ne oluyor lan?! Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı Gary, güçlü kollarıyla Jackal'ın yanından geçmeye çalışarak. Acınası girişimiyle eğlenerek neredeyse kıs gülecektim. Gary, Jackal'a kıyasla bir kurbağa larvasıydı.

"We all fall down," diye şarkı söylüyor, son notayı kederli bir tonda uzatıyordum. Sanki dünya durmuş gibi, duvarın diğer tarafındaki üç adam durakladı. Ve sonra harekete geçtiler. Gary kapıya doğru atıldı ama Jackal onu kapüşonundan yakalayıp duvara geri itti. Şeytani iblis ağzını açarak bir çığlık atmaya hazırlandı ama Jackal çok hızlıydı. Bir eliyle Gary'nin ağzını kapatırken, diğer eliyle karnına yumruk attı.

Gary nefessiz kalınca acıdan kamburunu çıkardı. Ve Jackal yumruğunu Gary'nin kafasının arkasına indirerek onu bayılttı.

Gary gevşedi, kambur vücudu öne doğru düştü ve yüzü kirli zemine çarptı. Vücudu garip bir şekilde dizlerinin üzerinde, kıcı havada ve yüzünün yerde olduğu bir pozisyona yerleştiğinde güldüm.

Heyecanlı kıkırdamalarla küçük, gizli giriş kapımı bulup sürünerek içeri girdim. Kapılar sadece doksan santim yüksekliğindeydi. İblisleri içeri sürüklemek biraz garipti ama genellikle çok fazla sorun yaşamazdım.

Odaya girdiğimde Jackal'a doğru koşup yüzünü tuttum ve onu kendi hizama getirdim. Dudaklarımı usulca onunkilere değdirdikten sonra öpücüğü derinleştirip dilimi ağzına soktum. Bu sefer ağzındaki sahte, iğrenç kana aldırıış etmedim. Jackal inliyor, hevesle ağzımı yalıyordu. Aleti pantolonunun içinde sertleşiyor, karnıma doğru bastırıyor, tüm vücudu benimkiyle bütünleşiyordu.

Nefes nefese ve muhtaç bir hâlde kendimi onun ağzından kurtardım. Jackal'ın pantolonunu indirmeyi, dizlerimin üzerine çöküp aletini emmeyi ne kadar istesem de şu anda yapamazdım.

Yapmam gereken bir iş vardı ve daha fazla misafir içeri girmeden acele etmem gerekiyordu.

Evin her yerinden ıgıllklar yükseliyordu. Yakalanmam an meselesiydi.

Biraz manevra yaptıktan sonra Gary'yi kollarının altından kaldırıp kapıya doğru sürükledim.

Çoğu kişinin sandığından çok daha glydm. Boyum bir altmış yediye geçmezdi ama iblisler bayıldıktan sonra onları taşımakta hep ısrar ederdim. Çoğu zaman bayılma işini ben yapıyordum.

Yoldaşlarım benim için her şeyi yapardı ama ben onlarla kendim ilgilenmeyi tercih ediyordum. Benim için yeterince risk alıyorlardı. Eğer biri bizi basarsa, onu bu evin derinliklerine sürükleyen ben olurum, onlar değil.

Onu küçük kapıya kadar srklemem, sürünerek içeri girmem ve ardından bedenini peşimden srklemem otuz saniyemi alıyordu. Kapıyı kapattım, onu tekrar kaldırdım ve merdivenlere doğru sürükledim. Tam kapı arkamdan kapanırken bir grup insan ıgıllkları hâlâ dillerinde hapsolmüş bir hâlde odaya daldı. Gary'yi koridorda sürüklerken adamlarımı işleriyle baş başa bıraktım. Merdivenlerin yanında küçük bir grup insanın sığabileceği büyüklükte küçük bir oyuk vardı.

Dersimi çoktan almış olduğum için hızlı hareket ediyordum. Onları bağladığım sırada uyandıkları bir ya da iki kez olmuştı ve onları tekrar bayılmak çok can sıkıcıydı. İpler merdivenlerin arkasına saklanmış, bir iblisi buraya geri getirdiğimde kullanmak için hazır bekliyordu.

Bacaklarının her birini karmaşık bir düğümle ahşap sandalye ayağına bağladım. Biraz zamanımı aldı ama Şeytanın Yasak Aşk'ındaki ilk yılımıdan sonra düğüm atmakta o kadar ustalaşmıştım ki kaçma şansları yoktu. Kollarını sandalyenin arkasına bağladım ve sonra göğsünün etrafına daha büyük bir ip sararak gövdesini sandalyeye sabitledim.

Başını sallarken ağzının kenarında salyaları birikiyordu. Yakında dışarı akmaya başlayacaktı. Tiksintiyle dudağımı kıvrırarak koli bandımı aldım, bir şerit kopardım ve sivilceli yüzüne yapıştırdım. ıgıllkları tamamen kesilmeyecekti ama evdeki diğer ıgıllklar tarafından yutulacak kadar boğuk olacaktı.

Evimde hiç kimse bir iblisin yardım çağrısını duymamıştı. Ve asla da duymayacaktı.

Jennifer'ın çalıştığını bildiğim odaya doğru ilerledim. İyi olduğundan emin olmak için ona yakın durmak istiyordum. Onu tanı mıyordum hatta varlığımdan bile haberi yoktu ama onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordum. Ona çok iyi baktığımı, artık tecavzcs için endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyordum.

O tam olarak hak ettiğini alacaktı.

Boktan erkek arkadaşını söndürdükten sonra iyileşeceğini ve daha iyi birini bulacağını tüm kalbimle hissediyordum. Ruhunu emen o slk, bedeninden ve ruhundan sklp atılmışken nasıl iyileşmesin ki?

Onu oyun odamda, yatağın altında saklanırken buldum. Bir grup geldiğinde yatağın altından sürünerek çıkıyor, onları kovalarken uzuvları bükülüyordu. Eskiden jimnastikçi olduğunu söylediğini duymuştum. Kimse bu işi ondan daha iyi yapamazdı.

Birkaç dakika bekledikten sonra koridordan gürültülü bir grubun geldiğini duyduk. Gözümü Jennifer'ın sürünerek çıkacağı boşluktan ayırmadan kendimi gözetleme deliğine dayadım.

Grup odaya daldı, bir grup sarhoş aptal gibi tökezleyerek çığlık attı ve elektrikli testereyle peşlerinden koşan canavardan kaçmak için birbirlerini ittiler. Bu odaya girmeyeceklerini garantilemiştik çünkü Jackal koridorun sonuna yerleşmişti ve yanına yaklaşmak isteyenleri engelliyordu.

Tam o sırada Jennifer'ın çarpık bedeni yatağın altından sürünerek çıktı. Kızıl saçlı bir kız çığlık attığında sesi beni duvardan uzaklaştırdı.

Bu lanet olası iğrenç bir şeydi.

İyi ki petunya gibi kokuyordu yoksa onu öldürürdüm.

Bir grup kız çıkışa doğru koşarken birbirlerini itip kakıyor, Jennifer'dan vebadan kaçır gibi kaçıyorlardı. Diğer kapıyı açtıklarında ahşap durdurucudan fırladı. Eğer bir durdurucu olmasaydı, insanların kapıyı sertçe açmalarından dolayı ucuz alçıpan duvarda kapının kalıcı bir izi olurdu.

Onlar dışarı çıktıktan sonra Jennifer ayağa kalktı ve kapıları usulca tekrar kapattı. Bunu yaparken yüzü görünmüyordu ve hareketleri yavaştı. Normal mutlu yüzünü görmeyi umarak nefesimi tuttum. Ve nihayet döndüğünde gözyaşları göz kapaklarında toplanmıştı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken kaşlarımı çattım.

Neden ağlıyordu? Onu kurtarmıştım! Sevinç içinde olmalıydı.

Burnunu çekti, gözyaşları düşüp makyajını bozmadan önce dikkatlice gözlerini sildi.

O... erkek arkadaşı gelmediği için üzgün olamazdı, değil mi? Ona tecavüz etmişti! Böyle bir şey için nasıl üzülebilirdi ki?

Nankörlüğü içimde kara bir mürekkep bulutu oluştururken hırladım. Tecavüzcüsünün ona yaklaşmasını engellemiştim. Eğer gelseydi ona sadece zarar verirdi. Onu tekrar ağına düşürecek, kız da geriye iyi bir şey kalmayana kadar onu yavaş yavaş zehirleyecek bir karadulun kurbanı olacaktı.

Çiçeği solana kadar.

Saatlerce duvarın yanında durup, Jennifer'ın gece ilerledikçe giderek kötüleşen davranışlarını seyrettim. Ne zaman gözünden bir damla yaş aksa, annemi karşımda gördüm: Babam onu cezalandırırken ellerine sarılıp ağlıyordu.

Gecenin son misafirleri odasından çıkar çıkmaz yatağa oturup hıçkırığa hıçkırığa

ağlamaya başladı. Yüzünü küçük bir çocuk gibi ellerinin arasında tutmuş, makyajından siyah gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Ona doğru uzandım ama duvar beni engelledi.

“Anne?” diye fısıldadım. Jennifer’in sarı saçları annemin koyu kahverengi saçlarına karışırken tek görebildiğim hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve ölmeyi dileyen bir kadındı. Sonra sarı saçları geri geldiğinde yanağımdan süzülen tek damla gözyaşının Jennifer için mi yoksa annem için mi olduğunu anlayamadım.

Sarah’nın onu aramaya gelmesi uzun sürmedi. Jennifer’in durumunu görür görmez yanındaki yatağa oturup ağlayan kızı kollarının arasına aldı.

“Neyin var? Seni görmeye mi geldi?”

Jennifer kollarını indirip feryat etti: “Sorun da bu ya! Gelmedi.”

Sadece sırtlarını görebiliyordum ama Sarah’nın sessizliği ağır basıyordu.

“Ben... istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum,” diye araya girdi Sarah, sesi kafa karışıklığıyla gerilmişti.

Jennifer gözlerini silip acınası bir şekilde omuz silkti. “Ne diyeceğini görmek istedim ama her zamanki gibi güvenilmez herifin teki ve hep yalan söylüyor. Muhtemelen yine uyuşturucu kullanıyordur. Bıraktığını söylemişti ama bıraktığını sanmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. Kesinlikle bırakmamıştı.

“Onu görmek istemediğini söylememiş miydin?”

Jennifer dudak büktü. “Evet, ne olmuş? Beni gerçekten önemsiyor olsaydı, ortaya çıkıp en azından kendini açıklamaya çalışırdı.”

Ağır bir sessizlik daha geçti. Sarah, Jennifer’in toksik bir döngü içinde olduğunu fark etti. Gary’nin ona yaptıklarına rağmen, hâlâ onun gelmesini umut ediyordu. Ve bunun olmasını engellediğim için çok kızmıştı.

Kara mürekkep içimde daha da derinlere yayılıyordu.

Ne nankör bir sürtük ama! Öfke beni tüketirken ellerim titremeye başladı. Bu dünyayı kötülükten kurtarmak için çok uğraşıyordum. Gary her halükârda aynı kaderi paylaşacaktı: Evime ilk adımını attığı andan itibaren onun pis kokusunu alırdım. Ama muhtemelen Jennifer’la konuşana kadar onu çekip uzaklaştırma zahmetine girmezdim.

Onu *kurtarmıştım*.

Görünüşe göre bunu yapmakla hata etmiştim.

Hırlayarak duvardan uzaklaştım ve Gary’ye doğru yürüdüm. Kendimi fazlasıyla vahşi hissediyordum. Tanrı gazabımı hissedecek ruhlara yardım etsin.

Gary, uyandı.

Bağlarının içinde debelenirken iri gözlerinden yaşlar süzülüyordu. İpin derisine sürtündüğü yerlerden kan sızıyordu.

Beni gördüğünde tüm gücüyle çığlık attı. Sesi bir kedi yavrusunun çığlığı kadar bile anlamlı değildi.

Elimi ağzıma kapatıp kıkırdadım, çektiği sıkıntı beni eğlendiriyordu. Onun sürekli gözyaşı dökerek bağlarıyla savaştığını görmek göğsümdeki öfkeyi biraz olsun dindiriyordu.

Bağırmaya devam ediyor ve sanki bana küfretmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Duyduğum tek şey boğuk kelimeler ve boş tehditlerdi.

Kız arkadaşının nankörlüğüne rağmen ona yaptığı şey yanlıştı.

İğrençti. Ahlaksızcaydı. Sadece çürük ruhlu birinin yapabileceği bir şeydi. Ve bu yüzden ölmeyi hak ediyordu.

Gary gibi insanlar için kefaret yoktu. Asla derslerini almazlardı. Bir tokat yiyip hayatlarına devam ederler ve kendi değerlerini yükseltmek uğruna kadınlara işkence ederlerdi. Gerçek şu ki, hiçbir değerleri yoktu ve bunu onlar da biliyordu.

Onlar dünyada dolaşan, asla bulamayacakları bir şeyi arayan kayıp ruhlardı.

Önünde çömelip başımı eğerek ona geniş bir gülümseme verdim.

“Birlikte çok eğleneceğiz,” dedim saygıyla, şimdiden keseceğim ve bıçaklayacağım tüm yerleri hayal ederek. Belki işim bittiğinde onun kanıyla güzel bir resim yapardım.

Ah! Acaba Jennifer bundan hoşlanır mıydı? Belki *o zaman* onun için yaptığım şeyi takdir edebilirdi.

Çığlıkları ve kıvranmaları yoğunlaştı. Çırpınışları yüzünden neredeyse sandalyeyi devirecekti. Eğer devrilirse gerçekten çok sinirlenecektim.

“Jennifer’ı tanıyor musun?” diye masumca sordum. Kız arkadaşının adını duyunca hareketsiz kaldı. Göğsü kabarırken dipsiz kahverengi gözleri alevlendi. Bir şeyler söyledi ama ne dediğini duymak için kaseti sökmeye zahmet etmedim. Henüz onun cevap vermesine hazır değildim. “Onun canını yaktığını biliyor muydun?” diye sordum.

Kaşlarını çatıp bana kötü bir bakış attı. Üzerine gittim. “Bugün arkadaşıyla konuşurken ağlıyordu. Sarhoşken ona nasıl tecavüz ettiğinden yakınıyordu. Seni durduramayacak kadar sarhoşmuş. Ama denediğini söyledi. Sana hayır demiş ama sen dinlememişsin. Buna tecavüz denir, Gary.”

Yine bir şeyler bağırdı. “O benim kız arkadaşım,” gibi bir şey söylüyordu.

Başımı yavaşça salladım, tiksintiyle onu tepeden tırnağa süzdüm. “O *senin* kız arkadaşın. Ama bu, onun rızası olmadan vücuduna istediğini yapma hakkına sahip olduğun anlamına gelmiyor. Son baktığımda, o *senin* bedeninin değildi.”

Ağzından deşifre etmek istemediğim daha fazla boğuk ses çıktı. Yanağına sert bir tokat attım. Gözleri şok ve öfkeyle açılırken sanki onu tokatladığıma inanmıyormuş gibi bana bakıyordu.

Ah, Gary. Sana çok daha kötüsünü yapacağım.

“Tartışacak durumda değilsin,” diye tısladım.

Korku gözlerine geri dönerken öfkesi azaldı ve sessizleşti. Güzel. İşte görmek istediğim şey buydu.

Dönüp koridorlarda ilerlerken boş olduklarından emin olmak için her odayı kontrol ettim. Panayır bu geceliğine kapanmıştı ama bazen çalışanlar kalıyordu. İhtiyacım olan son şey, Gary’yi dışarı çıkarırken birinin onu görmesiydi. O zaman en büyük günahı işlemiş ve masum bir insanı öldürmüş olurdum. Bunun için cehenneme gidebilirdim ve hayatımın işine devam edebileceğim anlamına geliyorsa bu cezayı kabul ederdim.

Kendimin ve yoldaşlarımın tamamen yalnız kaldığından emin olduktan sonra, sakince kıvranan Gary’nin arkasından yürüyüp başparmağımı boynundaki baskı noktasına bastırdım ve bir kez daha koltuğuna yığılana kadar baskıyı yoğunlaştırdım. Bağlarını çözüp onu antrenin ortasına sürükledikten sonra uzaklaştım.

Kaçma şansları olduğunu düşünmeleri her zaman en sevdiğim kısım olmuştur. Yoldaşlarımı atlatma şansları olmadığını anladıklarında gözlerindeki umudun yavaşça söndüğünü görmek.

Oyun odama girip yere bağdaş kurarak oturdum ve yüzümde bir gülümsemeyle beklemeye başladım. Güzel bıçağım elimde gevşekçe duruyordu. Beklerken bıçağı ışığa tuttum. Işık bıçağımın üzerinde parlıyor ve donuk metali güzel bir ışıltuya dönüştürüyordu.

Bunu daha da güzelleştirecek tek şey, üzerinden damlayan parlak kırmızı kandı.

Kendi kendime kıkırdadım. Çok yakında. Çok, çok yakında.

On dakika geçmeden alt katta bir yerden bir gümbürtü duydum. Mortis yüzünde her zamanki gibi gevşek ve sıkılmış ifadeyle odanın köşesinde duruyordu. Tıpkı sadık küçük bir yoldaş gibi durduğu yerden bir santim bile kıpırdamıyordu. Ben söyleyene kadar hamle yapmayacaktı.

“Çıkarın beni!” diye boğuk bir bağırış geldi aşağıdan. Şu anda yoldaşlarımdan birinin suratına bağırdığına emindim. Pek çok iblis onlarla savaşılmaya çalışır ama her seferinde yere serilirlerdi. Yandaşlarımla iblisleri öldürmez, o işi bana bırakırlardı. Ama onların canını yakmaktan da zevk alıyorlardı.

“Ring a’round the rosies, pocket full of posies,” diye şarkı söylerken sesimin güzel ve yüksek çıktığından emin oluyordum. Bir gümbürtü daha, ardından hayal kırıklığı dolu bir hırıltı. Nihayetinde iblisler, uşaklarımla arasından geçmeye çalışmaktan yorulduklarında kaçmak için yalvararak bana gelirlerdi. Hatta bazıları beni öldürmeye çalışırdı.

“Ashes, ashes, we all fall down!” Şarkıyı bir haykırıyla bitirirken başım dönüyordu.

“Seni lanet sürtük!” diye tekrar bağırdı Gary, bunu yaparken bir şeye vuruyordu. Bir şeyleri yok etmeye başlamamasını umuyordum. Duvara baltayla vuran son adamın yaptığı duvarı onarmak Mortis’in bütün gecesini almıştı.

Sonunda merdivenlerden çıkan gürültülü ayak seslerini duydum. Kendini oyun odamın dışındaki koridorda, koridorun sonunda duran Jackal ile bulmadan önce labirent gibi odalara girip çıkacaktı.

Tıpkı misafirler gibi o da Jackal’dan kaçmak isteyecek ve benim odama girecekti. Gary, göğsü dakikada bir buçuk kilometre hızla çarparak ve çirkin yüzünde kızgın bir ifadeyle odaya daldığında gülümsedim.

Ben onu parçaladıktan sonra çok daha güzel görünecekti. Belki de yüzündeki iğrenç eti soymalıydım.

“Senin. Derdin. Ne. Amına. Koyayım?!” diye bağırdı çürük ağzından tükürükler saçarak. Kararmış dişlerini gördüğümde gülümsemem giderek büyüdü. Uyuşturucudan mı yoksa ruhundan mı olduğu önemli değildi. Her halükârda ölecekti.

Yavaşça ayağa kalktığımda makyajlı yüzümde sakın bir gülümseme belirdi.

Ağzından çıkan yüksek sesli bir çığlıkla üzerime atıldı. Kolayca yana çekilip rüzgâra kapılmasını ve yüzüstü yere düşmesini izledim. Elimle ağzımı kapatarak kıkırdadım. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken kafası karışmıştı ve muhtemelen şu anda kafası güzeldi.

Kendini toparlarken tökezlediğinde bir kıkırdama daha duydum. Zehirle dolu ateşli gözler bana bakıyordu. Gözleri cehennemden fırlamış gibiydi. Kararımı vermiştim ve en doğrusu da buydu.

“Seni öldüreceğim amına koyayım,” diye gürledi, sesi alçak ve derin bir tona bürünmüştü.

Kıs kıs güldüm. “Önce ben seni öldürmezsem,” diye şakıdım. Hırslayarak tekrar saldırdı. Tam zamanında hamlemi yapıp elimi bıçağın ucu gözünün üzerinden geçecek şekilde savurdum. Gözünün korneası göz bebeğinden koptu, ince parça bıçağımın ucunda sallanıyordu.

Gary gözünü kapatıp öfkeyle haykırdı. Kan yanağından aşağı süzülürken sesi çatladı. Kan ağlamalarını çok seviyordum. Dikkatinin dağılmasından yararlanarak bıçağı karnına sapladım. Acı dolu bir çığlık atarak iki büklüm oldu ve kan kusmaya başladı.

Mutluluk göğsümde yükseliyordu. Bıçağı geri çekip tekrar etine sapladım, bıçak et ve siniri yırtarak geçti. İblis gürleyerek kokuşmuş kanını üzerime buluşturdı. Onu arkaya doğru ittiğimde zavallı et çuvalı geriye doğru düştü. Bıçağı bırakıp yataktan el testeremi aldım.

Elimde ne olduğunu görünce gözleri büyüdü.

“Hayır, hayır, hayır,” diye yalvardı geriye doğru sürünürken. Ayağımı kaldırıp bileğine bastım. Kemiğin çatladığını duymam için birkaç kez daha tepinmem gerekti. Çığlıklar havayı doldurdu. Garry’nin elleri ayağını kavrarken, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Bu kadar dramatik olma, sadece çatlattığımdan eminim.”

“Senin derdin ne lan?!” diye bağırdı bakışlarını tekrar bana çevirerek. Cevap olarak kafasını tekmeledim. Geriye düştüğünde göğsüne basıp bir kolunu yere yapıştırdım ve etini kesmeye başladım. Deriyi ve eti kesmek kolaydı ama kemiğe ulaştığınızda iş biraz zorlaşıyordu.

Ben tendonları ve damarları parçaladıkça Gary altımda debeleniyordu. Sırtı aşağı doğru çekip kesmeye devam ederken kemiği kırdım. Kan çılgınca fışkırıyor, her tarafıma, yatağa ve yere sıçırıyordu. Perili evlerin sahte kanla dolu olması iyi bir şeydi.

Yoldaşlarım temizlik yaparken birkaç noktayı gözden kaçırsa bile kimse aradaki farkı anlamayacaktı.

Uzvu büküp tendonlarından ayırdım.

Gary çığlık çığlığaydı. Kopan koluna bakarken yüzündeki şok ve öfkenin tadını çıkararak kıkırdadım. Kanlı uzvu ona uzattım.

“Bir sonraki kolu ısırarak koparmamı ister misin?” Gözleri bana kaydı, göz bebekleri neredeyse kaybolmuştu. Buraya göz bebekleri patlamış bir şekilde gelmesi ve şimdi gözlerinin beyazında küçük iğne delikleri olması ne tuhaftı.

“Siktir git,” dedi nefes nefese. Gülümseyerek kolunu yana fırlattım.

“İyi,” dedim cıvıldayarak, üzerinden geri geri çekildim. Elini tuttum ve parmaklarını tek tek kestim. Küçük iblis duvarlara sonuncusu gibi zarar veremeyecekti.

“Gördün mü, Mortis? Öğreniyorum!” diye bağırdım doğranmış adamı göstererek.

Mortis küçük bir tebessümle başını salladı. Duygularını pek belli etmese de gözlerindeki parıltı eğlendiğini ele veriyordu.

“Aferin bebeğim,” diye mırıldandı.

Geniş bir gülümsemeyle Gary’ye döndüm. Kayıp bir kol, parmaksız diğer kol ve kırık bir ayak...

Gerçekten kaçışını izlemek isterdim. Ama önce yarasını dağlamam gerekiyordu yoksa çok hızlı kan kaybetmeye devam edecek ve o zaman oyun oynayamayacaktık. Bu amaçla sehpa'nın birinde mini bir kaynak makinesi bulunduyordum.

Aceleyle meşaleyi alıp pembe çekmecedan çıkardım ve Gary'nin önüne çömeldim.

"Hazır mısın?" diye sordum. Bana deliymişim gibi bakıyordu.

Bu duygularımı incitmişti.

Ben de düğmeye basıp içinden çıkan mavi ateşe bakarak sııttım. Gary alevi gördüğünde gözleri büyüdü ve ayağa fırladı. Üstüne tırmanıp karnına oturdum ve alevi hızla, bir zamanlar kolunun bağlı olduğu yere götürdüm.

Ağzından keskin dalgalar hâlinde çığlıklar yükseliyordu. Kömürleşmiş insan eti ve et kokusu havayı dolduruyordu. Kokudan tiksinererek burnumu kıvırdım. İblisler bok gibi kokuyordu.

Ben yarayı dağlamakla uğraşırken o altımda umutsuzca kıpırdanıyordu.

Alevi söndürdüğümde, "İşte oldu!" diye gururla ilan ettim. "Artık biraz daha oynayabiliriz."

İblisin çırpınışını ve inleyişini izlerken ayağa kalkıp geri çekildim, hâlâ yarasının mühürlenmesinin etkisindeydi. Gözeneklerinden akan ter odayı daha da kokutuyordu.

"Bebek gibi davranmayı bırak," diye sızlandım bıkkınlıkla. Sızlanmaya devam edince dişlerimi sıkarak, "Kalk!" dedim.

Gözlerini bana dikti. "Hadi," diye ısrar ettim sabırsızca. "Kaçmaya çalış."

Onlara kaçmalarını söylediğimde neden tüm iblisler bana deliymişim gibi bakıyordu? Çok ciddi olduğum hâlde hep onları kandırdığımı sanıyorlardı. Kaçmaları çok hoşuma gidiyordu. Doğru, asla kaçamayacaklardı. Ama ben onlara sadece *denemelerini* söylüyordum. Başarılı olup olmamaları tamamen onların elinde değildi.

Gary büyük bir acı ve daha da büyük bir yavaşlıkla yuvarlanarak doğruldu.

"Benden nasıl kaçmamı bekliyorsun, seni çılgın kaltak?" diye hırladı umutsuzca ayağına bakarken. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Grimsi bir solgunluk tenini ağartmıştı.

Şey. Derisinin kanla kaplı *olmayan* kısmını.

Çok yakında bayılacaktı. İşte tam da bu yüzden koşması gerekiyordu. Kaçma umudu adrenalininin yeniden yükselmesini sağlayacaktı. Hayatına son vermeden önce onunla daha fazla eğlenebilmem için bilincini yeterince uzun süre açık tutacaktı.

"Ayağa kalk!" diye bağırdım ayağımı yere vurarak. Beni dinlememelerinden nefret ediyordum. İrkilerek bana aynı ifadeyle bakmaya devam etti. Sanki kötü ruhlu olan oyken deli olan *benmişim* gibi.

Dizinin üzerinde manevra yapıp sağlam ayağıyla yerden destek aldı. Yüzünden ter akmaya devam ediyor ve gözüne damlıyordu. Muhtemelen korneası olmayan bir göze karışan terin acısını hafifletmek için gözlerini sıkarak kapatıyordu. Dişlerini sıkarak ilk adımını attı. Ve hemen geri düştü. Görünüşe göre yeterince korkmamıştı.

“On beş saniye içinde koşmazsan gözlerinden birini çıkarırım,” diye tehdit ettim. Yaptım da.

Bana ters ters bakıp ayaklarıma tükürdü.

Nefesim kesilirken geri çekildim. Dudağımı kıvrarak onu nasıl ayağa kaldıracığımı düşündüm.

“Eğer kalkıp kapılardan birini açabilirsen, gitmene izin veririm.”

Sonunda gözlerinde umut ışığı belirdi. Acısı dayanılmazdı ve pes etmeye başlamıştı. Devam etmek için sadece biraz dürtülmeye ihtiyacı vardı.

“Ring around the rosies,” diye şarkı söyledim çocuksu, uğursuz sesimi takınarak. Hareketleri hızlandı ve çok geçmeden tekrar ayağa kalkıp koridorda topallayarak yürümeye başladı. Kırık ayağın canı cehenneme! Sersemlik beni ele geçirmişti. Ayaklarımin üzerinde zıplayarak ona iyi bir avantaj sağladım. Onu yakalamak çok kolay olacaktı. Çok erken bitmesini istemiyordum.

“Pocket full of posies.”

Birkaç çarpışmanın ardından yüksek sesle bir küfür duyuldu. Merdivenlerden düşmüştü. Yüksek sesle kahkaha atarak odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. En altta, kalkmak için mücadele ederken acı içinde inliyordu. Beni fark ettiğinde gözleri büyüdü ve yenilenmiş bir enerjiyle çabalamaya devam etti.

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru dönerken ağzından renkli küfürler dökülüyordu. Cronus orada durmuş, tamamen hareketsiz bir şekilde Gary’yi seyrediyordu.

“Senin derdin ne? Kaçmamı istediğini sanıyordum!” diye bağırdı. Cronus tepki vermedi. Parmak uçlarımda merdivenlerden inip yarı yolda durdum.

“Kapıyı açman gerektiğini söyledim,” diye açıkladım. Karşısındaki korkunç adam tüm dikkatini ve korkusunu çaldığı için bana dönüp bakmadı. Ama dinliyordu. Cronus’a doğru ilerleyip onu kenara itti, eğildi ve kapı kolunu ısırdı.

Ağzıyla bir kapıyı açmaya çalışırken ne kadar sevimli görüldüğünü görüp kıkırdadım. Bir dakika boyunca kapıyı dişleriyle açmaya çalışmasına izin verdim. Sonra taktik değiştirip sağlam ayağının üzerinde dengede dururken dizini ve parmaksız elini kullanarak kolu rutmaya çalıştı. Daha fazla ilerleyemeden yalpalayıp düştü. Çok fazla kan kaybetmişti ve gittikçe zayıflıyordu.

“İşte şimdi geliyorum,” diye alay ederek merdivenlerden indim.

Hırslayarak kapıdan uzaklaştı ve destek için omzunu duvara yaslayarak kendini koridorda sürükledi. Hızla merdivenlerin geri kalanını inip onun özenle mutfığa doğru ilerleyişini izledim. Bana dönüp baktığında, orada dikildiğimi görünce gözleri yuvalarından fırladı.

Baine ya da Timothy'yi diğerk çıkış noktasında bulduğunda fena hâlde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Köşelerdeki makinelerden yeşil ve mor dumanlar çıkıyor, koridorda yoğunlaşıyordu. Gary gözden kayboluyor, parçalanmış bedeni duman ve yanıp sönen flaş ışıkları tarafından yutuluyordu. Homurtularını ve küfürlerini duyabiliyordum.

Bir noktada, keskin bir çatırtı duydum, ardından Gary'den yüksek sesli bir bağırış geldi. Ayağının daha da kırıldığına oldukça emindim. Oturma odasından geçip yan girişten mutfığa doğru koştum. Mutfağın yan tarafında küçük bir antre, bir merdiven ve diğerk tek çıkış vardı. Misafirler üst kattaki işlerini bitirdiklerinde o merdivenden inip kapıdan çıkıyordu. Antrenin önünde Baine, yani benim küçük Azrail'im nöbet tutuyordu.

Siyah kukuletalı pelerini ve iskelet kostümüyle Azrail gibi giyinmişti. Göğüs kafesinin tamamı gri boyalı derisinden dışarı fırlayarak Mortis'in gövdesine taş çıkartıyordu. Vücudundaki diğerk tüm kemiklerle birlikte. Yemek yemeyi sevmediğini söylüyordu ve ben de yeme bozukluğunu düzeltmesi için onu zorlamıyordum. Aleti sıkıydı ama grubun en uzunuydu bu yüzden her zaman kıcımtı becerirdi.

"Orospu çocuğu, KALTAK!"

Ağzımdan daha fazla kıkırdama çıkarken bir elimi ağzıma kapattım. Gary'nin başı öne düşerken umutsuzluk onu tüketiyor gibi görünüyordu. Bir hıçkırık boğazını sıkarken omuzları titredi. Elimi indirip daha da yaklaştım ve onu tam olarak görmeyi başardım. Gözyaşları kanlı yüzünden aşağı akıyor, pembe gözyaşları yüzünden yere damlıyordu.

"Öldür beni," diye haykırdı. Sallanarak tüm mücadelesini kaybettikten sonra az kalsın yere yıkılacaktı. Ağladıkça vücudu sarsılıyordu. Sonunda yere düştü. Hıçkırıkları derinleşirken Baine ve ben bakışlarımızı paylaştık.

Ne kadar da acınası. Kadınlara tecavüz ediyor, taciz ediyor ve karşılığında tacize uğrayınca da büyük bir acıma partisi veriyordu.

"Günahlarını itiraf edecek misin?" diye sordum, yaklaşıp eğildim ve yüzümü doğrudan onun yüzüne dayadım.

"Ne günahı?" diye sordu hüngür hüngür ağlayarak, ağzından sümükler akarken.

Ona bir tokat attım, elim çarpmanın etkisiyle sızlıyordu. "Aptalı oynamal Jennifer'a ne yaptın?" diye sorguladım dudağımı dişlerimin üzerinde kıvrarak.

"Ben... Ben onunla seks yaptım."

Görünüşe göre kulakları çalışmayı bırakmıştı. Bıçağımı kavradım ve karnına sapladım. Nefes nefese kaldığında öksürürken tükürüğüne kan karışmıştı.

"Tekrar soracağım," dedim sakince. "Ona ne yaptın?"

Burnunu çekti. "Ona tecavüz ettim," diye acınası bir çığlıkla itiraf etti. "O benim kız arkadaşımdı! Bu kadar büyük bir şey olduğunu düşünmemiştim!"

Kalın bir öfke tabakası görüş alanımı daraltırken gözlerim kocaman oldu.

“Önemli bir şey olduğunu düşünmedin mi?” diye fısıldadım, sözleri karşısında şok olmuşum.

Her şeyi berbat ettiğini bildiği hâlde tutarlı bir cümle kurmayı başaramayarak kekeleyordu. Eminim bunu yüzümde görüyordu. Az önce söylediği şeyin mutlak aptallığını.

Omurgam doğruldu ve yüzüme sakın bir gülümseme yerleşti.

Onun sözleri sadece benim yargımı haklı çıkarıyordu. Ne zaman haklı çıksam, içimi bir huzur kaplıyordu. İçimi çekerek dönüp topuzumu buldum: Uzun, ince, çivilerle kaplı tahta bir sopa. Normalde dekor olarak kullanılıyordu hatta Jackal bazen onu elinde taşıyordu. Kimsenin bilmediği şey, onun dekor olmadığıydı. Sivri uçlar plastik değil, keskinleştirilmiş metaldendi. Gary’nin yanına döndüğümde hâlâ yerde acıma partisi veriyordu. Elimdekini gördüğünde durumun daha da çirkinleşeceğini biliyordum. Gözleri şişiyor ve umutsuzca bana bağıyordu.

“Hayır, hayır, hayır, lütfen, hayır,” diye feryat etti, gözyaşları kızarmış yüzünden aşağı akıyordu. Sanırım griden daha iyiydi.

Yine de hâlâ bok gibi görünüyordu.

Baine bir adım daha yaklaştı, Gary’dan kaçamayacağından emin olmak için gürzü diğer ayağına indirdiğimde gözleri dikkatle onu izliyordu. Çılgılık atarken yüzü kıpkırmızı kesildi. Ayağı neredeyse bacağından ayrılıyordu. Ayak bileğindeki et yığınınan kanlar akıyordu.

Baine sikini yumrukluyor, siyah bornozunun altındaki kaslar sertleşiyor ve geriliyordu. Gülümsedim, kendi arzusun uyluklarımın tepesinde yükseldiğini hissediyordum.

Yoldaşlarım benim için *yaratılmıştı*. Her biri ve hep birlikte...

Uсталıkla Gary’nin kemerini çözdüm ve pantolonunu indirdim. Kıvranıp ellerimden kurtulmak için elinden geleni yapıyor ama sadece daha hızlı indirmeyi başarıyordu.

“Ne yapıyorsun?!” diye bağırdı panikle.

Ardından boxerı indi, pis kokudan neredeyse öğürecektim.

“Gary. Kışını hiç yıkıyor musun?” diye ciddi ciddi sordum yüzüm tiksintiyle kıvrılırken. Yani *gerçekten*, bu pis parazit en son ne zaman duş almıştı?

Jennifer’in onda ne bulduğunu asla anlayamayacaktım. Ona pembe gözlük takmasına imkân yoktu. Koyu, siyah güneş gözlükleri olmalıydı. Gary’ye bakıp da iğrenç bir şey görmemesinin tek yolu buydu.

Bana küfürler savuruyordu ama onları duymazdan geliyordum. Onlar sadece boş sözlerdi. Eğer bir iblisin ağzından çıkıyorlarsa nasıl bir anlam ifade edebilirlerdi ki?

“Jennifer’a yaptığının önemli bir şey olmadığını söylemiştin,” diye tekrarladım. Cevap vermeden umutsuzca çırpınıyordu. Ne olacağını biliyordu.

Baine de biliyordu. Bornozunu kenara çekmiş, sıkıca kıvrılmış yumruğunun içinde aletini pompalıyordu. Gary ona aldırış etmiyordu çünkü dehşeti başının üzerinde mastürbasyon yapan Azrail'e dikkat edemeyecek kadar güçlüydü.

“Eğer masum bir çiçeğe tecavüz etmenin *önemli bir şey* olmadığını düşünüyorsan, ben de sana aynı onuru yaşatacağım. Büyütülecek bir şey olmamalı, değil mi?” dedim onu yüzüstü çevirerek. Kıvranan bir sülük gibi görünüyordu.

Hızlı hızlı soluk almaya başlarken kahkahalarla ciyakladım. “Geri alıyorum! Geri alıyorum!”

Kıçı leş gibi kokuyordu ama bu ödenecek küçük bir bedeldi. Düz yanaklarını açmaya bile zahmet etmemiştim. Topuzun ucunu tam kıkına yerleştirip yukarı doğru ittim.

Ama öylece içeri kaymadı. Biraz uğraşmak ve manevra yapmak gerekiyordu.

“Dur! Lütfen, lütfen dur!” Dinlemiyordum. Topuz sonunda kıkına girene kadar itmeye devam ettim. Gary'nin kıkını çivili silahla sikerken yaradan kan fışkırıyordu.

“Büyütülecek bir şey değil, değil mi Gary?” diye haykırdım, onun bağırsıkları arasında, sesim neredeyse histerik çıkmıştı. Topuzu sokup çıkarıyor, vücudu parçalanırken çıkardığı seslerden zevkle titriyordum.

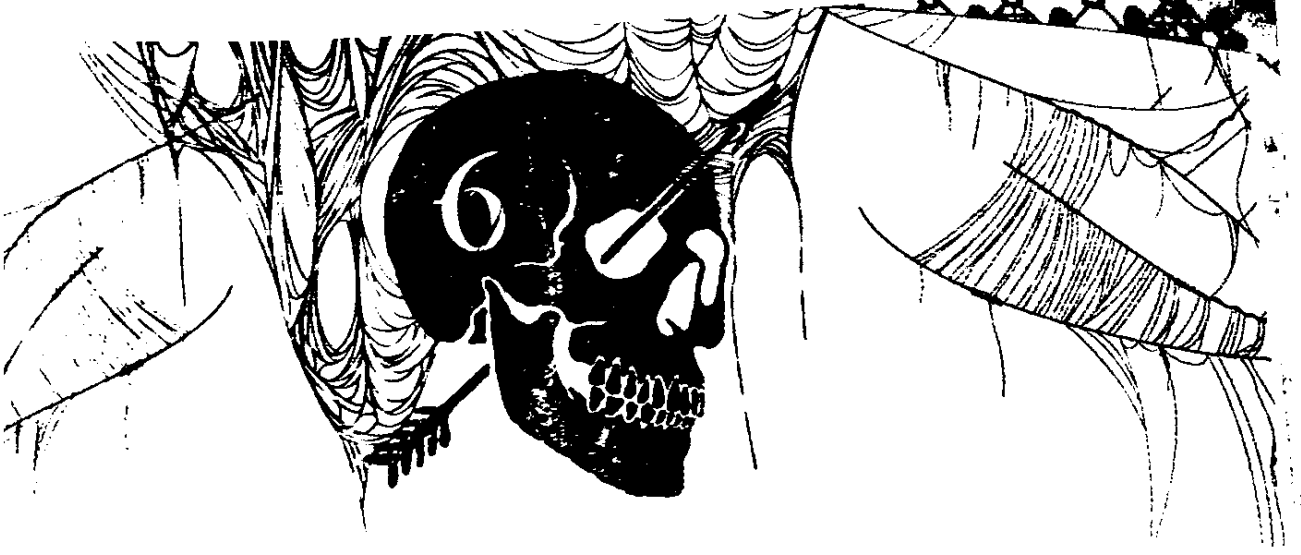
Baine aletini daha hızlı sarsarken, çenesini göğsüne dayayarak sahneyi büyütlenmiş bir şekilde izledi. Boğazından inilti döküldü ve çok geçmeden aletinden dölleri fışkırdı, yere düşüp Gary'nin kanıyla karıştı.

Güldüm, gerçi Gary bağırsaklarının kıkından dışarı sürüklendiğini fark etmemişti bile. Sopayı dışarı çektiğimde bağırsakları sivri uçlara ve iç organlarının diğer kısımlarına sarılmıştı.

Gary bağırsakları dışarı çıkarken sarsıldı. Saniyeler içinde çılgınlıkları kesildi ve eve sessizlik çöktü. Geriye kalan tek şey benim ağır ağır nefes alışım oldu.

Gözlerim Baine'in dipsiz gözlerine takıldı.

“Diğerlerini buraya getir. Hemen.”

Kanlı geceliğimi ve terliklerimi çıkarırken nabzım hızla atıyordu. Timothy evin derinliklerinden dışarı süzülüyor, görkemli vücudunu sergiliyordu. Gary'yi ve yaptığım pisliği görünce birden durdu.

Sonra bakışları bana kaydı, çıplak vücudum kan içindeydi.

"Temizlememi ister misin, Sibby?" diye sordu heyecanla karışık derin sesiyle. Neşeyle gülümsedim. "Henüz değil."

Jackal ve Mortis de belirdi: Her birinin gözleri açlıkla doluydu, çıplak bedenimin tamamını süzüyorlardı. Jackal kanlı dudaklarını yalıyor, gözlerinin ifade ettiği şeyi yapmaya hevesli görünüyordu. Sanki daha önce dişleriyle birini parçalamış gibiydi ve şimdi aynısını bana yapmasını istiyordum.

Cronus onların arkasından geldi ve protezlerin altında ağzını ve gözlerini göremesem de vücudu ihtiyaçla titriyordu.

Baine odaya en son girdi. Evin hayaletiydi o, varlığı kesinlikle gerekli olana kadar hep gözden uzak dururdu.

Adamlarım etrafımda toplanırken kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyordu. Tıpkı benim onlar için her zaman olduğum gibi, onlar da benim için aç ve doyumsuzlardı.

Mutfağın köşesinde süslü ahşap bir yemek masası vardı ve her sandalyede yüzlerinden etleri koparılmış ve ağızları açık mankenler oturuyordu. Çatal bıçaklar ellerinde, bir başka sahte ceset masanın ortasında göğsü açılmış bir şekilde duruyordu. Sahte insan parçaları, her yamyam mankenin önünde duran tabakların üzerinde yenmeye hazır hâlde duruyordu.

Sandalyelerden birini kaydırıp grotesk mankeni bir kenara bırakan Mortis sandalyeye oturdu. Önce izlemeyi seviyordu, çok çabuk boşalmamak için aletini hafifçe okşuyordu.

"Cronus, bebeğim, şu cesedi bir yere koyar mısın?" Derisi yüzülmüş açık mankeni göstererek sordum. Cronus isteğimi yerine getirdi, sandalyeleri çekip kenara itti ve ardından mankeni masadan kaldırdı.

Hevesle masanın üstüne tırmandım, kıcım onlara dönük, sırtımı eğdim ve vücudumun üst yarısını soğuk ahşaba doğru yasladım. Meme uçlarım soğuk ahşap onlara baskı yaptığı anda sertleşti.

Timothy kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çekti, böylece dizlerim kenarda tehlikeli bir şekilde dengelendi. Sonra benden uzaklaşıp yere çömeldi, sırtını masanın kenarına dayayıp başını masaya, bacaklarımın arasına yasladı. Yukarı uzanarak kalçalarımı bir kez daha kavrayıp beni yüzüne doğru yaklaştırdı, uzun dilini dışarı çıkarıp vajinamın tamamını yaladı.

Nefes nefese bir inilti kaçırdım, dili beni keşfederken gözlerim dönüyordu. Jackal, Timothy'nin üzerine çıktı, aletini sıkıca kavrayıp ucunu girişime doğru yönlendirdi. Jackal'a dönüp baktım ve sahte kan ağzından kıcımın etine damlarken gülümsedim. Yanık parmakları kanı silerek sahtesiyle gerçeğini karıştırdı.

İçime girerken göz temasını kesmedi, sarı gözleri arzuyla parlıyordu. Ağzım açık kalmıştı, duyduğum hisler anında içime ürpertiler gönderiyordu. Jackal başını geriye doğru atıp boğazından uzun ama sessiz bir inilti çıkardı. Her zaman çok sessiz olsa da varlığı en gürültülü olan oydu.

Çenesi açıp sabit bir ritim yaratırken gözlerini bir kez daha benimkilerle birleştirdi. Ağzım açıldı, durduramadığım küçük inlemeler çıkardım.

Cronus aceleyle masaya fırlayıp önümde diz çöktü. Başımı kaldırıp anında ağzımı açtım. Ağzıma sokulmadan önce kalın, damarlı aletini bir anlığına gördüm, neredeyse beni uzunluğuyla boğuyordu. Aletinin etrafında inledim ama ağzım ses çıkaramayacak kadar doluydu.

Tam istedikleri gibi.

Timothy beni emip yalarken dili klitorisimi okşuyordu. Aşağı uzanıp mavi saç tutamlarını çekiştirdiğimde buna karşılık vajinamda titreşen bir cevap iniltisi aldım. Dilinin hassas sinirler demetinde gezindiği ve Jackal'ın sikinin içime girip çıktığı yerden saf mutluluk yayılıyordu. Bacaklarım içimden yayılan yoğun zevkten titrerken ağzımın kenarlarında salyalar oluşuyordu.

Baine daha sonra masaya tırmanıp ayaklarını ahşap yüzeye sağlam bir şekilde yerleştirerek vücudumun üzerinde ayağa kalktı. Jackal beni becermeye devam edip Baine'e yer açmak için eğilirken o da yavaşça geri çekildi. Jackal, Baine'in aletinin tamamını içime sokmasına izin verecek kadar uzun bir şekilde geri çekildi, aleti vajinamdan çıkan sularla kaplanmıştı. Baine içimden çıktı ve Jackal yeniden vahşice içime girmeye devam etti.

Baine bir eliyle kalçamı kavırıyor, diğer eliyle de sikini yönlendiriyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, zevkten ve gelmekte olduğunu bildiğim acıdan titriyordum. Baine bir hamlede aletiyle tamamen içime girdi. Cronus'un aletinin etrafında bir çılgılık dalgalandı. Ağzımın içinde boşalırken boğazından soluk soluğa bir inilti çıktı.

"O kadar darsın ki," diye mırıldandı Baine, sözleri günah doluydu. "Kana bulanmış, lanet bir ölüm tanrıçası gibi görünüyorsun."

“Tadı da çok güzel,” diye iç geçirdi Timothy merkezimin etrafında, dudaklarını neredeyse bana sürtüyordu.

Baine alışmam için bana bir an bile vermedi. Baldırları bana çarpıyor, beni ileri doğru sarsıp Jackal’ın vajinamdan kaymasına neden oluyordu. Acı arka tarafımı tüketiyor, ateş artık pek de yasak olmayan girişimin kenarlarında geziniyordu. Yavaşça dışarı çıkarıp tekrar içime giriyordu. Acı geçene ve zevk yerine oturana kadar bu işlemi tekrarlardı. Baine’e doğru tekrar eğildiğimde, Jackal aletinin ucunu vajinama doğru vurarak benimle alay ediyordu.

Başımı Cronus’un aletinin serbest kalmasına izin verecek kadar geriye attım. “Becer beni, Jackal. Buna çok ihtiyacım var.”

Jackal kabul edip tekrar içime girerken göğsünün derinliklerinden, gırtlaktan bir hırıltı çıkardı. Baldırları hızlanıp kaslarımı jöleye dönüştürdü.

Cronus elini başımın arkasına dolayıp kalçalarını pompalıyor, şişmiş başı boğazımdan aşağı doğru kayarak ciğerlerimdeki oksijeni tüketiyordu. Şişkin etini emip yalayarak, dilimi ağzımın içinde titreşen kalın damarın yanında gezdirdim. Ağzımdan salyalar akıyor, altımda bir tükürük havuzu oluşturuyordu ama umurumda değildi.

Ona doğru baktığımda, protezlerin gözlerini ve ağzını kapatmamasını her zamankinden daha çok diledim. Bana duyduğu açlıktan ağzının açık kaldığını ve sikini emmemi izlerken gözlerini bana diktiğini görmek istiyordum.

Damarlı eli saçlarımı sıkarken diğeri yüzümü okşamak için uzandı. Parmakları tenimin üzerinde saygıyla gezinerek ona yaptığım şeyi sevdiğini elinden gelen tek yolla ifade ediyordu.

Coşku vajinamda birikiyor, büyüyor ve tüm varlığımı sarana kadar içimde dönüyordu. Midem çok sıkı çekilmiş bir lastik bant misali giderek gerginleşiyordu. Timothy’nin dili klitorisimin üzerinde mükemmel bir şekilde dolaşırken artık dayanamıyordum.

Şimdi lastik bant kopmuştu ve uçurumdan aşağı yuvarlanıyordum. Yoğun zevk vücudumda gezinirken gözlerim açılıyor ve nefesimi kesiyordu. Kör oluyordum, içimde yuvarlanan dalgalara binerken karanlık görüşümü çalıyordu. Jackal ve Baine içime daha sert girerlerken vajinam kontrolsüzce Timothy’nin yüzüne sürtünyordu.

Mortis’in masaya tırmandığını duymak yerine hissettim. Saçlarımı okşayıp eğilerek kulağıma fısıldadı.

“Şşş, Sibby. Sessiz olmalısın,” dedi Mortis sessizce ve boynumun altından omurgama doğru bir ürperti yayıldı. Cronus’un aletinin etrafında hırıltılar çıkarak sızlanmaya çalıştım.

Hiçbir şey yapmama *gerek yoktu*. Eğer Gary’nin çığlıklarını kimse duymadıysa, beni de duymayacaklarından emindim.

“Bırak da altına ben geçeyim,” dedi Mortis. Timothy altımdan çekildi, Jackal ve Baine de aletlerini çıkarmışlardı. Mortis altıma kaydı, bacaklarımdan tutup iki yanına yerleştirdi. Cronus’un aletinin dudaklarımdan kaymasına izin verdim, zaten inanılmaz derecede boşlukta hissediyordum.

Mortis üstte olmamı çok seviyordu. Bu onun en sevdiği pozisyondu ve ben de buna uymaktan mutluluk duyuyordum. Geniş bir gülümsemeyi engellemek için dudağımı ısırarak Mortis’in aletinin tepesini sıırılsıklam olmuş vajinamı aşağı yukarı kaydırıyordum. Boğazının altından inerken kırmızı gözleri karanlık vaatlerle parıldıyordu.

“Aletimin üstüne otur, Sibby. Şimdi.”

Ona boyun eğmeye hevesliydim. Aletini içime doğru kaydurdum ve kalçalarımı aşağı doğru çarptım. Cronus vakit kaybetmeyip iniltinin dışarı taşmasını engellemek için aletini dudaklarımdan arasından geçirdi. Jackal ve Baine pozisyonlarına geri dönüyorlardı. Jackal yavaşça aletini Mortis’inkiyle birlikte vajinama soktu ve bu beni öyle bir azdırmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Bir deliğin içinde iki aletin olması hissine asla alışamayacağım. Lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Jackal pozisyonunu aldığıında Baine de onu takip edip tekrar kıcımın içine girdi.

Gözlerimi öyle sıkıca kapatmışım ki yıldızları görebiliyordum.

Mortis başını kaldırıp Cronus’un taşaklarını ağzına almadan hemen önce, “Bu vajinanın beni zevk sularıyla ıslattığını hissetmek istiyorum,” dedi. Cronus başını geriye attı, boğazındaki damarlar zonkluyordu, ağzından çıkmak üzere olan kükremeyi zar zor tutuyordu.

Bir anda adamlarımdan hepsi beni becermeye başladı. Kimin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayana kadar hepsi aletlerini içime sokuyordu.

“Siktir Timmy,” diye homurdandı Jackal arkamdan. Cronus’un aleti ağzımdayken gülümsedim, Timothy’nin aletini Jackal’ın kıcına doğru kaydırıldığını biliyordum. Timothy’nin Jackal’ı sikmesini izlemeyi her şeyden çok istiyordum ama Cronus’u emmeyi bırakmaya da dayanamıyordum.

Yandaşlarım kalçalarını çılgınca pompalarken basınç yeniden artmaya başlamıştı. Tenimizden yükselen tokat sesleri ve ağır nefes alışlar odayı dolduruyordu. Elleri acımasızca beni kavırıyordu ancak vücudumu kaplayan kan sağlam bir şekilde tutmalarını engelliyordu. Bu düşünce doğrudan merkezime yeni bir zevk dalgası gönderiyordu.

Bedenim üzerindeki tüm kontrolümü kaybederek Mortis’e doğru yığıldım.

Cronus elini boğazıma dolayıp ağzımı becerirken başımı yukarıya kaldırıyordu. Derisinin altındaki damarlar kabarıyordu ve gücünün görüntüsü dizlerimin titremesine neden oluyordu. Eli gittikçe daha sıkı sıkıyordu, ta ki ağzımı becerirken tıkalı nefes alamaz hâle gelene kadar.

Gözlerim yaşıyor ve görüşümü siyah noktalar kaplıyordu.

Nefes almaya ihtiyacım vardı ama boşalmaya daha da çok ihtiyacım vardı.

Orgazm seviyesine ulaştıkça erkeklerimin itiş kakışları özensiz ve düzensiz hâle geliyordu. Önce Cronus zirveye ulaştı, sikinden sıcak dölleri fışkırırken uzun ve alçak sesle inledi. Ağzım doldu, yanaklarımın şişmesine yetecek kadar boğazımdaki gerilimi serbest bırakmıştı. Yutkunmaya odaklanmam gerekiyordu.

Cronus aletini dışarı çıkardı ve gırtlığımdan gelen çığlıkların nihayet duyulmasına izin verdi. Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalmıştım, vajinam erkeklerimi inanılmaz derecede sıkı kavırıyordu. İki kasaba öteden duyulup duyulmadığımı umursamadan çığlık çığlığa bağıırıyordum.

Mortis'ten birkaç saniye önce Jackal ve Baine de aynı şeyi yaptı. Timothy'nin yüksek sesle inlemesine bakılırsa, onun da rahatladığını varsaymıştım.

Sanki galonlarca meni vücuduma akıyormuş gibi hissediyordum. Miktar yüzünden karnım şişti ve inanılmaz doymuşluğa karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Ve bir kuklayı bırakan el gibi, hepimiz yığıldık, bedenlerimiz durgun ve titrekti.

Başım yana doğru yuvarlandı, yanağım Mortis'in kemikli omzuna çarptı. Kan yanağıma bulaşmıştı ama bunu umursayacak enerjim kalmamıştı.

Gary'ye bakıyordum. En azından ondan geriye kalanlara. Sanki güçlü bir vakum ağzına yapışmış ve içindeki hayatı emmiş gibi görünüyordu.

İçime huzur yerleşirken yüzümde yorgun bir gülümseme belirdi. Bugün iyi bir şey yapmıştım. Bir kötü ruh daha bu gezegenden kovulmuştu.

Mortis omzuma hafifçe vurdu. Bir homurdanışla onun üzerinden yuvarlandım. O ve çocuklar kendilerini toparlayıp yaptığım pisliği temizlemeye başlamışlardı. Timothy kan lekelerini temizlerken Mortis, Gary'nin cesedini evden dışarı vürükledi. Jackal başıboş ceset parçalarını bulmak ve üst katı temizlemek için yanımdan ayrıldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Baine fısıldayarak. Sanki bir hayaletmiş gibi konuşuyordu.

"İyi," diyerek iç geçirdim.

"Yarın sabah Seattle, Washington'a gidiyoruz. O bölge hakkında söylentiler duydum."

Kaşlarım çatıldı.

“Ne söylentisi?” Jackal’ın bir eli parmakları, bir eli de bir kolu tutarken odaya çıkışını izlerken usulca sordum.

“Orada büyük bir pedofili çetesi varmış. Bir sürü politikacı ve ünlü orada takılıyormuş.”

Gözlerim açıldı. Böyle şeylerin gerçekten olması aklımı başımdan alıyordu. İnsanların erkek ve kız çocuklarını nasıl kaçırıp tecavüz edebildiklerini anlamıyordum. Küçük, masum bebeklerden ergenlere kadar. Sonra da onları satıp akla gelebilecek en kötü şekillerde işkence ediyorlardı. Öfke kıvılcımları içimde alevleniyor, aklım o zavallı ruhlara, muhtemelen yaptıkları tüm korkunç şeylere gidiyordu. Zavallı, masum ruhlar. Sadece gerçekten kötü bir insan bir çocuğa böyle bir şey yapabilir. Bir *bebeğe*.

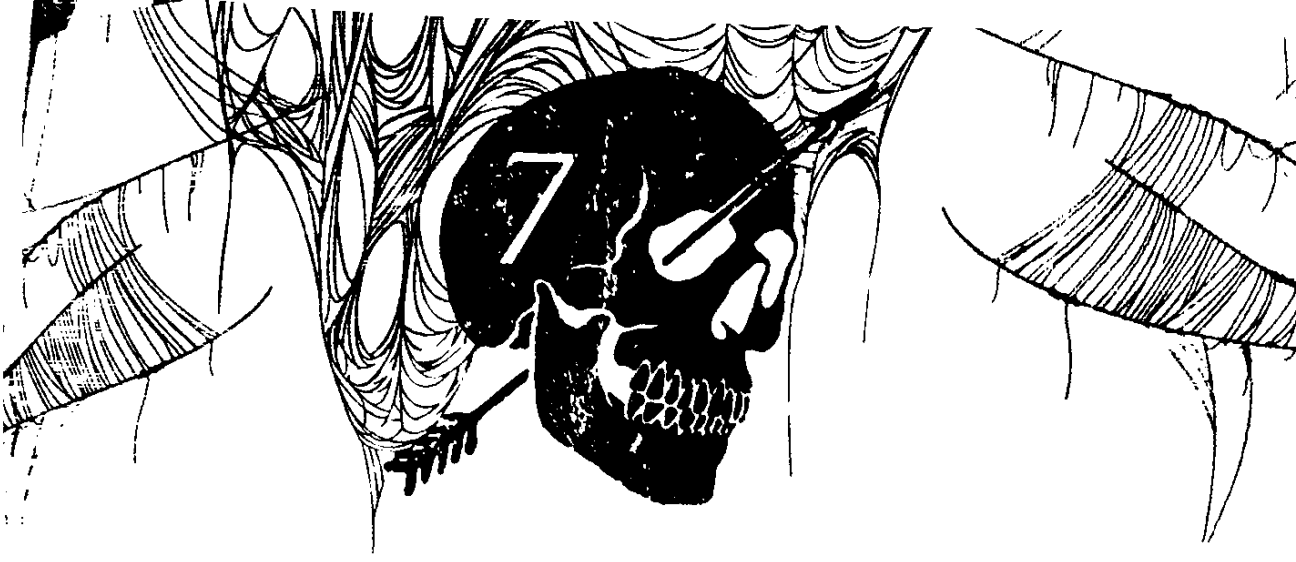
Bunu sadece iblisler yapabilir.

“Umarım bazıları Şeytanın Yasak Aşkı aracılığıyla gelir,” dedim yüksek sesle. Sonra, “Ya birden fazlası gelirse?” Bir an düşündüm. Şaşırtıcı bir şekilde, şu ana kadar evime aynı anda birden fazla kötü ruhun gelmesi gibi bir olay henüz gerçekleşmemişti. “İçlerinden nasıl seçim yapacağım?”

Baine bir an sessiz kaldı. Kemikli, beyaz parmakları tenimin üzerinde gezindiğinde tüylerim diken diken oldu. Dokunuşunun altında titredim. Parmakları karnımda geziniyordu.

“Seçmek zorunda olduğunu kim söyledi? Hepsini öldürürsün, Sibby.”

Annemin geri dönmesi sekiz gün, on altı saat, yirmi dört dakika ve on üç saniye sürdü.

Ortak yatak odamıza girdiğinde çok kötü görünüyordu. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü, tel tel ve dağınıktı. Donuk kahverengi gözleri her zaman olduğu gibi cansızdı. Annem her zaman zayıftı ama yıllar geçtikçe vücudu daha da zayıflıyor ve kemikleri sanki kendi içine çekiliyormuş gibi büzülüyordu.

Bazen, ben doğduğumda bana hiç sevgiyle bakıp bakmadığını merak ediyorum. Babam onun yaşam gücünü emmeden önce. Babamdan önce neye benziyordu? Canlı, hayat ve sevgi dolu muydu? Her şeyi tutkuyla ve aşkla mı yapardı?

Birinin onu bu kadar derinden yaralamasına izin vermeden önce kim olduğunu bilmek istiyordum.

"Anne!" Nefes nefese ona doğru koştum ve yavaş bir şekilde onu kucakladım.

Onu çok sıkı tutmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu onun canını yakıyordu.

İçimdeki rahatlama o kadar güçlüydü ki, bunun gücüyle yere yığılmamak için her şeyimle başa çıkmam gerekiyordu.

"Ben iyiyim, tatlım," dedi sessizce, uzaklaşmadan önce sırtımı sıvazladı. Yanımdan geçip giderken terliklerini zeminde sürüklüyordu.

Babamdan önce ayaklarını yere sürtmeden mi yürürdü acaba?

"Ne oldu sana böyle?" Kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ederek soruyordum.

Bana bakıyordu ama gözleri sürekli yer değiştiriyor, asla bir saniyeden fazla tek bir yöne bakmıyordu. Asla doğrudan bana bakmıyordu. Yıllar geçtikçe değişen bir başka şey de gözlerime bakmasının gittikçe zorlaşmasıydı.

"Diğer evlerden birindeydim," diye yanıtladı.

Babam kilisenin yaşaması için küçük bir yerleşke yaratmıştı. Eskiden zengin bir aileden geliyordu bu yüzden yüz dönümlük bir arazi satın alıp hepsi kare şeklinde dizilmiş on büyük ev inşa etmişti. Güvenilir kilise müdavimlerinden birkaçını ayda bir kez yerleşkenin dışına çıkıp ihtiyacımız olan malzemeleri almakla görevlendiriyordu.

Aksi takdirde, hiçbirimizin yerleşkenin dışına çıkmasına izin verilmiyordu. Özellikle de onun izni olmadan. Her gün bir öğretmenle okula gidiyorduk ve sonra bizi meşgul tutabilmek için evin etrafında verilen işleri yapıyorduk.

Bir adamın on sekiz çocuğu varsa ve beş çocuk daha yolda ise yerleşke etrafında bir tür kanun ve düzen uygulamak önemlidir. Babam evlerde eşit bir şekilde kalmak için elinden geleni yapıyordu ancak benim evimde geçirdiği tek bir gün bile bana çokmuş gibi geliyordu.

Tesisin dışına hiç çıkmamıştım. Dünyanın geri kalanının neye benzediğini bile bilmiyordum. Bir gün annemi benimle buradan ayrılmaya ikna edeceğim ama bu konuyu ilk ve son kez açtığımda ağzıma bir tokat atmış ve bir daha asla bu sözleri söylemememi tembihlemişti.

Onu dinledim ama sadece gözlerindeki dehşet beni korkuttuğu için sustum.

Ama daha fazla beklersem annemin babamdan kaçacak kadar uzun süre yanımda olmayacağından daha çok korkuyordum.

“Neden?” Fısıltıyla sordum.

“Sibby, tatlım, bu konuda alınganlık yapma. Leonard diğer evlerden birinde bazı işlere yardım etmemi istedi, ben de ettim. Burada iyiydin, değil mi?”

Benimkinin tam karşısındaki çift kişilik yatağa oturdu. Kilisemize katılan almıştan fazla kişi vardı bu yüzden hepimiz odaları paylaşmak zorunda kalmıştık. Ben annemle aynı odayı paylaşacak kadar şanslıydım. Yine de babam bunu kullanarak başımın etini yiyordu. Sürekli elimden almakla tehdit ediyor ama bunu asla gerçekleştiremeyecekmiş gibi görünüyordu.

Belki de bu kilisede benim üzerimde kontrol sağlayabilecek tek kişinin annem olduğunu bildiği içindir. Ve babam onun üzerinde tüm kontrole sahipti. İskambilden bir ev gibi, eğer ben başarısız olursam o da olurdu.

Ve ben çok başarısız oluyordum.

Sanırım annemi ben öldürüyordum.

“Sanırım öyle,” diye fısıldadım. “Babam sana zarar mı verdi?”

Yorgun ve bitkin bir şekilde iç çekti. “Böyle sorular sorma, Sibby. Leonard kötü bir adam değil, sadece bizim için elinden geleni yapıyor. Omuzlarında çok fazla sorumluluk var.”

Yalan söylüyordu. Ağzından çıkan kelimelere kendisi bile inanmıyordu.

Durduramadan, tiksintiyle dudağımı kıvırdım. Yaptığı tek şey insanları aletine bindirmek ve benim hayatımı çekilmez hâle getirmektir.

Belli ki annemin hayatını da çekilmez hâle getiriyordu.

Annem saçlarını ifadesiz bir şekilde geriye doğru taradı, sadece gözlerinden uzak tutmak için. Ama bu küçük hareket hayatımı altüst etmişti.

Boynunun etrafında derin el izi şeklinde morluklar vardı. Balıkçı yaka bir kazak giyiyordu, bu onun için normal bir şeydi, özellikle de Ohio’da kışları. Ama eski kazağı bollaşmıştı ve annemin bana söylediği yalanları ortaya çıkarıyordu.

Babam gerçekten de onun canını yakmıştı.

O morluklar sadece mavi değil, neredeyse siyahtı. Bir kadının boğazını bu renge döndürmek için ne kadar uzun süre ve sertçe sıkmanız gerekirdi ki?

Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve dudaklarımdan bir sızlanma dökülmüştü. Kahverengi gözleri benimkilere takılıp hafifçe açıldı. Çabucak morluğu örtmek için saçlarını tekrar öne doğru taradı. Ama zaten gördüğüm şeyi örtbas edemeyeceğini biliyordu.

Yüzü düşmüş, gözleri biraz daha başka yöne kaymıştı.

Duygu dağları yüzeye doğru çıkmıştı, o kadar çoktu ki, asla içinden çıkamayacağımdan korkuyordum. Öfke. Çok fazla öfke. Saf, tamamen bir kalp kırıklığı. Suçluluk, intikam, üzüntü. Bir insanın başına gelebilecek her duygu göğsümde çırpınıp kalbimdeki kanı akıtıyordu.

O anda kalbimdeki kırmızının bir kısmını kaybettim, yerini derin, dipsiz bir siyah almıştı. Artık kapkara olmuştu.

“Neden yalan söyledin?” Yalvarıyordum, dudağım titriyordu. Bir hıçkırık boğazıma tırmanmıştı ve gözyaşlarımı durduramıyordum. Annemin önünde gözyaşlarımın bir zayıflık olduğunu hiç hissetmemiştim. Bana verdiği tek şey bu olduğu hâlde.

Bu konuşulmayan bir anlaşma biçimiydi. Birbirimizin önünde ağlamakta sorun yoktu. Ama asla başkasının önünde ağlayamazdık.

“Bebeğim...” diye devam etti, ne diyeceğini bilemez hâlde. “Bu senin hatan değil, Sibel. Olmadığını biliyorsun.”

“O zaman neden yaptı?” Onun taciz edilişine öfkelen dim. Benim yüzümden olan tacize. Tüm bu lanet topluluğa yapılan tacize. Hepimiz bir şekilde buna maruz kalıyorduk, hepsi de aynı lanet adam tarafından, hayır. Şeytan. Şeytanın ta kendisi.

Kucağına bakarken ince parmakları titriyordu. Birçok gözyaşını silen, saçlarımı tarayan, düştükten sonra kalkmama yardım eden aynı parmaklardı. Beni doğurduğunda kendisi de henüz bir çocukmuş; bir çocuğa annelik ederken olması gereken olgunluğun yakınından bile geçmemiş.

Mükemmel değildi ama akıl sağlığının kırılmanlığı göz önüne alındığında isteye-bileceğim en iyi anne oydu. Zihni gözlerimin önünde parçalara ayrılıyordu. On sekiz uzun yıl olmuştu ve pes etmeye ilk defa bu kadar yakındı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum ve bu bilgi kan dolaşıma yeni bir panik dozu gönderiyordu. Nefes almamı bir piton gibi engelliyor, yavaş ama emin adımlarla beni vakitsizce bir mezara gönderiyordu.

“Neden buralarda her şeyi o yapıyor?” diye fısıldadı nefesinin altında. Kelimeleri benim duymam için söylememişti ama yine de duydum.

“Gidelim,” dedim sessizce, yalvarırcasına. “Lütfen anne. Onun kötü olduğunu biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Birlikte kaçabilir ve ondan uzakta yeni bir hayata başlayabiliriz. Bizi asla bulamayacağı bir yerde.”

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Çabucak, sanki hiç orada değ ilmiş gibi sildi.

“Yapamam,” dedi, sesi titriyordu. Ağzından bir hıçkırık döküldü. Hemen bir elini ağzının üzerine kapatarak kendini susturmaya çalıştı.

Ama kalp kırıklığını susturamazsınız. Gürültülü ve acı vericidir. Yas tutup iyi leştikten sonra bile arka planda olmaya devam eder ve tam üstesinden geldiğinizi düşündüğünüz anda hayatınıza geri döner.

Annem kalp kırıklığı konusunda çok tecrübelidir; hayatını kaybettiği andan beri bunu hissediyor. Şimdi sadece kadın gibi görünen bir kabuk ve ruhu daha iyi bir şeye dönüşmeye hazır.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Umutsuzluk yüzeye çıkıyordu. Çünkü annemin beni terk etmesini istemiyordum. Buradan gitmemizi istiyordum.

Benimle daha iyi bir şeye dönüşmesini istiyorum. Birlikte.

Ayağa kalkıp ona doğru koşup yanına oturdum. Ona sarıldığım an, kendini tamamen bıraktı. Ellerimde küçük parçalara ayrılıyordu. Parçaları toplamak istiyordum ama kum gibilerdi ve parmaklarımin arasından kayıp gidiyorlardı.

Ben de şu anda yapabileceğim tek şeyi yapıyordum. Onu tutuyordum. Onu rahatlatıyordum. Onu seviyordum.

Neredeyse yirmi yıllık travma, istismar ve üzüntüsünü serbest bırakmıştı. O kadar çok ağlıyordu ki, bazen tekrar nefes alması tam bir dakika sürüyordu. Nefesi kesilene kadar tekrar, tekrar.

Ben de onunla ağlıyordum, ona daha sıkı sarılıyordum. Tenini tenimde hissediyordum. Sıcak ve narin. Onun tenini hissetmek için çırpınıyordum bu yüzden elini kendi elimde tutuyordum, o da diğer elini acısını dindirmek için kullanıyordu.

Yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Parçalarını toplamak için çabalıyor, onları tekrar içine yerleştiriyordu. Hâlâ kırıkta ama en azından artık kendini sorumlu tutmuyordu.

Gözyaşlarını silip komodinin üzerinde duran bir mendille burnundaki sümüğü temizledikten sonra tekrar doğrulup boğazını temizledi.

“Bunu görmek zorunda kalmamalıydın,” dedi, sesi normal ama bitkindi.

“Benim hatalarım yüzünden cezalandırılmamalıydın,” diye itiraz ettim.

Başını iki yana salladı. “Ben kendi hatalarım yüzünden buradayım. Sen de benim hatalarım yüzünden buradasın, Sibel.”

Bu sefer ben başımı salladım, tartışmak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için bir elini kaldırdı. Yirmi dokuz yaşında değil de seksen yaşında bir kadına aitmiş gibi görünen bir ele benziyordu.

“Yakında her şey yoluna girecek, Sibby. Sen benden daha güçlüsün. Bu yüzden Leonard’a karşı koyabilecek tek kişi sensin. İçinde benim sahip olmadığım bir ateş var.” Duraklayıp derin bir nefes aldı, sanki bir sonraki söyleyeceği şey için güç topluyormuş gibiydi.

“İşte bu yüzden onu durdurabilecek tek kişi sensin.”

Ona kuşkuyla bakarken gözlerim açıldı. Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamazdı. Kendini toparladı ve komodininin üzerine eğildi. Güzel bir bıçak çıkardı. Sapı güzel bir pembe, ahşabı elle oyulmuş ve süslüydü.

Çok... güzel.

Nereden geldiğini ya da ne zamandır onda olduğunu bilmiyordum ama artık bir önemi yoktu. Şimdi onu bana veriyordu. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Bıçağı bana uzattı. Bıçağı ondan almak için uzandığımda direndi ve gözlerimin içine baktı. "Ne dediğimi anlıyor musun?" diye sordu diğer elini baldırına koyup sıkarak.

Kesik kesik başımı salladım.

"Aferin kızıma," dedi, bacaklarımı okşayıp bıçağı elime bıraktı. "Şimdi uyuyalım."

Tuhaf, ezici bir his beni çekiştiriyordu. Hiç düşünmeden anneme sarıldım ve onu sıkıca kucakladım. O anda, eğer sarılmazsam parmaklarımın arasından kayıp gideceğini biliyordum. O da bana aynı şiddetle sarılıyor, tek bir şikâyetle bile bulunmuyordu.

"Seni seviyorum anneciğim," diye fısıldadım kulağına.

"Ben de seni seviyorum, tatlı kızım. Hayatta harika şeyler yapacaksın, bunu biliyorum," diyebilmesi için birkaç kez yutkunması gerekti.

Bundan sonra onu bıraktım ama gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bütün gece elimde yeni, güzel bıçağımla onun hareketsiz hâline bakarak uyanık kaldım. Gözlerimi kırpmadan, bir saniye bile ondan ayırmayı reddederek. Yerinden kımlıdadı. Ve işte o zaman uykuya dalmıştı.

Sabahın erken saatlerinde, gözlerimi ondan ayırmaya zorladığımda, alarmına bakarken bangır bangır çalmasını izledim. Ama o uyanmadı. Yerinden hiç kıpırdamadı.

Bilmediğim şey, odamıza gelmeden önce kendini zehirlediği idi. Öldüğünü anladıktan sonra banyo tezgâhının üzerinde Ricin buldum, ne yaptığını saklamaya bile çalışmamıştı. Bunu onun için alabilecek tek kişi, her ay dışarı çıkan güvenilir insanlardı. Babam birinin ona ihanet ettiğini öğrendiğinde, zehri anneme kimin verdiğini bulmaya bile çalışmadı.

Hepsini öldürmüştü.

Ve bunun için mutluydum. O insanların hiçbiri masum değildi. Ve onlardan biri annemin beni burada yalnız bırakmasına yardım etmişti. Ve bunun için onlardan nefret ediyordum.

Son nefesini verdiği anı asla bilemeyeceğim. Neden benimle kaçmak yerine kendini öldürmeyi seçtiğini asla bilemeyeceğim.

Ya da ölümün neden benimle yaşamaktan daha çekici olduğunu.

Ama en çok canımı yakan şey, bütün geceyi annemin ölü bedenine bakarak geçirdiğimi ve bunun farkına bile varmadığımı bilmektir.

“Burası soğuk,” diye sızlandım, çalışanlar evin içinde dolaşıp hazırlıkları bitirirken fısıldıyordum. Büyük işler kolaydı, asıl sıkıcı olan ufak tefek şeylerdi. Duvarları resim çerçeveleriyle kaplamak, yatakların üzerine yeni çarşaflar sermek. Düzinelerce manken ve diğer aksesuarlar. Yorucu olduğunu tahmin edebiliyordum.

Neyse ki Şeytanın Yasak Aşkı her lokasyonda evlerin kurulmasına yardım edecek bir ekip tutuyordu. Panayır açılmadan önce yeni lokasyona yerleşip inşaata başlamamız için bize çok az bir zaman dilimi tanınıyordu. Oldukça hızlı ilerliyor ve gelen insan sayısı yüzünden biraz bunaltıcı olabiliyordu.

İçlerine gizlice girebilmek için duvarları örmelerini beklemekten hep nefret ederdim. İşlerini bitirene kadar dışarıda beklemek zorunda kalıyor, meraklı gözlerden uzak duruyordum.

Jackal yanımda oturuyor, ben duvarlarımın dışındaki küçük dünyayı izlerken beni seyrediyordu. Bazen keşke ben de aralarına katılabilsen diyordum. Ama duvarların arkasında kalmam daha güvenliydi. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirlerse, isim o kadar kolay olurdu.

İçimden bir ses, duvarların ardında gizlenmeyi tercih ettiğimi bilselerdi beni bu kadar kabullenmeyeceklerini söylüyordu. Bu durum, siz onları göremezken birilerinin sizi görebildiğini bilmek insanları rahatsız ederdi. Şahsen benim umurunda olmazdı.

Duvarların ardındaki uşaklarımdan birinin beni bir iblisi infaz ederken izlediğini düşündüğümde vücudumu bir sıcaklık dalgası kapladı. Kendimi onların kanıyla boyadığımı ve sonra kendime dokunduğumu... Belki bir dahaki sefere bunu deneyebilirdik.

Yoldaşlarımı seviyordum. Ama yine de yalnız hissediyordum. Jennifer ve Sarah’nınki gibi -sahte- arkadaşlıkları görünce biraz kıskanıyordum. Birlikte vakit geçirebileceğim biri olsaydı hayatım nasıl olurdu? Erkeklerden uzaklaşmak istediğimde kız kıza bir şeyler yapabileceğim bir hayat.

Görevimi kabul ederler miydi? Hatta belki de onların ilgisini çekebilirdim? Dışarıda kötü erkekleri ayartacak bir kadın daha olsa fena olmazdı. Tüm kötü insanlar erkek olmasa da evime gelenlerin çoğu öyleydi.

İç geçirdim. Jennifer ve Sarah artık gitmişlerdi. Şeytanın Yasak Aşkı tüm ül-

keyi dolaştığı için her yerde bir grup insanı işe alıyorlardı. Böyle daha ucuza geldiğini söylüyorlardı. Yine de çalışanların çoğu her yıl geri dönüyor, bana tanıdık yüzler sunuyorlardı. Duyduğuma göre iyi para alıyorlarmış ve Şeytanın Yasak Aşkı'nda çalışmak onurlu bir görevmiş.

Açık ön kapıdan içeri giren cereyanla tekrar ürperdim. Kostümüm pek sıcak tutmuyordu ve o kadar sık girip çıkıyorlardı ki ısınamıyordum.

“Seni ısıtmamı ister misin?” diye sordu Jackal. Ona baktığımda pantolonunun altındaki sertleşmiş aletini ovuşturduğunu gördüm. Dudağımı ısırarak düşüncelere daldım.

Erkeklerime karşı koymak çok zordu. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Ama... Gerçekten de gözümü dört açmam gerekiyordu.

“Konukların gelmesine daha yirmi dakika var,” diye hatırlattı Jackal, ikna edilmeye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi. Kontrol manyağı olduğumu biliyordu.

“Ama sessiz olmak çok zor,” diye hafifçe itiraz ettim.

Dışarıda hiçbir şey olduğu yoktu. En azından önemli bir şey olmuyordu.

“Buraya gel, Sibby. Hemen. Şimdi.”

Keskin emri karşısında vajinam titreşirken uyluklarımı sıktım. İç çekerek duvardan uzaklaştım ve Jackal'a doğru yürüdüm. Ben kucığına oturamadan ayağa kalkıp sandalyeye oturmamı işaret etti.

Daha dün gece Gary taş kesilmiş bir hâlde bu sandalyede oturuyordu ve hayatının tehlikeli bir şekilde sona ermek üzere olduğunu biliyordu. Bu hatırlatma, uyluklarımın arasının kayganlaşmasına neden oldu.

Ne kadar çirkin olursa olsun, yüzündeki korku o kadar... sevimliydi ki.

“Bacaklarını aç,” diye yumuşakça emrederek beni bulduğumuz ana geri getirdi. Çekingen bir tavırla bacaklarımı açıp vajinamı ona gösterdim. Biraz sonra bana ne yapacağını şimdiden tahmin ettiğim için nefesim kesiliyor ve vajinam onun aç bakışları altında zonkluyordu. Bana ne kadar iyi hissettireceğini biliyordum.

“Sessiz olman gerekiyor,” diye hatırlattı Jackal, dizlerinin üzerine çökerken. Burnunu vajinama sürterken bir yandan da kokumu içine çekiyordu. Geniş ağzından sahte kan damlıyor ve bu görüntü bana Jackal beni arkadan sikerken Gary'nin kanıyla kaplı olduğum zamanı hatırlatıyordu.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye inledi. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Altında kayarken gergin bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. Jackal her zaman gruptaki en korkutucu kişi olmuştu hatta Cronus'tan bile daha korkutucu. Yürüyüşü, konuşması ve kendini taşıyış biçimiyle ilgili bir şey, insanlara onun yürüyen bir silah olduğunu hissettiriyordu. Çabucak saldırıyor ve sizi birkaç saniye içinde öldürebiliyordu. Beni de biraz korkutmadığını iddia ederek yalan söyleyemezdim.

Sıcak nefesi hassas bedenimde geziniyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

“Jackal,” diye sertçe fısıldadım sabırsızlanarak. Sarı gözleri bana dikilirken yakışıklı yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Kan vajinama yayılıyordu ama onun umurunda bile değildi. İkimiz de kanla ıslanmama bayılıyorduk.

Kalbim hızla atarken onun bakışları altında ürperdim.

Bana öyle bakarken kendimi tutamıyordum; tıpkı kanlı, acımasız bir savaş-
tan eve dönen ve karısını yatakta onu beklerken bulan bir Tanrı gibi. İğrenç
makyajlarına, Mortis ve Baine’in sırık gibi boylarına rağmen tüm erkeklerim
yakışıklıydı. Ama panayırın onların yolculuk yapmasına izin vermesinin neden-
lerinden biri de buydu. İnsanları kaçırdıkları kadar kendilerine çekiyorlardı da.

Dili bir yılan gibi dışarı çıktı, nefis kası tekrar ağzının içinde kaybolmadan
önce beni bir kez yaladı. Dili tekrar dışarı çıktığında ürpererek neredeyse yerim-
den sıçrayacaktım. Tam onu tekrar azarlamak için ağzımı açmıştım ki, ağzını
klitorisimin üzerine kapattı.

Gözlerim yuvalarından fırlarken dudaklarım aralandı. İnlememin ağzımdan
fırlamasını engellemek için sahip olduğumdan habersiz olduğum bir güce ihti-
yacım vardı. Kargaşamı hisseden Jackal gözlerini kıstı.

“Ses çıkarırsan bırakırım,” diye tehdit etti, sözcükler hassas sinirlerimin et-
rafında uğulduyordu. Dilini bir kez daha çıkardığında dokunuşunun altında
sarsıldım.

Ağır ağır başımı salladım. Düz dişlerimi alt dudağıma batırıp onu ağzımın
içine hapsettim ve sertçe emdim.

Jackal yavaş ve durgun hareketlerle vajinamı yalıyordu. Mutlulukla. Sanki
sıcak bir yaz gününde külahta dondurma yiyormuş gibi. Her darbede gözlerim
kayıyor ve kalçalarım titriyordu.

Özellikle zevk verici bir noktaya ulaştığında ağzımdan yumuşak bir inilti çık-
tı. İri gözlerini bana dikip olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Hatam
yüzünden durmayacağını umarak tekrar dudağımı ısırdım.

Timothy sanki birdenbire ortaya çıkmışçasına oyuktan içeri girdi. Ne yaptığımı
görünce palyaço yüzünde keskin dişlerini gösteren geniş bir gülümseme belirdi.

“Sibby sessiz durmuyor,” dedi Jackal, beni ispiyonlayarak. İtiraz etmek için
ağzımı açtım ama Timothy bana doğru yaklaşırken kaslarının derisinin altındaki
hareketleri dikkatimi dağıttı.

“Ben onu sustururum,” diye cevap verdi Timothy, sesi alçak ve gülümsemesi
tehditkârdı. İri gözlerim onun bana doğru sinsi ilerleyişini izliyordu ama ar-
kamda kaybolduğunda onu gözden kaybettim. Tam dönecekken, Jackal’ın ağzı
vajinama yapışıp iyice emmeye başladı.

Nefesim kesildi, içimde bir zevk karmaşası yaşanırken başımı ona doğru çe-
virdim. Göz kapaklarım düşerken neredeyse Timothy’yi unutuyordum. Ta ki
onun varlığının sıcaklığını arkamda hissedene kadar. Kalın penisi sertleşmişti ve
kürek kemiklerimin arasına bastırıyordu. Kalçalarını ona ne yaptığımı göstere-
cek kadar bir kez oynattı.

Yumuşak bir inilti daha yükselirken, Timothy'nin eli boynuma yapışarak başımı sert karnıyla aynı hizaya getirdi. Bu pozisyonda, parlak mavi gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana bakan Timothy'nin palyaço yüzünün tamamını görebiliyordum. Çoğu kişi kendisine tepeden bakan bir palyaçoyu korkutucu bulabilirdi ama Timothy öyle değildi. O bakılamayacak kadar güzeldi.

Eli boğazımın etrafında kıvrılarak nefes yollarımı daraltıyor, sadece bir parça oksijen içeri sızabiliyordu.

Jackal da intikam hırsıyla beni canlı canlı yiyordu. Vajinamın her santimini ısırp yalıyordu. Göğsüm kabarıyor ve bu saldırı karşısında çığlık atmak istesem de nefes alamıyordum. Jackal'ın keskin dili ve Timothy'nin inatçı elinin karışımıyla yüzümün kızardığını ve gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Zevk arttıkça midem kasılıyordu. Klitorisime, tam da ona ihtiyacım olan yere odaklandığında gözlerimin arkasında yıldızlar uçuştı. Dili sinir demetinin üzerinde geziniyor, dilinin yokladığı küçük noktadan coşku yükseliyordu. Elleri kalçalarımın altını yakaladı ve dizlerimi göğsüme doğru iterek kaldırdı.

Boğazımdaki mengene gibi kısılcacın arasından boğuk bir ses çıkarken yeni aç daha fazla zevk veriyordu. Uzun, biçimli parmakları vajinamın üzerinde gezinirken yalamaya ve emmeye devam ediyordu. Etindeki yanıklar çok gerçekçi geliyor, içimde hissettirdiklerine bayılıyordum.

Bacaklarım titrerken alabildiğim kadar az nefes alıyordum. Ben daha kendimi hazırlayamadan parmakları içime daldı. Ağzım sessiz bir çığlıkla aralanırken sırtım kavislendi.

Gözlerimin yuvalarından fırlamasını güçlkle engelledim ama Timothy'nin yüzünü görmüştüm. Aç ve çaresiz bakışlarıyla dudaklarını yalıyordu. Diğer eli omzumun üzerinden geçip aşağı inerek göğsümü avuçladı. Meme uçlarım neredeyse geceliğimde delikler açacaktı. Birini parmaklarının arasına alıp meme ucumu hafifçe sıktı ve doğrudan vajinama elektrik dalgaları gönderdi.

Timothy'nin eli bir kez daha bükülerek sessiz kalmam için beni uyardı. Elinin altında, boğazımda yükselen iniltiyi hissedebiliyordu. Timothy meme ucumu çimdiklemeye devam ediyor, acı kör edene kadar sertçe sıkıyor ve sonra bırakıp Jackal'ın dilinin acıyı uzaklaştırmasına izin veriyordu.

Daha fazla dayanamadım. İpler koptu ve dünyam infilak etti. Timothy mükemmel bir zamanlamayla boğazımı serbest bıraktı. Böylece kan başımdan boşaldı ve ben hızla yükselirken sayıklamama neden oldu. Ben daha sesimi çıkaramadan elini ağzıma kapattı ama elinin altında adeta çığlık atıyordum.

Orgazmım dalga dalga içimde yayılırken nefesim kesildi. Artık göremesem de vücudumun Jackal'ın geniş diline karşı titrek, çaresiz hareketlerle sürtündüğünü hissedebiliyordum.

Ruhum bu bedende sıkışıp kaldığı sürece cennete en çok yaklaşılabileceğim an buydu.

Yavaş yavaş zevk kaybolurken aşağı baktığımda Jackal'ın memnun bir gü-

lümsemeyle bana baktığını, sularımın yanmış yüzünü kapladığını ve çenesinden damladığını gördüm.

"Panayır yakında açılacak. Hazırlan," diye emretti aılıktan gerilmiş sesiyle.

Ayağı kalkıp sularımın yüzünde kurumasına izin verdi ve uzaklaşarak koridorların karanlığında kayboldu.

Timothy de onu takip ederek uzaklaştı. Ama önce yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle bana dönüp göz kırptı. Ben de karşılık olarak gülümsedim. Timothy'nin heyecanı hep çok tatlı olmuştu. Beni mutlu ve memnun görmeye bayılıyordu.

Onlar gittiğinde kendimi yine biraz boş hissettim. Ama anlayabiliyordum. Dışarı çıkıp tüm konukları korkutmaları, mısır sosislerine ve pamuk şekerlerine umutsuzca tutunurken onları kovalamaları gerekiyordu.

Dünkü çamurlu pamuk şekerimi hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Önemli değildi, biraz daha çalabilirdim.

Göğsüm hâlâ sıkışmış hâlde, titreyen bacaklarımı kapatıp bir an için sadece nefes alıp verdim.

Tekrar düşündüğümde, Timothy'nin elinin altında fazla ses çıkarmamıştım. En azından çalışanlar hazırlıklarını tamamlarken dışarıdan gelen gürültü ve yüksek sesli konuşmaları bastırarak kadar değildi.

Evim sessizleşmeye başladı ve gürültülü emirlerin yerini tekrar tekrar çalan ürkütücü müzik aldı. Bu müziği artık uykumda da duymaya başlamıştım. Uzun zamandır bu seslerden rahatsız oluyordum ama bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Sonraki birkaç saat boyunca dışarıdan gelen yüksek sesli çığlıklar havayı doldurmaya devam etti. Yağlı yiyecekler, plastik ve pahalı kostüm makyajı kokusunu geçerek içeri dolmaya başladı.

Midem guruldamaya başlayınca dışarı çıkıp yemek yemenin ve etrafı kolaçan etmenin tam zamanı olduğunu anladım.

Bir pedofili çetesi yöneten birinin buraya geleceğinden emin olmanın bir yolu yoktu. Ama Baine'in neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

Binlerce çocuğun koşuşturduğu perili bir panayır. Binlerce genç kız müstehcen kıyafetler içinde, ailelerinden uzakta ve yaramazlık yapıyor. Birinin bir sonraki kurbanını kapması için en uygun mekândı. Bu panayır bu kadar kalabalık olunca kaybolduklarında onları bulmak neredeyse imkânsız olurdu.

Özellikle de geceleri, canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktıklarında ve arkadaş grupları takipçilerinden kaçarken karınca gibi dağılıp birbirlerinde uzaklaştıklarında.

Deligimden sürünerek çıkmadan önce ortalık sakinleşene kadar bekledim sonra aceleyle evden çıktım. Soğuk hava tenime sertçe çarparken vücudumu bir ürpertir dalgası sardı. Ama başımı kaldırdığımda ürpertir dindi ve ayaklarım yavaşladı, önümdeki manzarayı seyrederken bedenim birden durdu.

Her yerde gülen ve kıkırdayan bir sürü insan vardı. Ağırlıklarınca yemek yiyordu. Hız trenleri insanları yüzlerce metre havaya kaldırıp sonra tekrar aşağıya indirirken kakhaha çığlıkları atıyordu. Defalarca, son sürat, baş döndürücü daireler  iziyorlardı.

Buraya ilk geldiğimde, birkaç bilet  almayı ve her bir alete binmeyi kendime amaç edinmiştim. Hayatımda ilk ve son kez hız trenine binmiştim. Havada bu kadar yüksekte olmak özgürleştirici ve heyecan vericiydi. Gökyüzünde yüzlerce metre asılı kalmak, o kısacık zaman diliminde, hayatımda babamın beni yakalayamayacağını hissettiğim tek andı.

Bütün gece bu duygunun tadını çıkarmıştım. Özellikle de bir daha kendime bu zevki tattırmayacağını bildiğim için.

Gerçek bir mümin gibi kendimi görevime adanmıştım. Panayır alanında geçirdiğim zaman, iblisleri oyuncak evime çekmek ve yemek yemekle sınırlıydı; ger i vücudum izin verse bundan da vazge erdim.

Bu yüzden sadece misafirlerin e lencesini izliyordum. Onların heyecanlı çığlıkları ve mutlu kakhahaları bana her zaman neşe veriyordu.

Washington'da hava çok soğuk olmasına rağmen.

şeytanın Yasak Aşkı'nda kesinlikle inanılmaz bir şey vardı. Güneş ufukta tam olarak batmamış olmasına rağmen maviler, pembeler, kırmızılar, morlar ve yeşillerden oluşan mozaikler, görünürdeki her bir oyuncak ve binanın yanında büyük ampullerde yanıp sönüyordu. Reng renk duman bulutları, arazinin dört bir yanına yerleştirilmiş duman makinelerinden gece göçüne doğru sürüklenirken renkler çok renkli ışıklardan yeni tonlara dönüşüyordu.

Bu, çok güzeldi.

Yiyecek kamyonlarının üzerinde canavarlar resmedilmişti, korkunç varlıklar ellerinde hamburger ve patates kızartması tabakları ya da limonata tutuyordu. Canavarlardan bazıları yiyecekleri yerken resmedilmiş; fil kulakları, sosisli sandviçler ve kızarmış Oreolar a ızlarındayken poz vermişti, dudaklarının altından sivri dişler görünüyordu.

Midem guruldarken kendime geldim.

Perili evler gece   kene kadar a ılmayacaktı. Yani birkaç saat daha kapalıydı. Panayır insanları saat beşe kadar içeri almıyor, böylece korkutucu evlere  ekilmenden önce ata binmeleri ve yemek yemeleri için yeterli zaman bırakıyordu.

Merdivenlerden aşağı atlayıp gördüğüm ilk yiyecek kamyonuna doğru ilerledim. Sıcak patates kızartması ve philly cheesesteak satıyorlardı. Tuzlu kızartmalar, cızırdayan etler ve bol baharat kokusu a zımı sulandırıyordu.

Duvarların arasında saklanmakla ilgili sorun şu ki, yapti ım iş için para alamıyordum.  denmesi gereken başka bir küçük bedeldi ama yemek yemem gerektiğinde işimi zorlaştırıyordu.

Bir kadın, içinde uyuyan bir bebeğin olduğu bebek arabasını iterek gürültücü ergen çocuklarıyla birlikte yanımdan geçti. Küçük mele in soğuktan pembeleş-

miş yanaklarına bakıp gülümsedim. Bebek, battaniyelerin ve tüylü bir kazağın içine gömülmüştü. Uzun kirpikleri yanaklarına yayılmış, etrafındaki yüksek sesli çığlıklara ve konuşmalara rağmen huzur içinde uyuyordu.

Ah, tekrar bu kadar masum ve etrafımdaki ahlaksız dünyadan bihaber olmayı ne kadar da isterdim.

"Bu küçük kıızı görüyor musun, Sibby? Kendini Tanrı'ya adanmış ve nektarı kendi içmek istiyor."

Başımı sertçe iki yana sallayıp istenmeyen anılara karşı gözlerimi sıkıca kapattım. O on iki yaşındaki kız, sonraki yıl içinde babamın birkaç bebeğini daha doğurmuştu. On beş yaşında doğum komplikasyonlarından ölmüş, üçüncü çocuğu (kardeşim) ölü doğmuş ve annesinin hayatını da beraberinde sürüklemişti.

Bence bu, birinin onun için yapabileceği en güzel şeydi. O bebek ona bir kaçış sunmuştu ve o da bunu memnuniyetle kabul etmişti.

Dişlerimi sıkarak kendimi tekrar masum bebeğe odaklanmaya zorladım. Gidip merhaba demek isterdim ama bebekler yüzümü sevmiyordu. Gerçi bu benim hatam değildi, burası bir bebek için uygun bir yer sayılmazdı ama bazı annelerin başka seçeneği olmadığını da anlayabiliyordum.

Geçip gitmesine izin verirken, bebek arabasından çıkan cüzdanı fark ettim.

Bekâr bir anneden hırsızlık yapmazdım. Zaten çok yorgun görünüyordu, yine de ergenleri takip ederken yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve çocukları mutlu olduğu için mutluydu.

Orta yaşlı bir adam, yanında çimlerin üzerinde tepinen kızgın bir çocukla yürüyordu. Baba çocuğa bağılıyor, arkadaşlarıyla kaçtığı için onu azarlarken ona isimler takıyordu. Görünüşe bakılırsa sert bir babaydı. Ve bu çocuk sadece arkadaşlarıyla eğlenmek istemişti.

Çıkışa doğru ilerlerken arka cebinden cüzdanını çıkardı. Elini çocuğun pazusuna sıkıca sarmış, çocuğun tekrar kaçmasını engelliyordu. Pek çok kez babamın beni de aynı şekilde tuttuğunu hatırlıyordum. Genellikle dua etmeden yemek yediğimde beni zorla yatak odasına götürür ve yemek yememi engellerdi.

Kardeşlerim, ölü gözlerinde parlayan sefaletle beni izlerdi. Benim yaptığım gibi babamla hiç kavgaya etmezlerdi. Cezası her zaman yara izleriyle sonuçlanırken ona itaatsizlik edemezlerdi.

Gözlerimin önünde, öfkeli babanın babama dönüştüğünü ve çocuğun benim daha küçük bir hâlime büründüğünü gördüm. Babamın arkasından ayaklarımın üzerinde zıplayarak yürüdüm.

Bu çok kolaydı. Zavallı çocuğunu utandırmaya o kadar odaklanmıştı ki cüzdanı arka cebinden kayıp gitti. Koşarak uzaklaştım ama çocuk beni fark etmişti. Bir an için kendimi görmeyi bıraktım: ta ki kırmızı yüzüm tekrar küçük çocuğun yüzüne dönene, kahverengi gözlerim öfke ve utanç gözyaşlarıyla dolana kadar. Elimi gördüğünde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve kasten arkasını döndü.

Babasının kaybolan cüzdanı yüzünden cezalandırılması kuvvetle muhtemeldi. Bunu gözümde canlandırabiliyordum. Çocuğun yüzüne doğrultulmuş kalın bir parmak, öfkeyle bağıırıyordu: *O aptal panayıra gitmeseydin, cüzdanım kaybolmazdı!*

Bir an kendimi çok kötü hissettim. Yine de babasının ruhu çürük ve kötü değildi. Sert bir babaydı ama çocuğunu seviyordu. Bunu, uzaklaşırken gözlerinin köşelerine kazınmış endişeden anlayabiliyordum. Ruhu şenlik ateşi gibi kokuyordu. Dumanlı ama çürük değildi.

Sadece doğru şekilde sevmeyi bilmiyordu. Ama bir gün oğlunu çok uzağa ittiğinde ve yaptıklarından pişman olduğunda öğrenecekti.

Arkamı dönerek siparişimi verdim ve küçük ellerimin tutmakta zorlandığı kocaman bir limonatayla birlikte adamın kredi kartıyla philly cheesesteakimi ödedim. İşim bittiğinde kartı atıp parayı cebe indirecektim. Böyle bir yerde kamera olmazdı, kimse kartı tam olarak kimin kullandığını bulamazdı. Denediklerinde de Şeytanın Yasak Aşkı çoktan gitmiş olacaktı.

Kıçımı bir bankın üzerine bıraktım ve yemek yerken gelip geçen insanları izledim. Limonatamın son damlasını içerken burnuma bir çürük kokusu geldi.

Gözlerimi kapatıp çenemi havaya kaldırdım ve kokunun tam olarak nereden geldiğini tespit etmeye çalıştım. Dakikalar geçiyor ve koku giderek yoğunlaşıyordu. Her kimse bana doğru yaklaşıyordu.

Gözlerimi açıp her kişiye dikkat kesildim. Yanımdan geçip gidenlere ve arka planda benden habersiz olanlara. Hiç kimse gözümünden kaçamazdı.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra çürük kokusu o kadar ağır bastı ki, az önce yediğim lezzetli philly steaki neredeyse kusacaktım. Bakışlarım umutsuzca çürümenin kaynağını ararken yemek mideme taş gibi oturdu.

İşte.

Kel kafasını, yandan uzattığı saçlarını yukarı doğru tarayarak kapatmaya çalışan yaşlı bir adam... Üzerinde vücuduna tam oturan bir takım elbise vardı. Kol düğmelerinin hayatının değerinden daha pahalı olduğuna bahse girerdim. Bileğine altın bir Rolex takmıştı. Ve o Rolex'in üzerinde zar zor fark edilebilen küçük bir kan damlası vardı.

Gözlerimi kıstım. Hemen bir yanımdaki banka oturdu. Yanındaki de herhalde karısıydı. Çelimsiz ve ürkek görünüyordu; yeni boyanmış kızıl saçları ve ona uyumlu rujuyla. Yüzü pudrayla kaplıydı ama köprücük kemiğindeki çürüğü gizlemek için makyajını yayma zahmetine girmemişti.

Belki de başkalarının görmesini istiyordu. Hafif bir yardım çılgılığı.

Gözlerimi dikip adama baktım. Karısının yanına oturmuş, yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için rastgele şeyleri işaret eden tacizci pisliği izlerken yüzüm ifadesizdi. Kadın razı oldu ama gülümsemesi kırılğan ve çatlamaya meyilliydi. Gözleri ölü gibiydi.

Tıpkı onu evime sokmayı başarırsam kocasının olacağı gibi.

Adam bakışlarımın onu yaktığını hissedince, gözleri benimkilerle çarpışınca kadar başını çevirdi. Bana bakan mutlak boşluk karşısında şaşkına dönerek keskin bir nefes aldım. Zamanında pek çok kötü, çürümüş ruhla karşılaşmıştım. Cehennem derinliklerinde yandığına emin olduğum ruhlar.

Ama bu adam... bu adamın ruhu cehennemde dövülmüştü. Bu... şey hiçbir zaman insan olmamıştı. Bu hayatta değil.

Sarkık yanaklarında bir gülümseme belirdi. İlgimden hoşlanmıştı. Deli, kırık dökük bir oyuncak bebek gibi görünüyor olsam da makyajımın altında genç bir kız vardı. Sanırım yirmili yaşlardaydım ama yüzümdeki makyajla on altı yaşında gibi görünüyor olabilirdim.

Hasta, manyak adam.

Ona güzel bir gülümsemeyle karşılık verdim. Mortis her zaman bir meleğin gülümsemesine sahip olduğumu söylerdi. İblisler melekleri severdi. Her zaman asla sahip olamayacakları şeyleri isterlerdi. Saf olanı kirletmeyi severlerdi. Elleri kanla kaplı beyaz bir tavşanı yakalamak gibiydi. Melekler kullanılır ve amaçlarına hizmet ettiklerinde bir kenara atılırlardı.

Tıpkı Lucifer'ın Eve'e yaptığı gibi. O elma yememişti. Lucifer onu becermiş ve tüm erkeklerin gözünde mahvetmişti. Ve sonra onu bir kenara atmıştı çünkü o asla Lilith olamayacaktı.

İblis adam da aynı şekilde karşılık verdiğinde gülümsemesi o kadar genişledi ki bunu karısı bile fark etti. Bana baktı, bakışları uzaklaştı, sonra tekrar bana döndüğünde korkudan gözleri irileşmişti. Yuvarlak gözleri ben ve kocası arasında gidip geliyordu. Kocasının başka bir kadını avlamasını izliyor ve kıskançlıktan çatlamak yerine benim için endişeleniyordu.

Bebek evim sadece yüz adım ötede, görüş mesafesindeydi. Banktan kalkıp ona göz kırptıktan sonra evime doğru yürümeye başladım. Gözlerini hiç kaçırmadığını hissedebiliyordum. Beni bulacağını, karanlık bir köşeye sürükleyeceğini ve masum küçük vajinamı becerebileceğini sanarak bebek evime doğru yürümemi izliyordu.

Ne kadar da yanılıyordu.

Onu bulacak kişi ben olacaktım. Ve onu, taciz ettiği kadın kadar acımasızca becereceğimden emin olacaktım.

Duvarların arkasına gizlendiğim anda tepe ışıkları kapanıp flaş ışıkları yandı. Makinelerden süzülen yoğun duman yavaşça odaların içinde birikti ve odayı gökkuşağının her rengiyle doldurdu. Hayali parmaklar açık alanlarda kıvrılıyor ve içeride saklanan canavarları maskeliyordu.

Kapıların halka açılması yirmi dakika daha sürecekti. Bu süre zarfında canavarlar saklandıkları yerlere girip beklerken, havada her zaman keskin bir beklenti oluyordu. Fırtına öncesi sessizlik. Çığlıklardan önceki sessizlik.

Önce bir grup kız içeri daldı. Birbirlerine sokulmuşlar ve birbirlerinin elle-

rini sıkıca kavramışlardı. Derin bir nefes alıp hükmümü verdim. Burnumu bir çiçek bahçesi doldurdu. Petunyalar, laleler ve papatyaların karışımından gözlerim dolarken gülümsedim.

İşaret üzerine, canavarlar dışarı fırlayıp onları gitmeleri gereken yola zorlayarak kovalamaya başladılar.

Tanıdık çığlıklar dokunaklı havayı süslüyordu. Ayaklarımın üzerinde sallanarak hevesle kapıyı izliyordum. Canavarlar (derisi soyulmuş bir palyaço ve göğsü yırtılmış bir kadın) yerlerine geri dönüp sıradaki misafirleri beklemeye koyuldular.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ama uğursuz yaşlı adam yerine iki güzel kız içeri girdi. Gülümsemem düştü ve kokuları havayı doldurmadan önce bir an için hayal kırıklığı hissettim. Anında yasemin ve gül kokusu yüzüme çarptı.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ama gözlerimi kızlardan ayırmadım. İkisi de çok güzeldi ama aynı zamanda birbirlerinin tam zıttıydı. Birinin uzun, güzel tarçın rengi saçları ve krem rengi tenini süsleyen hafif çilleri vardı. Diğerrinin pürüzsüz koyu kahverengi bir teni, nefesinizi kesen açık yeşil gözleri ve burnunda altın bir halkası vardı. Her ikisinin de güzel vücutları vardı: Tarçın saçlı kızın kalçaları daha kıvrımlıydı ama doğru bölgeleri en az arkadaşı kadar dolgundu.

Bu ikilide beni çeken şeyin ne olduğundan emin olamıyordum. Mıknatıs gibiydiler ve onların yörüngesine girmeden edemiyordum.

İçime tuhaf bir his yerleşirken kalbim mide çukuruma gömüldü.

Bu kadınların istenmeyen bir ilgi çektiklerine şüphe yoktu. Karısıyla birlikte olan iblis adamdan da geliyor olabilirdi ama başkalarını da çekiyor olabilirlerdi. Ya evime çok fazla kötü ruh gelirse ve ben hepsini yakalayamazsam?

Yoldaşlarım birkaçını alt edebilirdi ama bu dikkatleri *benim* üzerime çekerti. Diğerleri görevimi anlamayacaktı. Eğer yakalanırsam, işim biterdi.

Derin bir nefes aldım ve canavarlar saklandıkları yerden fırlarken çiftin ciyaklamasını izledim. Oturma odasına doğru koşuyor, gülüşerek ve kıkırdayarak kaçmaya çalışıyorlardı.

Midem bulandı. Bu hissin ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmemişti. Sadece bir önseziydi.

Sanki kötü bir şey olacakmış gibi. Babama yanlış bir şey söylediğimde ya da dualarımı karıştırdığımda hissettiğim duygunun aynısıydı. Patlamadan ve beni cezama sürüklemenden önceki o gergin sessizlik.

Canavarlar yerlerine geri dönerken yüzümü duvara o kadar sert bastırmıştım ki yüzüm ağrıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve beyaz ahşap zemin üzerinde bir gölge belirdi, ardından iri yarı bir adam kafasına geçirdiği kapüşonuyla içeri girdi. Adamın boyu karşısında gözlerim büyürken keskin bir nefes aldım. Cronus kadar büyük değildi ama şimdiye kadar gördüğüm en iri adamdı.

Hayır, mesele boyu değildi. Kendini taşıma şekliydi.

Bu herhangi bir adam değildi.

Bu *tehlikeli* bir adamdı.

İçime çektiğimde kokusundan neredeyse boğulacaktım. Çürük kokmuyordu ama ateş, kükürt ve... tatlı bir şey kokuyordu. Yanmış... güller gibiydi.

Kesinlikle saf değildi. Ama kötü olduğunu da söyleyemezdim. En azından daha önce yaşlı adamda kokusunu aldığım türden bir kötülük değildi.

Adam nereye gideceğine karar vermeye çalışır gibi sağa sola bakıyordu. Biraz daha yaklaştığında canavarlar dışarı fırladı ancak o hiç irkilmedi bile. Sanki onlara bir bakış dahi atmamış gibi görünüyordu.

Oturma odasına doğru yürürken canavarlar hâlâ adamı korkutmaya çalışıyordu. Sonunda pes edip gözlerini devirdiler ve bu tuhaf deneyimden dolayı kaşlarını çattılar.

Göğsümde bir endişe uyandı. Kızlar için gelmişti. Bunu biliyordum.

Kapı tekrar açıldı ve havaya çürük yumurta kokusu yayıldı. Kokudan boğularak iblis adam ve karısının içeri adım atışını izledim. Garip bir şekilde, iblisin gözleri önceki adamın geri çekilen sırtına kaydı. Gözlerini kısıp dudaklarını yaladı ve o yöne doğru ilerledi. Canavarlar dışarı fırladığında karısı çığlık attı.

"Kulağımın dibinde bağırmayı kes," diye sertçe azarladı iblis adam. Karısı mızımlandı ama onun dışında sessiz kaldı.

Arkasından üç adam daha girdi. Çürük kokuları baskın gelmeye başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Koku, artık bastıran endişemle birlikte öğürmeme neden oldu.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, evimde birden fazla kötü adam vardı. Ve hepsini öldüremeyecektim.

Ve birbirlerini tanıyorlardı! Yaşlı adam durakladığında nefesim kesildi, karısı onun yanında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Adam arkasındaki üç iblise dönüp belli etmeden başıyla yürüdüğü yönü işaret etti. Onlara büyük kapüşonlu adamı mı yoksa iki kızı mı işaret ediyordu?

Bir görev için buradaldı. Göğsümün derinliklerinde homurdandım. Kimse evime kötü niyetle girip de paçayı kurtaramazdı.

"Burada bir de oyuncak bebek var," dedi iblis adam, arkasından gelen üç adamla konuşurken. Bu da onların Baine'in beni uyardığı kişiler olabileceği anlamına geliyordu.

Bu adamlar buraya kadınları süzmek ya da uygunsuz bir şekilde dokunmak için gelmemişlerdi. Onları *kaçırmak* için buradaldı.

Duvarlardan geçip merdivenlerden yukarı koştum. Kızlar şu anda oyun odamda olmalıydı, muhtemelen yatağın altında saklanan kaçık bir oyuncak bebek tarafından kovalanmak üzerelerdi.

Aceleyle kızları bulmaya çalışırken neredeyse burnumu duvara çarpacaktım. Kızların odaya girdiğini görünce rahat bir nefes aldım. Henüz yakalanmamışlardı. Ve bunun olmayacağından emin olmam gerekiyordu.

Beş adam da birlikte olmalıydı. Birbiri ardına gelmişlerdi ve hepsi de kızları takip ediyordu. Hayatım boyunca iki kızı avlamak için beş adamın neden gerekli olduğunu anlayamayacaktım.

Önemi yoktu. Hepsi hasta, sapık insanlardı. İçlerinden birini yakalayabilsem bile, hiç yoktan iyiydi.

Bebek, yatağın altından sürünerek çıkıp kızları kovalamaya başladı. Jennifer'in işini devralmıştı ama o kadar da yetenekli değildi.

Dudağımı ısırdım ve hayal kırıklığıyla homurdandım. Ben *deli* değildim, beş adamı tuzağa düşürüp hepsini birden alt etmemin imkânı yoktu! Çalışma saatleri içinde yapamazdım. Kimi seçmeliydim?

Kararsızlık beni pençelerken saçlarımı tutup çekiştirdim. Beni en çok kapüşonlu adam korkutuyordu. Çürük kokusu olmasa da kesinlikle en tehlikelisi oydu. Ve sandalyeme bağlanmış, güzel pembe bıçağımın altında kanlar içinde en şirin görünecek olan da oydu. Belki şanslıysam, karısıyla birlikte yaşlı adamı da yakalayabilirdim; tabii bu zavallı kadını tacizcisinin pençelerinden kurtarmak anlamına gelecekti.

Kapüşonlu adamı bu odaya girmeden yakalamam gerekiyordu. Odada buna tanıklık edecek başka biri varken onu tuzağa düşüremezdim. Oyuncak bebek, kapıları tekrar kapatıp yatağın altına süründü ve bir sonraki misafiri beklemeye başladı. Oyun odasının önündeki koridora doğru koştum, Jackal koridorun sonunda duruyordu.

Kapüşonlu adam ortaya çıktığı anda duvarların içinden şarkı söylemeye başladı. Ben unutulmaz ninnimi söylemeye devam ederken adam donup kaldı, vücudu tamamen hareketsizdi.

Koridorun sonunda Jackal belirdi. Başını adama doğru çevirdi. Adamın gözlerini göremiyordum ama sanki Jackal'ı fark etmiş gibi görünüyordu. Beni şaşırtarak doğruca yoldaşıma yöneldi. Bu cüret karşısında şaşırtarak şarkı söylemeyi kestim. Çoğu kişi Jackal'dan uzak dururdu. İnsanları o yöne gitmekten caydır- mak için koridorun sonunda konuşlanmış durumdaydı. Yollarının önce benim oyun odamdan geçmesi gerekiyordu.

Adam, Jackal'ın yanından geçip başka bir yatak odasına girdi. Fırsatımı gö- rek risk aldım ve küçük kapıdan çıkıp koridora atladım.

Başını yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana doğru çeviren Jackal'a doğru koştum. O da şaşırmıştı.

"Onu *hemen* yakalamamız gerek," diye bağırdım. Jackal beni odaya kadar takip etti. Odanın ortasında duran, sırtı bana dönük, etrafına bakınan iri yarı adamı görünce durdum. Mekanik canavarlarla dolu başka bir oyun odasınday- dık. Odanın uzak köşesindeki pembe gardıroptan bir oyuncak fırladı. Bir diğeri kız bebek kıyafetleriyle dolu bir dolaptan çıktı.

Adam yavaşça bana doğru döndü. Yüzü hâlâ gizliydi. Yanıp sönen flaş ışıkları

yüzünü görmem için yeterli ışığı sağlayamıyordu. Sadece dudaklarını ve çenesini seçebiliyordum.

“Neredeler?” diye sordu. Sesinden ürpermiştim. Sesi derin olsa da omurgamı titreten şey tenorundaki dumanlı tınıydı.

Sesi, kokusunu taklit ediyordu. Ateş ve kükürt.

“Senden uzakta,” dedim, Jackal etrafımda dolaşıp yanıma gelirken. Adam yoldaşıma hiç aldırış etmiyordu. Kaşlarımı çattım. Bu beni çileden çıkarıyordu. Hiç de korkmuş görünmüyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Jackal’a baktım. “Diğerlerine iki kadının takip edildiğini söyle ve güvenli bir şekilde uzaklaştıklarından emin ol. Bu işi ben hallederim.”

Jackal, bu adamı halledebileceğime inanarak başını salladı ve gitti.

Birini yakalamayı başarmıştım ama diğer dört adam hâlâ kızları takip ediyor olacaktı. Henüz güvende değillerdi.

Adamın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

“Demek delisin, ha?” diye sordu sessizce.

Varsayımı karşısında şoke olmuş bir şekilde geri çekildim. Ben deli *değildim*.

“Bana öyle deme,” diye çıktım. “Kadınları avlayan sensin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bu beni sadece sorunlu biri yapar. Deli değil.”

Öfke, barajdan taşan bir sel gibi ciğerlerimi doldurdu. Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım derimi kemiriyordu. Kırmızı hilaller etimde iz bırakıyordu. Bu adam... onu öldürmek için sabırsızlanıyordum.

Güzel bıçağımı geceliğimin altından çıkardım. Hızlı erişim için her zaman uyluğuma bağladım. Onu göremiyordum ama bıçağa baktığını biliyordum, donuk metal flaş ışıklarının altında parlıyordu. Ayağımı geriye atıp kapıyı tuttum ve arkamdan sıkıca kapattım.

Duvarlara sığacağından tam olarak emin değildim. Ama belki kollarını hızlıca kesebilirsem sığabilirdi.

“Onunla ne yapacaksın, bebek?” diye alay etti, sinisi bir gülümseme dudaklarını genişletirken. Gözlerim doldu, neredeyse öfkeden boğulacaktım.

Bu ne cüret! Burası *benim* oyuncak evimdi ve o bana bu şekilde saygısızlık etme cüretini gösteriyordu.

“Seni öldüreceğim, canavar.”

Beni sessizlik karşıladı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu beklenti dolu bir duraksamadan sonra, bana doğru tehditkâr bir adım atarak.

Sadece bir saniyelğine, bir anlık deliliğe kapılıp neredeyse bir adım geri atacaktım. Görüntüsü titreşti ve bir an için babamın önümde belirdiğini gördüm. Adama odaklanıp omurgamı sağlamlaştırdım ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

Bu canavar beni kendi evimde *korkutamayacaktı*. Özellikle de korkması gereken *ben* değilken.

“Çünkü ben hükmümü verdim,” dedim gülümsemem dudaklarımın kenarında belirirken. “Ve sen başarısız oldun. Sen kötü bir adamsın ve buraya iki kadına zarar vermek için geldin.”

“İki mi?” diye sordu aptal numarası yaparak.

“Evet,” diye hırladım. “Planladığın şey yüzünden ölmeyi hak ediyorsun.”

“Peki ne planlıyormuşum?” Bana doğru bir adım daha attı. Akkor öfke etimi karıncalandırdı. Ben de aynı şerefi ona bahşedip ona doğru bir adım attım.

Kendini toparlayıp gülümsemeden önce sadece yarım saniye duraksadı. Bu kadarı yeterliydi. Şaşırmıştı.

Dudaklarımın kenarında şeytani bir gülümseme belirirken kıkırdadım. “Aptal oynama, iblis. Onları kaçıracaktın. Muhtemelen tecavüz edip işkence edecektin. Fedailerinin de aynısını yapmasına izin verecektin. Sonra da onları ya öldürecek ya da birilerine satacaktın.”

Cevap vermedi. Göğsü sabit, sakın bir ritimle inip kalkarken öylece bana baktı.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye meydan okudu, daha derin ve boğuk bir sesle. Sinirlenmişti.

“Böyle olduğunu biliyorum,” dedim küstahça.

“O zaman burada işimiz bitti gibi görünüyor,” diye kestirip attı bana doğru hızlı adımlarla yürümeden önce. Niyetinin gitmek mi yoksa bana zarar vermek mi olduğundan emin değildim ama bunu öğrenmek için beklemeyecektim. Bırçağımı yüzüne doğru savurarak ona saldırdım.

Ama ıskaladım. Geriye doğru eğildiğinde bıçağımın ucuyla yüzü arasında birkaç santim mesafe vardı. Her şey neredeyse ağır çekimde gerçekleşti; geriye doğru eğildi ve ilk kez yüzünü görebildim. Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Ve sonra zaman hızlandı. Bir engerek yılanı gibi elini uzatıp bileğimi yakaladı. Tekme atınca ayağım diz kapağına çarptı. Tökezlerken eli şaşkınlıkla bileğimden ayrıldı.

Bıçağımı bir kavis çizerek indirdim ama o dönerek yolumdan çekildi.

“Alingan sürtük,” diye mırıldandı, ses tonunda neredeyse eğlenen bir ton vardı.

Hırslayarak bıçağımı ona doğru savurmaya devam ettim ve onu odanın içinde daha da geriye ittim. Acele edip biri içeri dalmadan önce onu bayıltmam gerekiyordu. Adamlarım misafirleri ellerinden geldiğince uzak tutacaktı ama bu diğer çalışanların sistemdeki kargaşayı fark etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Adam her darbeden sorunsuz ve hızlı bir şekilde kaçıyor. Sanki dans ediyormuş gibi görünüyordu ve benim onun kadar zarif görünmediğim gerçeği beni daha da sinirlendiriyordu. Bir filminden fırlamış gibi görünüyordu; vücudunun bıçağımın etrafında kıvrılması, flaş ışıkları sayesinde onu zaman ve uzayda sıçırıyormuş gibi gösteriyordu. Bu adamın ilk kez bıçaklı bir kavgaya karışmadığı ortadaydı.

Tabii ki ilk değildi. O sikik bir insan kaçakçısıydı! Sırf cebine para girsin diye masumları kaçırp açık artırmayla satan kötü, sapkın bir iblis. Sırf para ve güç için.

Midemi bulandırıyor.

Ölmek zorundaydı. Ve bu gece hem bağırsaklarından asılı hâlde çok sevimli görünecek hem de kanı vücudumu kırmızıya boyayacaktı. Parçalanmış bedeninin üzerinde dans edecek ve yoldaşlarımda benimle oynamasına izin verecektim.

Hayal kırıklığıyla güzel bıçağımı sıkıca kavrayıp ona doğru fırlattım. Tam isabet etmesini beklemiyordum ama onu yere serecek kadar dikkatini dağıtacak.

O çok daha büyük ve güçlüydü ama bu sınırlayıcı olabilirdi. Ben daha küçüktüm ve pozisyonlardan ondan daha kolay sıyrılıbiliyordum.

Sorun şu ki, numaramı yutmamıştı. Puşt herif yana doğru eğildi, bıçak ıslak olarak kafasının yanından geçti ve duvara saplandı. Normal bir insan bu hareket karşısında şaşırarak bıçağa bakardı. Ama o öyle değildi. Kapüşonunun altında bana bakmaya devam ediyordu.

Kavgamız sırasında kapüşonu o kadar geriye düşmüştü ki artık yüzünün tamamını görebiliyordum. Uzun, kalın kirpiklerin çevrelediği, heyecan ve uyumsuz gözler bana bakıyordu. Gözlerden biri o kadar koyuydu ki simsiyah görünüyordu. Diğeri ise o kadar açık bir buz mavisiydi ki beyaz görünüyordu. Yin ve yang...

İnce, beyaz, kabarık bir yara izi sol gözünü keserek yüzüne acımasızca erkeksi bir görünüm veriyordu.

Bu yüz büyüleyiciydi. Tehlikeliydi.

“Sana zarar vermemeye çalışıyordum,” diye hırladı göğsünün altından. Ses tonundaki yakın tehlikenin sesi midemde bir çukur oluşturunuyordu. İblislerden asla korkmazdım ama bu seferki kalbimi hızlandırıyor, avuçlarımı terden kayganlaştırıyordu.

İşte tam da bu yüzden ölmesi gerekiyordu.

“Yazık. Ben de tam tersini yapmaya çalışıyordum,” diye çıkıştım.

Küçük bir gülümseme dudaklarını süsledi. Başka bir hayatta olsa yoldaşlarımla uyum içinde olabilirdi. Aynı nefeste hem güzel hem de ürkütücü dehşeti içine çekiyor ve unutulmaz bir güzellik yayıyordu. Ona bakmak *acı vericiydi*. Yüzü yaralı, gözleri tedirgin ediciydi. Ağzının kenarlarında zor bir hayatın izleri vardı. Güzelliği sadece şeytanın yüzünde bulunabilirdi. Baştan çıkarıcıydı ama birkaç saniye içinde içinizi kurutabilirdi.

“Ruhun kükürt ve ateşten yapılmış,” diye fısıldadım ona yaklaşarak. “Bana gel, küçük iblis. Sana şeytanın gerçekte neye benzediğini göstereceğim.”

Benimle yarı yolda buluşurken gülümsemesi genişledi, her hamlemi kolaylıkla engelledi ama hiçbir hamlede de bulunamadı. Neredeyse eşit durumdaydık.

Hayatım boyunca savaştım. Babamla ve onun cezalarıyla savaştım. Tehlikeli bir tarikattan kurtulmak için, bu dünyayı pislikle dolduran iblislerle savaşmak için savaştım. Ellerimi öldürmek için kullandığım kadar kendimi savunmak için kullanmaya da yabancı değildim.

Yanağına bir yumruk indirmeyi başardım. Darbeden korkmadı ama Timothy'nin iblis kanını temizlemek için kullandığı havlular gibi emdi. Bana bakarken gözleri öfkeyle seğiriyordu. O durduğunda, beynim vücuduma dövüşmeye devam etmesi için haykırsa da benim uzuvlarım da donup kaldı. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, eli bir engerek yılanı gibi hızla uzanıp burnuma çarptı.

Keskin bir acı yüzüme yayılırken başım geriye doğru savruldu. Görüşümü yıldızlar kaplarken yumruğunun gücü beni geriye doğru tökezletti. Terliklerim kaydığına geriye doğru düştüm.

Burnumdan kan fışkırırken öfkeyle çığlık attım.

Bu ne cüret! Bu aşağılık asalak nasıl cüret edebilir? Ona ters ters bakarak kanlı dişlerimi gösterdim.

“Seni öldüreceğim sikik herif,” diye tehdit ettim. Bir ağız dolusu tükürdüm, canavarların kanını içmektense kendi kanımı içmek hiç hoşuma gitmiyordu.

“Evet, bunu söylemiştin,” diye mırıldandı, yanımdan hışımla geçip kapıyı kırarak açtı ve koridora fırladı.

Jackal'ın onu odaya geri çektiğini görmeyi bekleyerek yukarı doğru tırmandım. Ama öyle olmadı. Bir homurtu duydum ve karanlık koridora çıktığımda Jackal'ın sırtüstü yattığını gördüm.

“Jackal!” diye bağırdım ayağımı yere vurarak. Kahkaha sesleri süzülürken, biri beni yakalamadan önce odaya geri döndüm. Ağzımdan derin nefes alıp verdim. Burnum kanla tıkanmıştı ve zonkluyordu. Kan hâlâ yüzümü ve elbisemi kızıla boyuyordu. Böyle bir ortamda kimse bana dönüp bakmazdı ama ben yüzümün görülmesini istemiyordum.

Yavaşça burnumu yokladığımda tamamen kırıldığını fark ettim.

Önemli değildi. Babam burnumu birkaç düzine kez kırmıştı.

“İblis gibi davranırsan, seni iblis gibi gösteririm, Sibel.”

Derin bir nefes alıp ellerimi yerleştirdim ve kemiği tekrar yerine oturttum. Gözlerimi sıkıca kapatıp yaşların geri çekilmesini bekledim. Bu acıyı daha önce hissetmiş olmamın bir önemi yoktu, hâlâ gerçekten canımı deli gibi acıtıyordu.

Bu kez göğüs boşluğumda beş şiddetinde bir kasırga gibi dönen bastırılmış öfkenin bir kısmını serbest bırakmak için ayağımı tekrar yere vurdum. Kanın elbisemi kapladığı gibi o da göğsümü tıka basa dolduruyordu.

Bu iğrenç asalağı, milyonlarca farklı parçaya ayrılana kadar parça parça kesip doğrayacaktım.

Duvara geri sürünerek, koridorlarda hışımla ilerleyip avımın nereye kaçtığını görmek için odaları kontrol ettim. Adamı dört yaşlı adam ve karısıyla aynı odada görünce birden durdum.

Yüzümde bir gülümseme belirirken, nabzımdaki heyecan hızla öfkenin yerini aldı. Beni duyup duymamalarını umursamadan ciyaklayarak kapıya doğru koştum. Az önce saldırdığım adamın hayal kırıklığına benzer bir sesle inlediğini duydum. Sevincimi duymuş ve geldiğini hissetmiş olmalıydı.

Tam düşündüğüm gibi, hızla sürünerek odaya girdiğimde adam çoktan bana dönmüştü. Hayal kırıklığı ve öfke yaralı yüzünden okunuyordu.

“Tanrı aşkına, lütfen beni rahat bırak,” dedi.

“Tanrı’nın bununla bir ilgisi yok, şapşal,” diye ciyakladım, beni tekrar görmekten duyduğu bariz öfkeye kıkırdarak. Ne yapacağımı sanıyordu, onu öylece bırakacağımı mı? Ne kadar şirin.

Dört yaşlı adamın dördü de yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle bana doğru döndü. İçlerinden biri kendine gelip yüzünü hoş görünecek şekilde düzeltti. O da diğerleri gibi beyaz saçlıydı ama keskin bebek mavisi gözleri vardı. O gözleri incelesem, her türlü hastalıklı ve ahlaksız şeyi gördüğünü anlayacağımdan eminim. Buruşuk yüzünde şeytani bir gülümsemeyle kendi elleriyle yaptığı şeyleri.

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. “Merhaba, sizi oyaladığımız için çok özür dileriz. Sadece konuşuyorduk. Diğer konukların geçebilmesi için yolunuzdan çekileceğiz.”

“Kalmanızı tercih ederim,” diye cevap verdim. Gözlerim karısıyla buluştuğunda yeşil gözleri korkuyla yuvarlaklaştı. Tek bir bakışla her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalışsam da sanırım histerinin sınırlarını çoktan aşmıştı. Berbat

durumdaydım ve yaralı adamın bu adamlara ne söylediğini bilmiyordum ama kadın sarsılmış gibiydi.

Bu adamların hepsiyle aynı anda başa çıkmam fiziksel olarak imkânsızdı. Özellikle de yaralı adam da buradayken. Ona karşı zar zor direnmiştim ve sonunda adam kaçmıştı.

Kesinlikle takviye kuvvet getirmem gerekecekti. Bunu kimsenin dikkatini çekmeden nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yaralı adam oflayıp puflayarak üzerime atıldı. Ellerimi savunma amacıyla kaldırdım ama ellerimi savurup nasırlı elini boğazıma doladı ve beni duvara çarptı. Dizimi taşaklarına geçiremeden eğilip kulağıma alçak sesle bir şeyler söyledi.

“Beni can kulağıyla dinle. Burada ortak bir düşmanımız var. Bu dört adam son derece tehlikeli ve hasta adamlar. Sayıca çok azsın ve ben dört ihtiyar adamla başa çıkabilirim ama bana yardım edersen hayatımı kolaylaştırırsın. Şimdilik farklılıklarımızı bir kenara bırakıp bu göt herifleri birlikte öldürelim, sonra da sen beni öldürmeyi dener ve başaramazsın? Anlaştık mı?”

Teklifi karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Asla, *asla*, bunun olacağını tahmin edemezdim.

Önümden bir boğaz temizleme sesi geldi. Adamın omzunun üzerinden bakınca dört adamın kapıya doğru sürüklenmeye başladığını gördüm. Kocası, karısının pazusunu koluyla sıkıca kavramış ve onu kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı.

Tıpkı babam gibi.

Ani bir kararla, “Tamam. Hepsinin icabına bakalım. Onları duvarların içine sokup panayıır kapanana kadar orada tutabilirim. Ama sana söz veriyorum, işimiz bittiğinde başarısız *olmayacağım*. Ve seni öldüreceğim.”

Bana cevap vermedi. Onun yerine geri çekilerek ulaşabildiği ilk adama doğru hücum etti. Hepsi hamam böcekleri gibi dağılarak iki kapıya doğru kaçışmaya başladı.

Yanımda uşaklarım olsaydı, bu iş çok daha çabuk biterdi. Ama büyük bir parçam burnumu kıran yaralı adamı çok merak ettiği için yandaşlarımı şimdilik kendimden uzak tutuyordum.

Bana en yakın olan adamın peşinden koştum. Kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki geldiğimi bile görmedi. Ceketini yakalayıp parmaklarımı basınç noktasına bastırdım.

Yere düştüğünde evli adama doğru ilerledim.

“O kadar çabuk değil, göt herif,” diye bağırarak onu ceketinin arkasından yakaladım. Karısı, kocası kendisinden uzaklaşırken irkilerek çığlık attı. Ben onu geriye doğru çekerken kolunu daha sıkı kavradı ve kadının tökezleyip dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

Az önce yaptığı şey karşısında dehşete düşerken nefesim kesildi.

“Bu hiç hoş *değildi!*” diye bağırarak adamın suratına bir tokat attım. Evli

adam bana karşı koyuyordu ama parmağımı baskı noktasına bastırdığımda saniyeler içinde bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Adam yere düştüğünde karısının çığlıkları kesildi ama korkuyla kaçmaya başladı.

“Hey!” diye bağırdım, tam eli kapı tokmağını kavramadan önce. Duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. O kadar titriyordu ki, yakında şoka gireceğinden endişeleniyordum.

“Artık onun için endişelenmene gerek yok, tamam mı?” dedim baygın kocasını işaret ederek. Gözleri parmağımı takip etti. Korku ve rahatlama karışımı bir duyguyla kocasına baktı. Gözlerinde bir savaş hüküm sürüyordu. Onu kurtarmak ya da terk etmek. Ama ikimiz de onun neye karar vereceğini biliyorduk. Eğer giderse özgür olacaktı. Özgür. Bunun ilk tadını asla unutmayacaktım ve onunkine tanık olamayacağım için çok üzgündüm.

“Ne yapacaksın?” diye sordu sonunda titreyen sesiyle.

“O konuyu kafana takma. Sadece için rahat olsun, onu bir daha asla görmeyeceksin. Ve artık huzur içinde yaşayabilirsin. Ama bundan ve olanlardan birine bahsedersen, korkarım bunu halletmek zorunda kalırım. Gitmene izin verdiğim için beni pişman etme.”

Ben masum insanları öldürmezdim. Ama bu durumda gitmesine izin vermek bir kumardı.

Yeşil gözleri benimkilere sadece iki saniye baktıktan sonra, “Söz veriyorum,” diye mırıldandı ve ben fikrimi değiştiremeden kapıdan dışarı fırladı.

“Bunun aptalca olduğunun farkındasın, değil mi?” dedi derin bir ses arkamdan. Dönüp baygın dört adamın önünde duran yaralı adamı görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

“Onu öldürecek miydin?” diye sordum meydan okurcasına.

Hiç tereddüt etmedi. “Hayır. Ama kesinlikle serbest kalmasına da izin vermezdim.”

Ben daha bunun ne anlama geldiğini sormadan, eğilip adamlardan birinin gömleğinin yakasından tuttuğu gibi benim sürünme odamın kapısına doğru sürüklendi.

“Acele edelim lütfen,” diye homurdandı sıkıdığı dişlerinin arasından.

Şimdilik bunu boş verip aceleyle kapıdan içeri girdim ve adamı sürükledim. O, adamları teker teker sürüklüyor, ben de onları koridora kaydırıyordum.

“Buradan sonrasını ben hallederim. Panayır saat on birde kapanıyor. Çalışanların gitmesi yaklaşık kırk beş dakika sürer, o yüzden gece yarısı benimle burada buluş,” diye talimat verdim. Kapıyı kapatmadan hemen önce kendime gelip kapıyı tekrar açtım. Onu durdurduğumda çıkış kapısına doğru yolu yarılarmıştı.

“Hey!” Bana döndü. “Adın ne senin?” diye sordum.

Bir an beni süzdü ama sonunda başını iki yana sallayarak, “Zade,” dedi.

“O kızlara zarar vermeyeceksin, değil mi Zade?”

Öylece bakınca daha net konuştum. “Açık kahverengi saçlı kız ve güzel siyahi kız. Onları rahat bırakacaksın, değil mi? Çünkü bırakmazsan anlaşmamız bozulur ve ilk seni öldürürüm.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Gerçekten de adam olağanüstü görünüyordu.

“Emin ellerde olacaklar. İzci sözü,” dedi ve yüzünde ukala bir ifadeyle beni selamladı. Ne demek istediğini anlamasam da benimle alay ettiğinden emin bir şekilde kaşlarımı çattım.

Gözlerimi kısarak onu çözmeye çalıştım. Babam da aile üyelerine aynı şeyi söylerdi. Ve bunu söylerken hep yalan söylüyor olurdu.

“Merak etme, annen emin ellerde. Burada, Tanrı’nın onun için belirlediği yolu takip edebilecek.”

Yani bu pek çok farklı anlama gelebilir ve bunlardan bazıları pekâlâ kötü niyetli olabilirdi. Bir sonuca varmam için bana zaman vermedi. Dönüp kapıyı arkasından kapattı.

Ne acayip ne garip bir adamdı.

O iki kadının uhrevi kokularına rağmen hepsini kurtaramayacağıma karar vererek elimdeki meseleye odaklandım. Koridorumda baygın yatan dört adam vardı. Yaralı adamın diğer ikisini tam olarak nasıl bayılttığını bilmiyordum ama benim ikisinin çok uzun süre baygın kalmayacağını biliyordum. Onları basınç noktalarıyla felç edebilirdim ama genellikle bu yöntemi tercih etmiyordum.

Benim için işin eğlencesini kaçıırıyordu. Ve ben eğlenmeyi *gerçekten* severdim.

Koridorda aceleyle ilerleyip Cronus ve Baine’i buldum. Çabucak hareket ederek adamları merdivenlerden sürükleyip bağlamama yardım etmelerini istedim. Sorun şu ki, burada sadece bir sandalyem vardı.

Daha önce aynı anda birden fazla iblisim olmamıştı. Bu yüzden tek seçeneğim kalıyordu. Omuriliklerinin yakınındaki baskı noktalarını buldum ve yakın zamanda kalkma şansları kalmayana kadar sertçe bastırdım. Kalıcı olup olmadığından emin olmanın bir yolu olmasa da önemli değildi. Mortis’e gözünü onlardan ayırmamasını ve kaçmadıklarından emin olmasını söyleyecektim.

Basınç noktalarını öğrenmek babama teşekkür edebileceğim tek konuydu. Parmağının tek bir hareketiyle birini güçten düşürebilmek hatta öldürebilmek gibi tuhaf bir merakı vardı. Küçük bir hareketle birinin hayatını mahvetmek ya da sona erdirmek için tüm o güç.

Bana öğretmesi için ona yalvarmıştım ve babamdan nefret etmeme rağmen bir insanın vücudundaki her bir noktayı öğrenene kadar bir yıldan fazla bir süre boyunca onunla saatler geçirmiştım.

Ben durdurulamazdım. Yaralı adam ve ben iblisleri öldürdüğümüzde, ona dönüp aynı kaderi ona da yaşatacaktım.

Hükmümü çoktan vermiştim. Ve bir kez hüküm verdiğimde, kimse beni görevimi yerine getirmekten alıkoyamazdı.

“Neden bu kadar geç kaldın?” Gözleri birbirinden farklı adamın boş oyuncak evime geri dönmesine izin vererek tersledim. Sinirliydim. Otuz dakika gecikmişti ve bu piç kurusu adam vaktimi boşa harcıyordu! Dört iblis son yarım saattir uyanıktı ve yüksek sesli yakarışları ve kaçma girişimleriyle akıl sağlığıma zarar veriyorlardı.

Daha önce hiç bu kadarını bir arada görmemiştim ve neredeyse kafamdaki tüm saçlarımı yolacaktım.

Zade odaya doğru yürüyüp arkamdan bakıyordu. Yandaşlarım arkamda durup evin girişini dolduruyorlardı. Renkli gözleri Zade’in üzerinde toplanıyor, onu aç köpekler gibi izliyorlardı. Daha sonraki planlarımı ve sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı.

Yüzünde yara izi olan adam, gözlerini uşaklarımın üzerinde gezdirip sonra sanki evde saklanan başka insanları arıyormuş gibi etrafı tarıyordu. Nihayetinde, yandaşlarımı daha fazla tehdit unsuru olarak algılamıyordu ama öyle olmadıklarını zor yoldan öğrenecekti.

“Bir şey ilgimi çekti,” diye mırıldandı. Hızlı bir taramayla dudaklarının kabarık olduğunu ve alt dudağında sanki biri ısırılmış gibi küçük bir kan damlası olduğunu fark ettim. Sanki elleriyle siyah saçlarını karıştırmış, kapüşonunun altındaki gömleğinin yakası çekiştirilmiş gibiydi.

İşin doğrusunu bilmesem, çok yoğun bir sevişme seansına girmiş gibi görünüyor derdim. Kaşlarımı çattım, sırf bir kızla öpüşebilmek için beni bekletmesine sinirlendim.

Çok kabaydı. Onu daha sonra öldürmek için sabırsızlanıyordum.

“Neredeler?” diye sorarak dikkatimi tekrar kendi yüzüne çekti.

Başımı kaldırıp merdivenleri işaret ettim. “Oyun odamdalar.”

Kaşlarını çattı ama ben onu merdivenlere doğru yönlendirirken sessizliğini korudu.

“Ben sizi yukarı çağırana kadar burada kalın,” diye emrettim yoldaşlarıma.

“Sibby, emin misin? Bu adama güvenmiyorum,” diye sordu Mortis, bir adım öne çıkıp yüzü yaralı adama küçümseyerek bakarken.

Zade adamlarıma bakıyor, kaşlarını tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle çatıyordu. Kendisine güvenilmemesinden mi rahatsız oldu yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordum ama hiç de mutluymuş gibi görünmüyordu.

“Başımın çaresine bakabilirim,” diye cevap verdim merdivenleri tırmanmadan önce.

Zade de beni takip edip boğazını temizledi. “Peki, senin olayın ne?” diye sordu sessizce.

Sesi derinden geliyordu, sanki ses tellerine çakıl taşları dolanmış gibiydi. Cesur ve boğuk. Kabul etmeliyim ki çok çekici bir sestti.

“Olayım derken ne demek istiyorsun?” Sertçe tekrarladım. Sanki hastaymışım gibi konuşuyordu.

“Konuştuğun o adamlar beni sevmiyorlar mı?” diye sordu sesinin derin tınısını renklendiren bir eğlenceyle.

“Yoldaşlarım mı? Hayır. Hatta sana güvenmiyorlar da.”

“Onlara aşağıda kalmalarını ve kendi başının çaresine bakabileceğini mi söyledin?” diye devam etti. “Onlar da seni dinleyip yukarı gelmeyecekler mi?”

Merdivenlerde duraksayıp onu da durmaya zorladım. Daha merdivenlerin hepsini çıkmamıştık bile ama şimdiden sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Görünüşe bakılırsa pek de umurunda değildi. Kaşlarımı indirerek ona dönüp baktım. “Onları arkanda görüyor musun?” Elimini arkasına doğru salladım.

Dönüp bakmadı bile. Sadece sırtıttı. “Hayır.”

“O zaman cevabını aldın! Beni senden korumaları için yoldaşlarıma ihtiyacım yok. Ve hazır sen de buradayken, bu seferlik bekleyebilirler diye düşündüm,” diye açıkladım sabırsızca, sinirim tepeme çıkmıştı.

Bir süre sessiz kaldı ve sonra, “Ah,” dedi.

“Ah mı?” Şaşkınlıkla tekrarladım. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sen delirmişsin demek, küçük kız. Nerede bu iblisler ya da onlara her ne diyorsan?”

Aptala nerede olduklarını zaten söylemiştim ama neyse. Oflayıp puflayarak onu oyun odama götürdüm, aptal suratını dağıtmamak için yumruklarımı sertçe sıkıyordum.

İçeride sandalyelere bağlanmış dört adam vardı. Çalışanlar gece için ayrıldıktan sonra Jackal gidip üç sandalye daha bulmuş, böylece kimsenin kaçmasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Üçünü felç etmeme rağmen ikisi bunu sadece kısa bir süre tecrübe etmiş, daha sonrasında tekrar hareket edebilmişlerdi. Diğerleri, ben her birinin ayak bileklerini kırana kadar bacaklarını hissedememekten şikâyet ediyordu. Ondan sonra sustu.

İblisler bizi görür görmez ağızlarını kapatan koli bandının içinde çığlık atmaya ve oturdukları yerde küçük böcekler gibi kıpırdanmaya başladılar.

“Seni tanıyorlar mı?” diye sordum.

Zade onaylarcasına mırıldanarak kırık bileklerine ve terli, kırmızı yüzlerine baktı. Odayı ekstra ışıkla aydınlattım ve flaş ışıklarını kapattım. İçimden bir ses Zade'in onları kapatmak için flaş ışıklarını tekmeleyeceğini söylüyordu ve yarın fuar yeniden açıldığında onları değiştirmek için endişelenmek istememiştim.

"Kimsenin onları duyamayacağından emin misin?" Zade odanın etrafına bakarak sordu.

"Bunu her zaman yapıyorum."

Bunu söyleyince dönüp bana yan gözle baktı.

"Sık sık insanları öldürüyor musun?"

Omuz silktim. "Sadece iblisleri."

Bu adama açık açık sırlarımı anlatmak umurumda değildi. Nasıl olsa ölecekti. Ona her zaman iblis öldürdüğümü söylesem ne fark eder ki?

Dudakları yukarı kıvrılıp gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Sen de kendine iblis avcısı diyor musun?"

Öfkem neredeyse onun alaycı ses tonuyla yüzüme tokat gibi çarptı. Ayağımı yere vurup, "Hiç komik değilsin!" diye bağırdım.

Patlamam karşısında kaşlarını çattı ama gözlerindeki parıltı kaybolmadı. Dudığım kıvrıldı. Güzel bıçağımı gözlerine saplamak için sabırsızlanıyordum. Sivri ucun doğrudan üzerlerine geldiğini gördüklerinde benimle alay edemeyeceklerdir, değil mi?

İçimdeki şiddetli öfke kemiklerimi titretirken dikkatimi tekrar dört adama çevirdim. Şimdilik hıncımı önümde kıpırdayan parazitlerden çıkaracaktım. Sonra, Zade'i öldürmeden önce gözlerini yuvalarından sökecektim.

Zade beni umursamadan karısıyla birlikte Şeytanın Yasak Aşkı'na gelen adama doğru yürüdü. Göz hizasına kadar çömelip yavaşça çırpınan adamı süzdü.

"Uzun bir süredir seni izliyorum, Mark," dedi alçak sesle. Sesi neredeyse biraz daha kalınlaştı. "Nedenini biliyor musun?"

Mark çılgınca başını sallıyordu, Zade'e kendisine ihanet eden bir arkadaşymış gibi bakıyordu.

Adam, Mark, bir şeyler bağııyordu ama koli bandı kelimelerinin netleşmesini engelliyordu. Zade adamın ağzındaki bandı yırttığı anda ağzında kırmızı bir yara izi çıktı. Yaşlı adam acıdan homurdanıyordu.

"Zack, neler olduğunu anlamıyorum. Sorun her neyse, lütfen bunu yapma. Biz arkadaşız!"

Zack mi? Neden ona Zack demişti ki?

"Benim adım Zack değil. Bana Z de."

Takma adından bahsedilince Mark'ın gözleri neredeyse tuhaf bir şekilde açıldı. Yüzlerine göre çok büyük gözleri olan anime karakterlerinden biri gibiydi.

“Z? Sen Z misin? O meşhur Z sen misin?”

Hızlıca iç çekerek gözlerimi devirdim. Zade sık sık insan öldürüyor gibi görünüyordu ama onda bu kadar korkutucu olanın ne olduğunu anlayamamıştım.

Ne olursa olsun, Z’nin belli ki bir ünü vardı ve bu her neyse, Mark’ın kordudan sandalyesinde titremesine neden oluyordu, sanki bir deprem içini parçalıyormuş gibiydi.

“Aynen öyle, Mark.”

“Bak Z, ne yaptığımı düşünüyorsun bilmiyorum ama tamamen yanlış düşünüyorsun.”

“Öyle mi?” Zade sertçe sordu.

“Yanılıyorsun! Bak. Bu sızdırılan videoyla ilgili, değil mi? O konuda hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim! O videodaki kişi benim ortağımdı.”

Ortağından söz edilince bir başka yaşlı adam, bacakları uyuşmuş olan, canlandı. Boğuk çığlıklar ağzındaki bandı titretiyor ve bağlı eli koluyla yeniden enerjik bir şekilde mücadele ediyordu. Kel kafasında rastgele beyaz saç tutamları vardı ve Mark’a bir süpernovanın sıcaklığıyla bakıyordu.

“Gerçekten Mark, sadist ayınının tüm suçunu Jack’e mi atacaksın? Ne kadar da yalancısın. Yüzün gün gibi ortadaydı, sık kafalı.”

Bu konuşmadan sıkılarak iç çektim.

“Evet, bu adamların kötü olduğunu ve masum kızları istismar ettiklerini biliyoruz. Hadi öldürmeye devam edelim, Z,” diye sızlandım.

Zade omzunun üzerinden bana bakıp *ne bekliyorsun* der gibi bir bakış atıyordu.

“Elbette, öldürmeye başlayabilirsin,” dedi ve elini diğer üç adama doğru salladı. “İblis öldürmeni engellememe izin verme.”

Neredeyse bıçağımı ona fırlatacaktım. İşin en kötü yanı, bu şerefsizin sırtını bana dönmüş olmasıydı, yani beni bir tehdit olarak algılamıyordu.

Büyük hataydı.

Çok büyük bir hata.

Artık umursamadığıma karar vererek, öfkem beni ele geçirdi. Bıçağımı kafasının arkasına doğru savurdum. Zade kedi gibi içgüdülerle savruldu ve bıçak Mark’ın karnına saplandı. Adamın boğazından gürültülü, anlaşılmaz bir çığlık koptu. Yaradan parlak kırmızı kan fışkırmaya başlamıştı.

Zade yavaşça başını çevirip bana baktı. İçgüdüsel olarak yutkunup küçük bir adım atıp geri çekildim. Yüzü ifadesiz bir maskeden farksızdı ama gözlerinin derinliklerinde karanlık ve hayvani bir şey parlıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ürpertici ifadeydi ve kemiklerimi iliklerine kadar donduruyordu.

Bıçağın geldiğini bile görmeden kaçan birini hiç görmemiştim. Ya da *nereden* geldiğini.

“İyi misin, iblis avcısı?” diye sordu kaşlarını çatarak. Bana o aptal bakışı attığı

her seferinde bir şey bıçaklamak istiyordum. Bu hareketinin bu kadar korkutucu olmasından nefret ediyordum. Kaşlarını kaldırma şekli tehditkâr olduğu kadar inkâr edilemez derecede çekiciydi de.

“Benimle alay etmeyi bırak,” diye çıktım. Bu adam her ne kadar korkutucu görünmeyi sevse de bana zarar veremeyeceğinden emindim.

“Bunu bir takma isim olarak düşün,” dedi arkasını dönmeden önce.

Oflayarak, henüz kimliği belirlenmemiş diğer adamlardan birine doğru yürüdüm. Adının ne olduğu umurumda değildi. Sadece kan kaybediyordu.

Ayağımı göğsüne yerleştirip tekmeledim. Geriye doğru savrulurken banttan boğuk bir patlama sesi geliyordu. Kolları sandalyenin arkasına bağlı olduğu için bileklerinin üzerine düşmüştü. Çığlık atıyordu. Bileklerini kırmış olmalıydı.

Hay aksi.

Vücuduna sarılıp bıçağımı göğsüne ve boynuna sapladığımda içimdeki öfke görüşümü bulanıklaştırıyordu. Diğer adamlar arkadaşlarının vahşi ölümüne tanıklık ederken çığlık atmaya başladılar.

“Tanrım,” diye mırıldanıyordu Zade arkamdan.

Umurumda değildi. Her zaman benimle dalga geçip duruyor, her zaman bana deliymişim gibi bakıyordu!

“Sakin bana öyle bakmaya kalkma, Sibel. Deli gibi görünüyorsun ve Tanrı delileri krallığına kabul etmez.”

“Sana bir iblis avcısı göstereceğim,” diye mırıldandım, daha fazla bıçak darbesi indirmekten nefes nefeseyken.

Kan vücudumun her tarafına sıçırıyordu. Yüzüm, saçlarım, zaten mahvolmuş elbisemin her yeri. Adam kendi kanında boğulurken gözleri başının arkasına doğru kaydı.

“Sanırım onu hakladın,” diye seslendi Zade arkamdan, sesi biraz rahatsız olmuş gibiydi.

Yine de umurumda değildi. Bıçağı saplamaya devam ediyordum. Bıçak ıslak şapır şupur sesler çıkarıyordu. Yönümü değiştirip yüzüne saplamaya başladım. Bir noktada, göz küresi bıçağımın ucuna takılıp yuvasından fırladı.

O anda Mark yana dönüp kusmaya başladı.

Zade’in dudaklarından dökülen iç çekişi ya da bana doğru yürüyüp bileğin havada yakalamak için attığı adımların seslerini zar zor fark etmiştim.

Çılgına dönmüş bir hâlde ona doğru hamle yaptım.

“Şimdi de beni iblis öldürmekten alıkoyacak mısın?!” Çığlık attım, sesi neredeyse histeriye dönüşmüştü.

“Küçük kız, ciddi yardım alman gereken birkaç şey var ama öfke kontrol listenin başında diyebilirim.”

İçimdeki öfke dolaşırken gözlerim seğiriyordu.

Bazen böyle olabiliyordum. En ufak şeyler beni öfkeliendirirken vücudum

dan akan saf öfkeyi kontrol edemiyordum. Annem her zaman sakın kalmam gerektiğini, insanların beni ne kadar etkilediklerini görmelerine izin vermem gerektiğini söylerdi. Ama ne kadar denersem deneyeyim asla yapamazdım.

Kanlı bileğimi onun tutuşundan kurtarmaya çalıştıkça daha da sıkı kavıyordu.

“Bana bak,” dedi. Hemen itaat edip kocaman gözlerimi ona diktim. Benzersiz yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. “Bıçağı bırak,” diye emretti sonra. Bu sefer onu dinlemek için içimdeki çekime karşı koymaya çalışıyordum. Normalde itaatkâr biri değildim. Ama bu adamda beni itaatkâr olmaya iten bir şey vardı.

“Adın ne?” diye sordu sessizce.

Karşısında kırmızı bayrak sallanmış öfkeli bir boğa gibi soluyordum.

“Sibel.” Gözlerimi yere indirip kuruyan dudaklarımı yaladım ve bunu söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Başımı kaldırıp ona bakıp garip bir şekilde, “Arkadaşlarım bana Sibby der,” dedim.

Gözleri yüzümde geziniyordu. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu ama bunu anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Gözleri beni didik didik ederken kanın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum.

“Sen ilginç bir insansın, Sibby. Ama sakınleşmene ihtiyacım var. Sen orada kafayı yemiş bir ölüm perisi gibi birini bıçaklarken ben huzur içinde bu adamları sorgulayamam, anlıyor musun?”

Normalde sakınleşmemi söylemesi öfkemi artırırdu ama lakabımı bilerek kullanması -beni *arkadaşı* olarak gördüğünü söylemesi- sinirlerimi yatıştırmıştı. Sahip olduğum tek şey yoldaşlarımdı. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olduğunu hatırlamıyordum.

Özellikle de benim seslenmemden korkmayan bir arkadaş.

Ağır ağır yutkunup isteksizce başımı salladım. “Benimle alay etmeyi bırakacak mısın?” Sesim tercih ettiğimden daha ürkek çıkıyordu. Neden bilmiyorum ama Zade’de beni onu dinlemeye iten bir şeyler vardı. Ondan rehberlik almak istememe neden oluyordu. Belki de hiç gerçek bir babam olmadığı içindir. Zade üzerimde her zaman babamda aradığım ama asla bulamadığım platonik bir hâkimiyet sergiliyordu.

Sırıtiyordu. “Sanırım sana taktığım lakap hoşuma gitmeye başladı. Ama bunu söylerken artık dalga geçmiyorum,” diye konuşarak beni sakınleştiriyordu.

Ona dikkatle baktım, buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bana kendi özel takma adını mı veriyordu? Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve sersemleşmişim.

Beni ikna etmeye çalışma zahmetine girmedim. Bileğimi bırakıp, bıçağı elimden alıp göz küresi yerinden çıkana kadar ucunu yere sürttü.

Ben onu sessizce izlerken iblisler de aynı şekilde öğürmeye devam ediyorlardı. Kimse benim güzel bıçağıma dokunamazdı.

Hiç kimse.

Kanı siyah kot pantolonuna silip bıçağı bana geri verdi.

Yüzümde tuhaf bir ifadeyle ona bakarken parmaklarım yavaşça bıçağın etrafında kıvrıldı. Şu anda ne hissetmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana göz kırpıp sonra Mark'a doğru yürüdü.

Dişlerini inceleme fırsatını değerlendirdim. Adamın dişlerini aşındıran siyahlığı görünce zaferle gülümsedim. Çürümenin işaretiydi.

"Mark, bana ihtiyacım olan bilgiyi verecek misin? Ayinleri nerede yaptığını bilmek istiyorum," diye sordu Zade, sesi bir kez daha duyğudan yoksundu.

"Z, *yemin ederim*, hiçbir şey bilmiyorum!" Mark feryat ediyor, ince dudaklarından kusmuk dökülüyordu.

Zade sakince elini kaldırıp kendi bıçağının ucunu adamın tırnağının altına sokup bileğinin hızlı bir hareketiyle çıkardı.

Adam çığlık atarken yüzü kırmızı ve morun ürkütücü bir tonuna dönüşmüştü.

"Tekrar dene," dedi Zade sakince. Bıçağın ucunu başka bir tırnağın altına yerleştirip başka bir yalan söylemesi için hazırda bekliyordu.

"Z, sana yalan söylemiyorum!" Bir tırnak daha, ardından bunu daha fazla acı çığlığı takip etti. Zade bir kez daha bıçağı bir sonraki tırnağının altına yerleştirdi. Tırnağı yavaşça kaldırarak iblise konuşması için bolca zaman tanıdı.

Yemi yutmuştu.

"Tamam, bekle, bekle!" Mark, gözyaşları ve sümükler suratından aşağı süzülürken ağır ağır nefes alıp veriyordu. Ter içinde kalmış, acı ve korku onu oldukça yaşlandırmıştı. Dudaklarını endişeyle yalıyordu. "Kaçırdığımız bazı çocukları bir yeraltı kulübüne götürüyoruz."

Gözlerim yerinden fırlayıp farkına varmadan kendimi ölü adamın üzerinde kalkıp ikilinin yanına gittim. Zade geri çekilmem için bana uyarıcı bir bakış fırlattı ama onun dışında varlığıma aldırmış etmedi.

"Dediğin yer neresi?" diye Zade sordu.

"Oraya sadece özel bir Centilmenler kulübü olan Kurtarıcı'dan ulaşabilirsiniz. Kulübe girebilmek için bile özel bir girişe ihtiyacın var..." diye devam etti, sonra bir sonraki sözlerinden korkuyormuş gibi yüzü gerilmişti. Derin bir nefes aldı gözlerine kabullenmeye benzer bir şey yerleşmişti. "Zindana girmek için."

Zindan mı? Bu insanlar ne tür iblislerdi?

"Öyle mi? Peki bu zindanda neler yapıyorsunuz?"

Belli ki Zade tam olarak ne yaptıklarını biliyordu ama sözlü onay istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu adamın işlediği günahları kabul etmesini istiyordu. Onun ölümünü biraz daha haklı kılabilmek içindi.

Mark bu sorudan hoşlanmamıştı. Gözleri gergin bir şekilde fırıl fırıl dönmeye başlıyordu, ağzı titriyordu ama hiçbir ses çıkartmıyordu. Zade bileğinin bir hareketiyle bir tırnağı daha yerinden çıkardı.

Gölümsüyordum, bu adamın çektiği acılar karşısında duyduğum baş döndürücü his yüzüme yansıyor. Onları ağlarken ve hayatları için yalvarırken görmek çok hoşuma gidiyordu.

Bu yalvarışlar, yaptıklarını iddia ettikleri sahte tanrılara yaptıkları yalvarışlar gibi cevapsız kalacaktı.

“Kahretsin, Z! Ben, ben sadece...” diye devam ederken, gözlerinin içine ter doluyordu. Acıya karşı gözlerini kırptırıyor, kırmızı yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. Bir hıçkırık koptu ve Zade bıçağını bir sonraki tırnağın altına yerleştirdi.

“Bekle! *Bekle* dedim, lanet olsun! Onlarla ayinler yapıyoruz.” İtiraf çatlamış dudaklarından çıkar çıkmaz gözlerini sıkıca yumdu.

Zade, “Neden?” diye homurdandığında ağzım bir karış açık kaldı.

Mark dudaklarını sıkıldığında kırmızı yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Gizli topluluğa girmek için böyle yemin ediyoruz. Bir ritüel gerçekleştirmeli ve bir bakirenin kanını içmeliyiz.”

Kan dolaşımdan bir sürü duygu süzüldü. Öfke. Çok fazla öfke. İğrenme, üzüntü ve hatta o zavallı çocukların çektiği acıyı düşündüğümde keskin bir acı. Hepsi lanet bir *cemiyete* katılmak için miydi?

“Ve bu cemiyet, çocuk ticareti mi yapıyor? Onları satıyor, tecavüz ediyor, işkence ediyor ve öldürüyor musunuz?”

Tek bir baş sallama, gözlerinde parlayan suçluluk duygusunu ele verdi. Masum insanlara yaptıklarından dolayı değil, sadece yakalandığı ve şimdi sonuçlarına katlandığı için suçluluk duyuyordu.

“Tüm yaptığınız bu mu?”

“Hayır, her ne kadar az olsa da durdurma şansınız olduğu yaptığımız tek şey bu. Gerisi hükümet içindeki derin operasyonlar, çoğu da özellikle insanları kontrol altında tutmak ve hayatlarında olup bitenler üzerinde herhangi bir kontrole sahip olduklarını düşünmelerini sağlamak için.”

Bana baktı ve yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. Şimdi... Şimdi gerçekten bir iblis gibi görünüyordu. Düpedüz şeytani görünüme bürünmüştü.

“Yerinde olsam onları kurtarmakla uğraşmazdım. Önce kendinizi kurtarmaya odaklanırdım.”

Ona doğru bir adım atıp bıçağımı ilk ulaşacağım vücut parçasına saplamak için hazırladım ama Zade beni durdurdu. Elini savurup omzunun üzerinden bana uyarıcı bir bakış attı.

Ama onun gözlerinde de görebiliyordum. Yin-yang havuzlarında parıldayan öfkeyi. Ölmek için yalvarana kadar bu adama işkence etme arzusunu.

“Hepiniz mi? Hepiniz bu ritüeli gerçekleştirdiniz mi?” Zade bir süre sonra sorusunu diğer iki adama yönelterek sordu. Mark’ın kötü niyetli uyarısını duymazdan geldi ama tek yapmak istediğim bununla ne demeye çalıştığını sormaktı.

Diğer adamların hepsi ter içindeydi, beyaz saçları kafalarına yapışmıştı. Göbekleri ve sarkık çeneleri vardı. Küçük farklılıklar dışında hepsi aynı gözüküyordu. Hayattan sıkılmış, çok fazla parası olan yaşlı adamlardı. Artık onları heyecanlandıran hiçbir şey yoktu.

Küçük çaresiz kızlar ve oğlanlar... onların acı çığlıkları dışında hiçbir şey onları heyecanlandırmıyordu.

“Eğer yalan söylersen, ölümün yavaş olur. İblis avcım ve benim, sefil hayatının son saatlerini nasıl en acı verici hâle getireceğimize dair pek çok fikrimiz var.” Sözlerinden ürpermiştim. Konuştuğu derin ses tonundan ve beni kendine *aitmişçesine* sahiplenmesinden.

Kocaman gülümsedim. İlk arkadaşımı bulmuştum.

Umarım yoldaşlarımla iyi anlaşırdı. Eminim birbirlerine karşı ilk şüphelerini atlattıklarında onu küçük grubumuza kabul edeceklerdi. Bir kardeş ve bir arkadaş olarak. Tıpkı benim şimdiden başladığım gibi.

Başka bir boğuk iniltiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Jack yine de soruyu inkâr etmeye çalışsa da Zade bıçağı baldırlarının derinliklerine saplayarak buna cevap verdi.

“Bu sadece bir tadımlıktı, Jack. Miller, peki ya sen? Sen de çocukları becermeyi seviyor musun?” Miller, daha önce benimle konuşan parlak mavi gözlü adam, duvardaki çizimlerin yanında duran, elinde keçeli kalem olan suçlu bir çocuk gibi başını salladı.

Zavallı. İnsan eti ve organlarının iğrenç israfının vücut bulmuş hâliydi.

Ayaklarımı sallıyordum, huzursuzluk beni ele geçiriyordu.

“Artık onlarla oynayabilir miyim, Zade?” Sabırsızlıkla sordum.

Doğruldu ve Jack ile Miller’a doğru başını salladı. “Devam et ve o ikisiyle eğlen. Önce sevgili Mark’tan öğrenmem gereken birkaç şey daha var.”

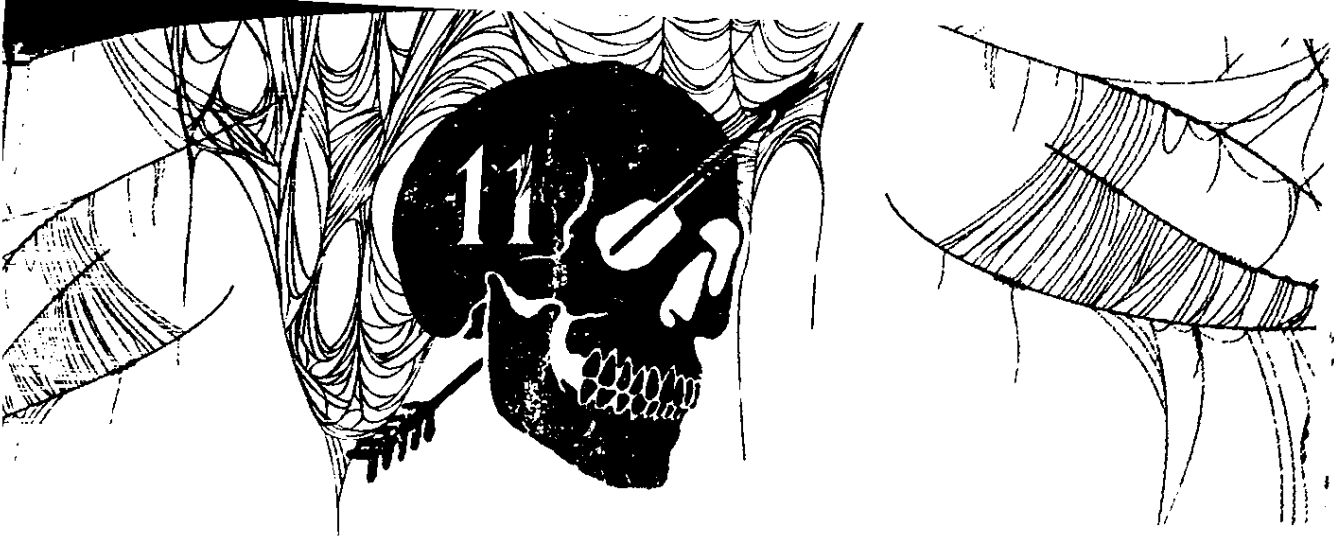
“Eğer gitmeme izin vermezsen, sana başka bir şey söylemem! Hiçbir şey!” Mark bağıırıyordu. Pazarlık yapmak için pek de avantajlı tarafta değildi. Mark en başından beri bu lanetli bebek evinden asla canlı çıkamayacağını biliyordu. Sadece kaderini kabullenmeye henüz istekli değildi.

“Sen zayıf bir adamsın, Mark. Sana çektireceğim acı çok fazla olduğunda bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın. Ya yavaş ya da hızlı öleceksin.”

Mark’ın çaresiz yalvarışlarını ve tartışmalarını duymazdan gelip dikkatimi önümdeki canavarlara yönelttim. Bakışlarımı ve vücuduma yayılan mutlak zevki hissettiklerinde, bağlı oldukları iplerden kurtulmak için mücadele etmeye başladılar.

Vajinam ıslanıyordu ve bu sefer öfkenin beni tüketmesine izin vermeyecektim. Bu sefer, ölümlerini uzatacak ve nihayetinde beni yoldaşlarım için hazırlayacak olan zevki ortaya çıkaracaktım.

Bir heyecan çılgılığı atıp bıçağı saplamaya başladım. Kendimi günahkârların kanıyla boyuyordum.

İblislere birlikte işkence etmek, işlerini bitirmek ve onları parçalara ayırmak arasında bir yerde, artık Zade'i öldürmek istemediğime karar vermiştim.

Bu daha önce hiç olmamıştı ama içten içe rahatladığımı hissediyordum. Zade'i öldürmeye karar vermemin nedeni onun tehlikeli olduğunu anlamamdı. Ama gerçek iblisler gibi çürük kokmuyordu. Yanık gül kokusu bana onun tehlikeli olsa da masumlara karşı tehlikeli olmadığını söylüyordu.

Tıpkı benim gibi. Benimle aynı misyona sahip birini öldüreceğimi fark etmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Kendimi asla affetmezdim.

Zade ortalığı temizlememe yardım edecek kadar kibardı. Cesetlerle ilgilenme konusunda ısrar ettiği için tek yapmam gereken sayısız ceset parçasını arabasına taşımasına yardım etmek olmuştu.

Mustang'inin kaputuna oturdum ve açık araziye dağılmış cansız binalara ve araçlara baktım. Panayır sakinleri gittiğinde ve ışıklar söndüğünde panayırın ne kadar ürkütücü ve ıssız görüldüğünü görmek büyüleyiciydi. Bir dizi renkle aydınlatılan aynı binalar ve gezinti araçları şimdi sanki yüzyıllardır çamurlu toprakta oturuyorlarmış gibi hayattan yoksun görünüyorlardı.

"Kaç yaşındasın ufaklık?" diye sordu Zade arkamdan. Arkamı döndüğümde son insan kalıntılarını da arabasına koymuş, kaputun etrafından dolanıyordu. Cesetlerden gerektiği şekilde kurtulacağım konusunda bana güvenmediğini söylemişti. Yoldaşlarımla bu işi halledeceğini söylediğimde ise güvendiği tek yoldaşının kendisi olduğunu söylemişti.

Bu beni dehşete düşürmüştü. Sanki kendini benim küçük aileme dahil ediyordu. Ama ne yazık ki beni bir daha görmeyi planladığına dair hiçbir işaret vermemişti.

Omuzlarımı silkip bacaklarımı ileri geri salladım. Soğuk bir esinti yüzümdeki kahverengi bukleleri dalgalandırırken titredim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sessizce, saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Yirmili yaşlarımda olduğuma eminim."

Kaşlarını kaldırdı. Tüm çabalarıma rağmen tüylerim ürperdi. Daha önce kaşlarını onunki gibi kaldıran birini görmemiştim. “Nasıl bilmiyorsun?”

Sorusuna eğlenerek kıkırdadım. “Nasıl bilebilirim ki, aptal?”

Kalkık kaşları aşağı doğru indi. Yüzünün bir ucundan diğer ucuna doğru. Tekrar kıkırdadım.

“Sen... doğum günü kutlamıyor musun?”

Kafam karışmış bir şekilde başımı yana eğdim. “Bunu neden yapayım ki?”

İç çekerek yanımdaki parlak siyah metale yaslandı. “Doğduğun tarih. Ne zamandı?”

Omuzlarımı tekrar silktim. “Hiçbir fikrim yok. Babam ve annem bana hiç söylemedi,” dedim. Tarikat dışındaki zamanlarımda doğum günü kutlamalarını duymuştum. Çoğunlukla gazeteleri okuyarak pek çok şey öğrenmeye çalışıyordum. Doğum günü kutlamaları hâlâ anlamını tam olarak kavrayamadığım bir olaydı.

“Ben bir tarikatta büyüdüm,” dedim sertçe. “Hastanede doğmadım, ailemin evinde doğdum. Bunun ne zaman olduğunu bana hiç söylemediler.”

Yutkundu. “Hiç kutlama yapılmıyor muydu?”

Bu kez kahkaham buruk çıktı. “Herhangi bir kutlamaya katılmasına izin verilen tek kişi babamdı ve bunun nedeni kesinlikle benim doğmuş olmam değildi.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun kulağa ne kadar üzücü geldiğini fark ettim.

“Normal insanların genellikle doğdukları tarihi bildiklerini biliyorum ama bana hiç doğum günü kutlaması öğretilmediği için ne zaman olduğunu sormak hiç aklıma gelmedi,” diye açıkladım sessizce.

“Normal insanlar... evet.” Bunu sanki kendisi o kategoriye dahil değilmiş gibi söylemişti. “Her yıl, sanki mutlu olunacak bir şeymiş gibi, bu cehennem çukuru gezegende bir yıl daha geçirmeyi kutluyorlar,” diye sessizce düşündü, sesi derinleşirken.

Sanki o da hiç doğum günü kutlamamış gibiydi.

“Sen normal değil misin?” diye sordum merakım giderek artarken.

“İlginç insanlar asla normal olmazlar, iblis avcısı.”

Doğrularak sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ettim.

“Seni tekrar göreceğim miyim?”

Bu soru beni savunmasız hissettirmişti. Neden sorduğumdan bile emin değildim.

Seattle'daki son günümdü. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve bu şehirdeki

zamanım yakında sona erecekti. Ama gelecek yıl geri dönecektik. Belki beni hatırlar ve ziyaretime gelirdi.

Bana sertçe bakarken yüzü boş ve okunmaz bir hâldeydi.

“Sanırım görüşeceğiz, ufaklık.” Arabasına bindi ve başka bir şey söylemeden kapıyı çarparak kapattı. Araba gürültüyle hareket ederken, titreşimler omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Onun gidişini izlemek isteyip istemediğime karar vermeye çalışarak arabadan atladım.

Artık Zade’e karşı bir bağlılık hissediyordum. Gitmesine izin vermek istemesem de buna mecbur olduğumu biliyordum.

Daha önce yoldaşlarımdan başka kimseyle birlikte öldürmemiştim. Tarif edilmesi imkânsızdı ama Zade ile aramda bir bağ oluşmuştu. Bağları kolay kolay koparamazdım. Ateş ve kükürt kokmasına rağmen bana arkadaşım demişti. En önemlisi, iblisleri öldürmeme yardım etmişti. Ve görünüşe göre, o kızları da kurtarmayı planlıyordu.

Belki de karanlık ruhlu insanların hepsi kötü değildi. Sırf karanlık oldukları için, bu kurtarılamaz oldukları anlamına gelmiyordu. İçinde iyilik olmadığı anlamına gelmiyordu.

İnledim. Artık her hüküm verdiğimde kendimi sorgulayacaktım!

Yüzümde bir gülümsemeyle bebek evime doğru yürümeye başladım ve bu sırada Zade’in gitmesine izin verdim. Her ne kadar öyle olmasını istesem de o bir yoldaş değildi. O yalnız biriydi ve bu şekilde olmayı sevdiğini hissediyordum.

Ayrıca yoldaşlarım benimle oynamayı seviyordu ve Zade’in benimle bu şekilde ilgilendiğini zannetmiyordum.

Sorun değil. Yine de eğleniyordum.

Daha birkaç adım atmıştım ki parlak ışıklar gözlerimi kör etti. Aniden açılan ışıklardan kafam karışmış hâlde tek elimi kaldırdım.

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdı biri parlak ışığın arkasından. Bana kimin bağırdığını göremiyordum ama sesleri inanılmaz derecede kızgın geliyordu.

Durup çenemi havaya kaldırdım ve koklamaya başladım.

Havada kirli ve temiz karışımı bir koku vardı.

“Sibby! Arabaya bin!” diye bağırdı Zade arkamdan. Arabasının yarısından dışarı sarkmış, gözlerini öfkeyle yere dikmişti.

Işıklara doğru dönüp baktığımda, bu kez arazide gelişigüzel park etmiş üç polis arabasını seçebildim. Toplam beş polis memuru kendi kapılarının arkasında durmuş, silahlarını bana ve Zade’e doğrultmuşlardı.

Üzüntü ve öfke aynı anda içimi kapladı. Öfkem o kadar çok yöne savruluyordu ki, kime doğrultacağımı tam olarak bilemiyordum.

Zade’e mi? Yoksa öldürdüğümüz iblislere mi? Hangisi polisi alarma geçirmişti?

Öfkenin çoğu polis memurlarına yönelmiş durumdaydı. Görevimi mahvetmeye çalışıyorlardı! Bu gezegene gönderilmemin tek sebebi buydu ve polis memurları müdahale etme hakları olduğunu düşünüyorlardı.

“Sibby,” diye homurdandı Zade. “Hemen.”

İç çekip Zade’e doğru döndüm.

“Yoldaşlarımı bırakamam,” dedim üzüntüyle hafifçe gülümseyerek.

“Sibby, onlar...”

“Kıpırdama dedim!” diye araya girdi bir polis memuru.

Hırlayarak başımı polis memuruna doğru çevirdim.

“Gidin başımdan! Ben burada çalışıyorum.”

Polis memuru da bağırarak karşılık verdi ama Mortis ve Jackal’ın pencereden baktığını gördüğümde bu ses arka plandaki gürültü hâline geldi. Yoldaşlarımı *bırakmayacaktım*. Benim için *her şeyi* yapmışlardı. Ben de onlar için her şeyi yapacaktım.

“Sibby,” diye tekrar başladı Zade. “Lütfen arabaya bin. Binmezsen seni tutuklayacaklar.”

Farklı yönlerden bana bağırılan emirler yüzünden başım dönüyormuş gibi hissederek ayağımı yere vurdum.

“Zade, onları bırakmayacağım! Hâlâ fırsatın varken git. Söz veriyorum, ben ve adamlarım iyi olacağız.”

Bir elini kabaca yüzüne silerek gırtlaktan bir sesle, “Sikeyim,” diye mırıldandı.

Kararını verdiği anda anladım. Beni terk edecekti. Tıpkı istediğim gibi. Bunun farkına vardığımda içimi bir hüznün kapladı ama bunun içime oturmasına izin vermedim. Zade ve ben bugün kötülüğü birlikte söndürmüş olsak da birbirimize hiçbir şey borçlu değildik.

Ve sanırım birbirimizi ispiyonlamayacağımıza dair sözlü olmayan bir anlaşma yapmıştık.

“Dikkatli ol, iblis avcısı.”

Zade kapıyı çarptı ve araba ileri doğru savruldu. Son sürat giderken lastikler toprak yığınlarını savuruyordu.

“Siktir!” diye bağırdı memurlardan biri. İki polis memuru polis arabalarından birine geri dönüp kapıları çarparak kapattı ve araba Zade’in peşinden hızla uzaklaşırken lastikler dönerek daha fazla çamur fırlattı.

Yüksek sesle kahkaha attım.

Onu asla yakalayamayacaklardı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Son üç polisin araba kovalamacası yüzünden dikkatlerinin dağıldığını fark ederek eve doğru yola koyuldum.

“Hey! Orada dur yoksa ateş ederim!”

Ateş etmeyeceklerini bildiğim için onları görmezden geldim. Hâlâ beni yakalama şansları olduğunu düşünürken yapmazlardı.

“Saklanın, yoldaşlarım!” diye bağırdım kapıdan içeri dalar dalmaz.

Hemen adamlarımın evin derinliklerine doğru kaçıştıklarını gördüm. Hızlıca gizli kapılarımdan birine sürünerek girdim ve kalan üç polis memuru kapıdan içeri girerken kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Çok az kalmıştı.

Sessizce koridorlardan geçip merdivenlere doğru ilerledim. Orada adamlarımın beni beklediğini gördüm.

Mortis kocaman olmuş gözlerle bana doğru koştu.

“Neler oluyor, Sibby?” diye fısıldadı bağıırır gibi. Kırmızı gözleri loş ışıktaki dehşet verici görünüyordu.

“Bilmiyorum! Birden ortaya çıktılar,” diye cevap verdim, gözlerim masumiyetle kocaman açılırken. Adamlarımın bu infazdan dışlandıkları için mutlu olmadıklarını biliyordum ve bu sadece öfkelerini güçlendiriyordu. Onları *hiçbir zaman* bir cinayetin dışında bırakmamıştım ama Zade’in onları odada istemeyeceğini biliyordum.

Ve teknik olarak, o iblislerin peşine ilk o düşmüştü. Eğer benim müdahalem olmasaydı, onların icabına kendisi bakabilirdi. Kolayca...

Ve ikimiz de yakalanmazdık. Yine de bunun nasıl olduğuna hâlâ şaşırıyordum.

İçten içe, Zade’in yapmadığını biliyordum. Sırf kendini ele vermek ve o ceset parçalarıyla dolu bir arabayla kovalanmak için dört cesedi parçalara ayırmazdı. Bu da demek oluyor ki ya o adamlardan biri birilerine bir tür yardım sinyali göndermeyi başarmıştı ya da Mark’ın karısı ispiyonlamıştı. Bunu hiç öğrenebilecek miyim emin değildim.

“Kız nerede?” diye sorduğunu duydum memurlardan birinin, boğuk sesinde telaş ve şaşkınlık vardı.

Evin geri kalanında flaş ışıkları ve mekanik mankenler hâlâ çalışıyordu. Birkaç saniyede bir ağızlarından çıkan küfürleri ya da keskin çığlıkları duyabiliyordum. Durumun ciddiyetine rağmen her seferinde kıkırdıyordum.

Şeytanın Yasak Aşkı’ndan temelli ayrılmak zorunda kalacaktım.

Onları öldürsem de fark etmeyecekti. Artık yüzümü tanıyan ve Şeytanın Yasak Aşkı’nda çalıştığımı bilen polisler vardı. Eğer burayı tamamen kapatmazlarsa, bundan sonra küçük bir bebeğin duvarların içinde gizlice dolaşmadığından emin olmak için önlem alacakları kesindi.

Sonunda, kayıp kişilerle Şeytanın Yasak Aşkı arasında bağlantı kurmaya başladıklarında eninde sonunda beni bulurlardı. Son beş yıldır kötü insanları öldü-

ren ve isimsiz mezarlarda parçalanmış cesetlerden oluşan ölümcül bir iz bırakan bir kız.

Buradaki zamanım tükenmişti ve ben öfkeyle haykırmak istiyordum.

Değişimi *sevmezdim*.

Baine, Jackal, Cronus ve Timothy birbirlerine iyice yaklaştı. Huzursuz bir tedirginlik havayı dolduruyordu. Onları öldürmek istiyorlardı, bunu hissedebiliyordum. Ama üç polisten ikisi masumdu. Ben masum insanları öldürmezdim ve onlar da bunu biliyordu.

“Zaten yakalandıktan sonra onları öldürmenin ne anlamı var ki?” diye sordum her birinin renkli gözlerine bakarak.

“Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak,” diye cevap verdi Mortis kuru bir sesle, dudaklarında şeytani bir sırıtış vardı. Şeytan makyajıyla gerçekten korkunç görünüyordu. Bu manzara karşısında uyluklarımı sıkımdan kendimi alıkoyamadım, vajinam durmadan zonkluyordu. Daha önce iblisleri öldürürken boşalamamıştım. Zade’in bundan hoşlanmayacağını bile bile onu buna maruz bırakmak doğru gelmemiştir.

“Zaman kaybı olacak,” dedi Baine sessizce. “O... *adamın* peşinden giden iki polis senin yüzünü çoktan gördü.” Bu kelimeyi sanki Zade ona şahsi bir haksızlık yapmış gibi söylemişti. Sanırım bir bakıma öyle yapmıştı. “Şimdi daha fazlası buraya geliyor olabilir.”

Çoktan aynı sonuca varmış olduğum için başımla onayladım.

“Nasıl kaçacağız?” diye sordum. İçinde bulunduğumuz durum omuzlarıma ağır bir yük gibi çökmeye başlıyordu. Buradan ayrılmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Jackal sanki duvarların içinden bakıyormuş gibi yana doğru baktı. “Dışarıda iki polis arabası var ve motorlarının hâlâ çalıştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ayrılıp birer araba kaçırabiliriz. Bu şekilde bizi takip edemezler.”

Gözlerim büyüdü. “Ayrılamayız,” diye şiddetle itiraz ettim. Ayrılma ihtimalimiz kan dolaşıma bir doz panik gönderdi. Arabalarımızdan birine bir şey olabildi ve diğerinin bundan asla haberi olmazdı. “Hayır. Ayrılmak yok. Sadece... lastikleri falan keselim.”

Yüzümde yükselen paniği fark eden Jackal elimi tuttu. “Tamam, tamam. Birlikte kalalım,” diye yatıştırdı sarı gözleri yumuşarken.

“Ben onların dikkatini dağıtıp kargaşa çıkaracağım, siz de kaçacaksınız. İçinizden biri lastikleri patlatsın,” diye talimat verdi Morris.

Başımızla onayladık, damarlarımdaki panik söndü ve yerini adrenaline bıraktı. Daha önce hiç arabaya bindim mi bilmiyordum. Babamın evinden kaçtıktan

sonra sadece yürüyebilmiştim. Toplu taşıma için param yoktu ve bir yabancıyla arabaya binmeyi reddediyordum.

Tamamen şans eseri, ben yerleşkeden çıktığımda Şeytanın Yasak Aşkı kasa-baya gelmişti.

Elimi uzatıp Mortis uzaklaşmadan kolunu yakaladım. Kolunu, uzun gövdesi benimkine değene kadar çektim. Diğer elini boynumun arkasına doladı ve alnı benimkine değene kadar beni kendine yaklaştırdı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırarak. O da ağzını benimkine sıkıca bastırdı.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim. Güvende ol ve gerekirse onları öldür,” dedi uzaklaşıp koridor labirentine doğru koşmaya başlamadan önce.

Dudağım titredi. Yoldaşlarımla aramızda iyi giden bir şeyler vardı ve ben her şeyi berbat etmiştim.

“Gidelim, bebeğim,” dedi Jackal sessizce, beni uğurlarken. Hepimiz girişteki küçük kapının etrafında toplandık. Memurlardan hiçbirisi görüş alanımızda değildi ama şu anda herhangi birinin tam olarak nerede olduğunu da bilemezdik.

Üstümüzden yüksek bir çarpma sesi ve ardından keskin bir bağırisi geldi.

“Hey! Buraya gel!”

Önce uşaklarımı dışarı çıkardım, dördü de birer birer kapıdan geçti. Dışarı çıkmaları çok uzun sürdü ama sonunda ben de arkalarından yetişip ana kapıdan hızla çıktım.

Hâlâ çalışmakta olan polis arabalarına doğru hızla ilerlerken sert rüzgâr yüzümü kamçılıyordu. Güzel bıçağımı kalçamdaki kayıştan çıkarıp lastiklerden birine sapladım. Ama bıçak geri sekti. Bu lastikler sandığımdan çok daha kalındı. Dişlerimi sıkarak tüm gücümle bıçağı sapladım ve kesip geçtiğinde zafer naraları attım. Bıçağımı lastiğin sırtına sürterken alnımdan terler boşalıyordu. Havası inen lastikten çıkan yüksek sesli bir ıslık kulaklarımı delip geçti.

“Hey!” Arkamdan bir çığlık yükseldi. Artık işe yaramaz hâle gelen arabanın etrafından hızla dolanıp diğer polis aracına doğru ilerledim. Yolcu kapısı çoktan açılmış ve direksiyondaki Baine’in yardımıyla beni bekliyordu. Koltuğa atlayıp kapıyı güçlükle kapattıktan sonra araba ileri doğru savruldu ve biz kalkarken savrulmaya başladı.

“BURAYA GEL!”

Nefes nefese kalmıştım, heyecandan göğsüm kabarıyordu ve o kadar şiddetli bir gerilim yaşıyordum ki kahkaha atmaktan kendimi alamıyordum. Tarladan geçip ana yola çıkarken araba yalpaladı.

Gösterge panelindeki radyodan telaşlı sesler yükseliyordu. Anlamadığım polis jargonuyla birlikte bir polis arabasının çalındığına ve diğerinin sabote edildiğine

dair panik dolu raporlar vardı. Doğuya doğru gittiğimizi ve tehlikeli olduğumuzu söylediklerini duydum.

Son kısımda kıkırdadım.

Adamlarımın geri kalanı sıkışık ve rahatsız bir şekilde arka koltuğa dolmuştu ama boyalı yüzlerinde keyifli bir sırıtış vardı.

“Hiç arabaya bindin mi, bebeğim?” diye sordu Jackal arkadan, sesinde eğlenmeli bir ton vardı.

“Hayır,” diye cevap verdim yüzümde titrek bir gülümsemeyle. Hız göstergesine bakılırsa neredeyse 160 km hızla gidiyorduk. Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Araba tekrar savrulunca Baine’e baktım.

“Daha önce hiç araba kullandın mı?” diye sordum.

Ben de öyle düşünmüştüm. Araba kullanmayı öğrenme fırsatım hiç olmamıştı ama adamlarımın bildiğini sanmıştım.

“Evet ama daha önce hiç araba kovalamacasına katılmamıştım, o yüzden biraz gergin olduğum için kusura bakma.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama onunla kavga etmenin sürüşünü daha da kötüleştireceğini fark ettim. Bu yüzden ağzımı kapatıp odaklanmasına izin verdim.

Arkamızdan yankılanan siren sesleri hepimizi koltuklarımızda geriordu. Bunu birkaç siren daha takip etti, ta ki öfkeli polis arabalarından oluşan bir izdiham sesi duyulana kadar.

“Kahretsin, sikeyim,” diye küfretti Baine nefesinin altından.

İnceleme aynasında yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar her saniye daha da yaklaşıyor. Baine gaza sertçe basınca araba tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana savruldu.

“Baine!” diye bağırdım. “Düz tut şu siktiğimin arabasını!”

“Deniyorum amına koyayım!” Yüzünden ter boşanırken, bembeyaz parmak eklemleri kırmızıya dönene kadar direksiyonu sıkıca kavradı.

Polis arabaları yaklaşıyordu. Görüşüm bariyer ve Cronus’un şişko kafası tarafından engellenince homurdanarak koltuğumda döndüm.

“Cronus, kafanı eğ!”

Araba sarsılınca arkamı dönmek zorunda kaldım ve arabanın az kalsın yolun kenarından bir hendeğe yuvarlanacağını gördüm.

Baine arabayı güç bela düzeltebildi.

“Arkamızda kaç araba var?” diye bağırdım, artık gözlerimi yoldan ayıracak cesareti bulamıyordum.

Yüzümü aynaya dayayıp arabaları sayarken Mortis, “Altı,” dedi.

Altı mı?!

“Siktir,” diye mırıldandı Baine, konsantrasyon içinde vücudunu direksiyona doğru daha da yaslayarak.

Polislerin peşimize düşmesi sadece iki dakika sürdü. Yolun diğer tarafından başka arabalar geçtiği için düz bir çizgide ilerlemek zorunda kalıyorlardı.

Araba tekrar sarsıldığında ne olacağını anladım.

Kaza yapacaktık.

Baine’in gerginliği arabanın kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

Sola doğru savrulduk. Baine durumu aşırı kontrol altına alıp direksiyonu sağa kırarak bizi tekrar yola sokmaya çalıştı. Ama başaramadı. Araba çok hızlı sarsıldı ve bir tarafı havaya kalktı. Tamamen yan döndük, Baine direksiyonu çevirmeye çalıştıkça araba kontrolünü kaybedip çılgınca savrulmaya başladı.

“Baine!” diye bağırdım araba şiddetle sarsılırken. Bir saniye sonra metal çıtırtılarının sesi duyuldu.

İçlerinden biri bize çarpmıştı!

Başım yana doğru savruldu ve araba havaya kalkmadan hemen önce cama sertçe çarptı. Tüm vücudum hafifledi ve dünyam çalkantılı bir şekilde dönmeden bir saniye önce arabanın tavanına çarptı. Her şey ağır çekimde ve aynı anda çok hızlı gerçekleşiyordu.

Araba dört ya da beş kez yuvarlandı, sonunda şiddetli bir sarsıntıyla yere çarpmadan önce vücudum pervasızca arabanın içinde savruldu. Kulaklarım çınlıyor, yüksek sesli bir feryat kafatasımda yankılanıyordu. Feryadın kendi ağzımdan çıktığını anlamam birkaç dakikamı aldı.

Araba dik bir şekilde yere indi ama bedenim koltukta garip bir şekilde bükülmüş, başım yolcu tarafının zeminine düşmüştü. Baine’in uzuvları benimkilerin üzerine yayılmış, bedenlerimiz ağrıyan uzuvlardan oluşan bir karmaşa içinde birbirine dolanmıştı. Baine’den ve arka koltuktan gelen acı iniltileri kulaklarımı tırmalıyordu.

Adamlarım!

Doğrulmaya çalıştım ama kaburgalarımındaki keskin bir ağrı beni geri yatırdı.

Aman Tanrım, canım yanıyordu. Hayatım boyunca hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Hayır.

Babamın cezalarında bile.

Başım zonkluyor, gözlerime kan hücum ediyordu.

“Baine?” dedim nefes nefese kendimi zorlayarak. Başım dönüyor ve görüşüm kararıyordu. Acı tam anlamıyla kör ediciydi. Hiçbir şey göremiyor ya da duymıyordum. Başımı kanlı ellerimle kavrayıp adamlarımı kontrol edebilmek için çarpıntının kesilmesini diledim.

Kendimi toparlayamadan, yana doğru düşerken vücudum tekrar hafıfladı. Arabanın kapısı sarsılarak açılmadan önce tüm yükümle kapıya yaslanmışım. Eller kollarımı sıkıca kavradı ama kaba davranmıyordu. Yavaşça arabadan çıkarılırken bağırışlar ve sesler birbirine karışıyordu.

Gerçeklik yüzüme çarptığında onların dokunuşları altında paniğe kapıldım.

“Bırakın beni!” diye bağırdım ellerinden kurtulmak için kıvranarak. Kör edici ışıklar dünyayı kırmızılara ve mavilere boyasa da görüşümü zar zor netleştirebiliyordum.

“Hanımefendi! Hanımefendi, lütfen sakın olun!” diye bağırdı bir kadın sesi.

“Adamlarım! Adamlarım nerede?” diye haykırıyor, kıvranmaya devam ediyordum. Onları göremesem de Mortis’in sesini ve Timothy’den gelen panik dolu bir çığlığı duyar gibi oldum.

Bir çift el daha beni tutup hareketsiz kalmamı sağlarken, bir sedyeye yerleştirildim. O zaman kadının bir sağlık görevlisi olduğunu anladım.

“Onu sakinleştirmemiz gerekecek,” dedi kadın üstümden, sesi kafamın içindeki kargaşada kayboluyordu. Göğsüme ve kollarıma beni hareketsiz tutan bağlar sarıldı. Boynuma, başımı çevirmemi engelleyen bir destek takıldı.

Aletleri saniyeler içinde üzerime yerleştirdiler. Yoldaşlarımı aramaya fırsat bulamadan.

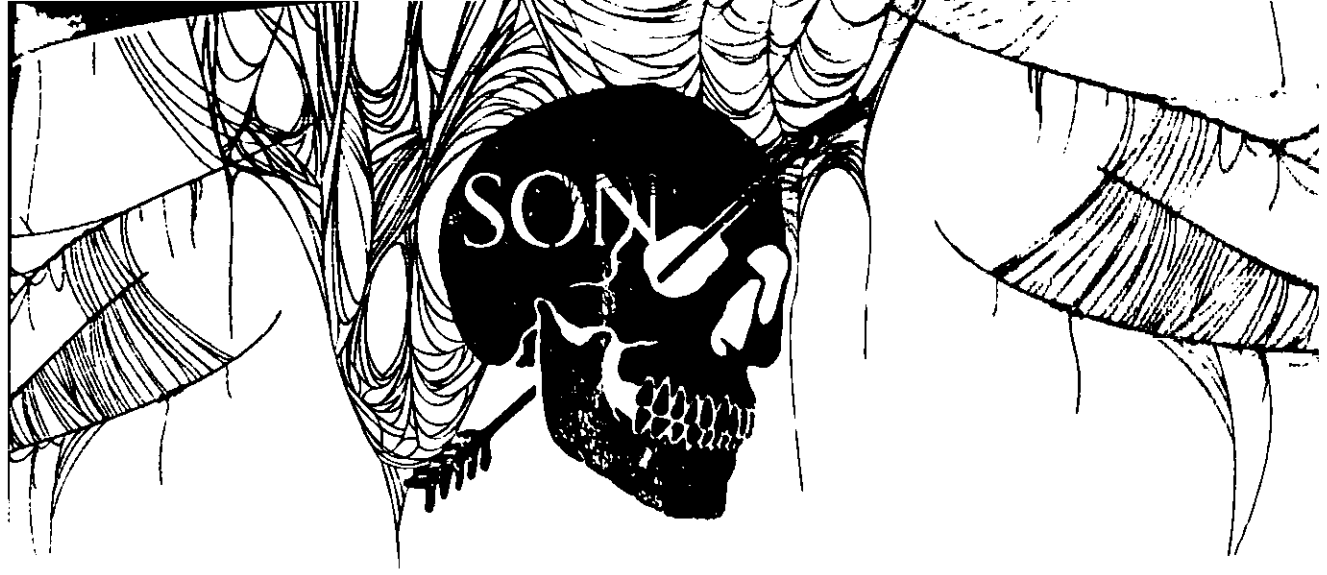
“Neredeler?!” diye çığlık attım, kör edici acıyı görmezden gelerek bağların izin verdiği ölçüde çırpınmaya devam ediyordum.

“Şoka giriyor,” diyen başka bir ses duydum. Küçük bir iğne battı ama ben ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

Yoldaşlarıma seslenmeye devam ediyor ama hareket edemiyordum. Hareket etmem *gerekiyordu!*

“Her şey yoluna girecek, sadece sakın ol,” dedi kadın. Baş dönmesi beni yiyip bitirdi ve ardından görüş alanıma karanlık çöktü. Yaklaşan karanlığı göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım ama karşı koyamadım.

Tamamen dibe çekilmeden önce duyduğum son şey Mortis’in adımı seslenişi oldu.

Tepsimi masaya çarparak etrafımdaki birkaç kişiyi korkuttum ve tepsideki salçanın beyaz masaya sıçramasına neden oldum.

Onları da sikeyim. Yemeği de sikeyim. Tüm bu mekânı sikeyim.

“Sibel!” diye bağırdı bir gardiyan odanın öbür ucundan. Ona bakmadım bile. Benden nefret ettiğini biliyordum. Bu ‘Tanrı’nın unuttuğu yere geldiğimden beri sürekli beni gözetliyordu. İblis başımı belaya sokmak ve beni odama geri göndermek için her türlü sebebi bulabiliyordu.

Bana nasıl baktığını biliyordum. Benden korkuyordu.

Korkması da gerekiyordu zaten.

“Ne?!” diye bağırdım. Oflayarak oturdum, zaten sinirliydim. Hemşire sabah saat altıda odama gelip bana daha fazla ilaç vermişti. Buraya ilk geldiğimde onları içmiştim. Ama bir hafta önce almayı bıraktım.

Artık uyuşturulmak istemiyordum. Kendimi ne kadar komada hissedersen, yoldaşlarımı o kadar unutmaya başlıyordum. Beni burada ziyaret etmiyorlardı. Araba kazasından sonra onlara ne olduğunu öğrenememiştim. Ne kadar kötü yaralandıklarını ya da herhangi birinin hayatta kalıp kalmadığını. İçlerinden birinin ölmüş olma ihtimali beni *gerçekten* deli ediyordu.

Kimse bana söylemezdi. Cinayetten hüküm giymiş ya da tımarhaneye gönderilmiş olabiliyorlardı.

Durum ne olursa olsun, onları deli gibi özlüyordum ve hiç unutmak istemiyordum. Onlar benim için *her şeydi*. Onlardan birini kaybedersem, tüm akıl sağlığımı kaybederdim ve herkesin sürekli beni suçladığı şeye dönüşürdüm.

Eğer daha önce deli olduğumu düşünmüşlerse...

O zaman bu sikik yere ait olabilirdim. *Gerçek* delilerin olduğu ve hepsinin sanki kafayı yemiş olan *benmişim* gibi bana baktığı bir yemekhanede.

“Ya kendine çeki düzen verirsin ya da odana geri dönersin,” diye tehdit etti, o çirkin suratında sert bir ifadeyle. Bu adamın birileriyle sevişmesine imkân yok-

tu. Yağlı sarı saçları, kısık kahverengi gözleri ve yanaklarındaki siville izleriyle çok çirkin biriydi. Ayrıca çok sinirliydi, muhtemelen hayatı boyunca zorbalığa maruz kaldığı için şimdi hıncını kendisinden aşağı gördüğü herkesten çıkarma ihtiyacı hissediyordu. Belki daha sonra onu gevşetmek için aletini emebilirdim, böylece beni rahat bırakırdı.

Onu görmezden geldim ve öfkeyle kaşığımı biraz elma püresi alıp ağzıma attım.

Bugün daha da kötülecekti. Bugün Doktor Rosie ile bir randevum daha vardı. Kendisi beni yanlış şeylere ikna etmeye çalışan iş birlikçi bir sürtüktü. Son üç aydır beni deli olduğuma ikna etmeye çalışıyordu. Onun ve hemşirelerin ağzından birkaç kez ağır *psikoz* ve *paranoid şizofreni* lafları dökülmüştü. Doktor Rosie, burada bir hafta kaldıktan sonra bana resmi olarak psikopatik eğilimleri olan paranoid şizofren teşhisi koydu.

Bana bunu söylediğinde gülmüştüm.

Ben *deli* değildim, aydınlanmışım! Kötülükten kurtularak bu dünyaya lanet olası bir hizmette bulunuyordum. Bunu başka kim yapacaktı? Bu soruya Doktor Rosie hiçbir zaman düzgün bir cevap veremedi. Hep aynı şeyi söyleyip duruyordu. *Buna karar vermek sana düşmez. Sen yargıç veya cellat değilsin.*

Evet, her neyse sürtük.

Öyleydim. Kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapıyordum. Kötülüğü kokluyor ve söndürüyordum. Ve bunun için cezalandırılıyordum.

Birinin yanıma oturduğunu hissettiğimde elma püresinin içine bakmakla meşguldüm. Kim olduğunu görmezden gelip, buradaki her bir çalışanı sakatlayıp kaçma hayalime odaklandım.

Ne zaman hayal kursam, kendimi kanlar içinde ve güzel bıçağımı tutarak binadan çıkıp doğruca yoldaşlarımdan kollarına koşarken görüyordum. Hepsi orada makyajlı yüzlerinde kocaman gülümsemelerle beni bekliyor oluyordu. Beni kollarına alıp benimle ne kadar gurur duyduklarını söylüyorlardı.

Sonra beni alıp götürüyorlar, dilleri ve aletleriyle beni ne kadar özlediklerini kanıtlıyorlardı.

İstenmeyen kişi bana iyice yaklaştı. Zehirli böğürtlen kokusu alıyordum. Babam bir müridini değersiz bulduğunda turta yapılması için bana çalılardan bu meyveleri toplattırırdı.

Başımı kaldırıp davetsiz misafire dik dik baktım. Glenda. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle elma püreme bakıyordu.

“Elma püresi seni bir şekilde yanılttı mı?” diye sordu, konuşurken yüzündeki kıvrışıklıklar daha fazla buruştu.

Yaşlı bir kadındı. Söylendiğine göre on altı yaşından beri burada yaşıyormuş. Hepsinin içine şeytan girdiğine inandığı için ailesini baltayla öldürdüğüne dair söylentiler vardı. Kafalarını kesip sonra da cesetleri yakmış. Glenda'nın bunu kabul ya da inkâr ettiğini hiç duymadım. Bu konuda hiç konuşmuyordu.

Nedeni ne olursa olsun, burada olmaktan memnundu. Burası onun için güvenliydi ve en az altmış yıldır bildiği tek şey buydu. Sanırım birkaç kez rehabilite edildiğini ve artık toplum için bir tehlike oluşturmadığını söyleyerek onu serbest bırakmaya çalışmışlardı. Ama Glenda her seferinde bir hemşireye saldırıyor, etini koparana kadar ısıırıyordu. Sırf evinde kalabilmek için.

Kaşlarımı çattım. "Neden bu kadar aptalca bir şey soruyorsun?" diye tersledim, ağzıma bir lokma daha elma püresi atmadan önce.

O bunu hak etmemiştı. Sinirlerimi yatıştırdım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Glenda'nın tuhaf bir kokusu vardı. Daha önce hiç kimsede zehirli böğürtlen kokusu almamıştım ama sanırım o da Zade ve *benim* gibiydi. Ruhlarında karanlığı barındıran ama karanlık tarafından tamamen tüketilmeyen insanlardan biri.

Bir başkasının da benim gibi kötülüğün kokusunu alabilmesini isterdim, böylece bana nasıl koktuğumu söyleyebilirdi. Babam iblis gibi koktuğumu söylerdi. Bana böyle seslenmeyi çok severdi.

"Günah ve kötülük kokuyorsun, Sibel. Böyle bir iğrençliği nasıl yarattım bilmiyorum."

Glenda yüzünde bir gülümsemeyle eğildi. "Sorun değil, çocuğum. Hepimizin kötü günleri olur."

"Bunu sanki iyi günler varmış gibi söylüyorsun," diye mırıldandım öfkem üzüntüye dönüşürken.

Gerçekten üzgündüm.

"Şu anda çok uzak görünüyorlar ama onları tekrar göreceksin."

Cevap vermedim. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordum. O ne biliyordu ki zaten? Hayatının geri kalanını bu cehennem çukurunda geçirmekten memnundu. Toplumdan uzakta, kilit altında olmaktan memnundu çünkü böylesi daha kolaydı.

Hayattan vazgeçmek daha kolaydı. Yaşama isteğinin olmaması. Özgürlük arzusu duymamak.

Ben bunların hepsini ve daha fazlasını istiyordum.

Yoldaşlarımı geri istiyordum. Hayatımın görevine geri dönmek istiyordum. Ülkenin her yerinde iblisleri infaz etmeye. Güzel bıçağımın ete saplandığını, kasları parçaladığını ve kemiğe çarptığını hissetmek istiyordum. Yüzüme ve göğsüme

sıçrayan ılık kanın cildimi yağ gibi kapladığını hissetmek. Ve sonrasında yoldaşlarımın beni becermesini istiyordum. Tıpkı eskiden yaptıkları gibi.

Şeytanın Yasak Aşkı'nda başka hiçbir şeye benzemeyen bir lüks yaşamıştım ve buna bir daha asla sahip olamayacaktım. Bildiğim tek gezici perili panayır oydu ve tıpkı tahmin ettiğim gibi, şimdi radarlarından başka birinin daha kaçmaması için ciddi önlemler alıyorlardı.

“Asla buradan çıkamayacağım,” diye fısıldadım, bunu söylerken kalbim parçalanıyordu.

Önce hastanede birkaç ay geçirmiş; şiddetli bir beyin sarsıntısının, birkaç kırık kemiğin, delinmiş bir akciğerin ve vücudumdaki kötü kesiklerin iyileşmesini beklemiştim. Korkmuş ve yalnız bir şekilde siktiğimin hastane yatağına zincirlenmiştim. Yoldaşlarımı görmek için yalvarmıştım ama onlar bana sadece dinlenmemi söylüyor, hiçbirini görmeme izin vermiyorlardı.

Beni burada da ziyaret etmiyorlardı ve Doktor Rosie'ye ziyaret edip edemeyeceklerini sorduğumda, *iyileşmeye* başladığımda bu konuyu konuşacağımızı söylüyordu. Hep o aptal kelime. İyileşmek. Ben *iyileşmiştim*.

Hapse girdiğimde iyileşmiş durumdaydım. Ve orada başka bir iblisi öldürme fırsatı bulduğumda daha da iyileşmiştim.

Duruşmama daha uzun bir süre vardı ama bir ay hapiste kaldıktan sonra beni akıl hastanesine kapattılar. Ondan sonra bana psikolojik bir test yapıldı, sonuçta deli ve sanrılı olduğuma karar verildi. Ne diyebilirim ki? İblis çürük ve kötü kuyordu, gözünden çıkan bir şişle de çok sevimli görünüyordu.

“Avukatın böyle mi söyledi?” diye sordu Glenda, aynı sessizlikle.

Başımla onaylarken solgun yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü.

İşin bir başka üzücü yanı, burada arkasına saklanabileceğim bir makyaj malzemem olmamasıydı. Burada yüzüm tüm dünyaya çıplaktı. Savaşa zırhsız girmek gibi bir histi bu. Bir kılıç, kalkan ve vücudumu koruyacak ağır metaller olmadan.

Kendimi... savunmasız hissediyordum.

Her gün aynaya bakıyordum (ne yazık ki kırılmayan türden) ve dönüştüğüm kızı seyreliyordum. Solgun bir yüz, yuvarlak yanaklar, düz kahverengi gözler ve çarpık bir burun. Gözlerimi koyu halkalar çevreliyordu ve dudaklarım acı verici bir şekilde çatlamıştı. Koyu kahverengi saçlarım göğsümden aşağı dökülüyordu fakat hepsini kesmek istiyordum.

Her gün aynaya baktığımda annem de karşımda bana bakıyordu.

“*Tıpkı annene benziyorsun. Sen benden misin ki Sibel?*”

Bunu bana her söylediğinde, ona olmadığımı söylemek istemişim. Sadece beni bırakması için küçük bir umuttu. Ama sonra, annemi sadakatsizlikten öl-

düreceğini biliyordum. Oradaki hiçbir kadının ondan başkasıyla yatmasına izin yoktu.

Hayalet gibi görünmekten nefret ettiğim için yüzümü makyajla kaplamayı severdim. Artık saçlarımı atkuyruğu yapmaya bile cesaret edemiyordum. Yüzümde bebek makyajım ve elimde güzel bıçağım yokken yapamazdım.

“İstemiyorum ama deli olduğumu söylüyorlar. Delilik savunması yapmaya zorlanıyorum. Avukat, *Willowcreek Enstitüsü*’nün hapishaneye kıyasla bana mümkün olan en iyi hayatı sağlayacağını söyledi.”

En azından hapishanede görevimi yerine getirmeye devam edebilirdim. Hapishaneler ağzına kadar kötü insanlarla doluydu. Eğer ömür boyu hapis cezasına çarptırılsam, en azından kaybedecek bir şeyim kalmazdı. Öldürmeye devam edebilir, bir nebze de olsa mutluluk bulabilirdim. Yoldaşlarım yanımda olamasa bile.

Glenda bir süre sessiz kaldı.

“Dışarıdakiler (normal olduklarını düşünen insanlar) bizim gibi insanları anlamıyorlar. Biz dünyayı olduğu gibi görüyoruz. Bu dünya tıpkı bir soğan gibi katmanlı ve biz bu katmanlardan yalnızca birinde yaşıyoruz. Biz diğer katmanları da görüyoruz. Bu dünyada var olan enerjileri ve onunla gelen tüm çirkin ve kötülükleri. Bu katmanlar ince yani güçlü varlıklar çatlaklardan geçerek diğer katmanlara girip tahribat yaratabiliyor.”

“Her şeyin kafamızda olduğunu söylüyorlar. Ama ben sadece bastırıldıklarını düşünüyorum. Gördüğümüz şeyler kafamızda değil, gözümüzün önündeler. Hayatlarımızda. Ve bazen bedenlerimizde. Sadece onlar göremiyorlar.”

İç çektim. Doktorların söylediklerine rağmen aslında orada olmayan hiçbir şeyi görmüyor ya da hissetmiyordum. Glenda haklıydı. Öldürdüğüm insanların kötü olduğunu biliyordum. Bunu varlığımın her zerresiyle *biliyordum*. Ruhlarının kokusunu alabiliyordum. Bedenlerini içten içe kemiren çürümenin kokusunu alabiliyordum. Ve o çürümüş ruhları söndürdüğüm için suçlu değildim.

Değildim, değildim, değildim, değildim, değildim...

“Sibby?” Başımı kaldırdım. Glenda gözlerini bana dikmiş, endişesi kırıksıklıklarına işlemişti. Bana deliymişim gibi bakmıyordu. Hemşireler ya da doktorlar gibi. Ve özellikle de bize pislikmişiz gibi bakan kokuşmuş gardiyanlar gibi. Bana ne hissettiğimi çok iyi biliyormuş gibi bakıyordu.

“Bunu yaptın mı?” diye fısıldadım.

Gözlerinde okunamayan bir duygu yanıp sönerken bana baktı.

“Neyi yaptım mı canım?”

“Aileni öldürdün mü? İblis oldukları için?”

Neredeyse yorgun denebilecek bir ifadeyle gülümsedi.

“Tatlım, onlar benim ailem değildi. Onlar iblisin ailesiydi.”

İhtiyacım olan tek teyit buydu.

Glenda da benim gibiydi. Çürümeyi hissetmişti. Doğru olduğunu biliyordu. Ve onlardan kurtulmuştu.

“Burada olduğun için mutluyum, Glenda.”

Ben burada olduğum için mutlu olduğumu söyleyemezdim çünkü buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim. Ama Glenda’nın burada olmaktan memnun olduğunu biliyordum ve burada olmaya zorlandığım için ben de onun burada olmasından memnundum.

Elimi okşadı.

“Ne olursa olsun, yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünmüyorum.”

Ne söylemek istediğimden emin olamayarak ağzımı açtım. Ama ben daha karar veremeden lafım bölündü.

“Sibel Dubois, hadi gidiyoruz!” Aynı yağlı saçlı gardiyan bana sesleniyordu. Doktor Rosie’yi görmeye gitmem için beni çağırıyordu. Ben iç geçirirken, Glenda bana göz kırpıp iyi şanslar diledi.

Normalde iyi şansa ihtiyacım olmazdı ama son zamanlarda vardı. Doktor Rosie’yle başa çıkmak tam bir baş ağrısıydı ve her seansın yeni bir kırılma noktası olduğunu iddia ediyordu. Bana sorarsanız, kırıdığı tek şey onun o sikik gözlerini yerinden sökmek için sahip olduğum kontroldü.

Gardiyan onun odasına kadar bana eşlik edip kapıya bir kez tıkladı.

Kapının üstündeki fiyakalı altın levhaya *Doktor Aberlyn Rosie* yazılmıştı. Levhada adının yanına *Sürtük* kelimesini kazıyabilmek için güzel bıçağımın yanımda olmasını isterdim. Ancak o zaman buna bakmaya katlanabilirdim.

“İçeri gir, Sibby,” diye seslendi. Vücudumu bir ürperti kapladı. O benim arkadaşım *değildi*. Bana ancak arkadaşlarım böyle seslenirdi.

Odaya hışımla girmeden önce gardiyana sırf var olduğu için kötü bir bakış attım ve bu beni daha iyi hissettirdi. Burnumu ilk karşılayan şey odunsu bir koku oldu. Doktor Rosie çam ağacı gibi kokuyordu. Burnumu kırıstırdım. Çam ağacı kokusunu sevmiyordum, çiçek kokusunu seviyordum.

“Bana Sibby diyemezsin,” diye söylenerek bakışlarımı ona çevirdim. Ağarmış sarı saçlarını arkadan atkuyruğu yapmış ve dudaklarına pembe dudak parlaticısı sürmüş, böylece masmavi gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Her gün farklı bir renk ruj sürüyordu. Bunun, iç karartıcı olacak bir yere biraz parlaklık getirdiğini söylüyordu. Bunu söylediği için kalemini göğüs cebinden çıkarıp boğazına sokmak istemiştım.

Bunu sanki depresif olması bizim suçumuzmuş gibi söylüyordu. Hayır. *Onların* suçuydu.

Eğer oldukları gibi olmalarına izin vererseniz, deli insanlar dünyanın en ilginç insanlarıdır. İnsanları akılsız zombiler hâline getirene kadar ilaçlamak ve uyuşturmak *herkesi* depresyona sokar, seni aptal sürtük.

“Hâlâ arkadaş olduğumuzu düşünmüyor musun?” diye sordu biçimli kaşlarını eğerek. Zade gibi korkutucu görünmüyordu. Sadece sevimli görünmeye çalışıyormuş da beceremiyormuş gibi görünüyordu.

Ne sefil bir insandı.

“Hayır,” diye çıktım. “Arkadaşlar diğer arkadaşlara deli demez.”

“Sibby...” Karanlık bakışım karşısında boğazını temizleyip sözlerini düzeltti, sabırlı ses tonu hiç bozulmamıştı. “Sibel. Sana deli olduğunu hiç söylemedim. Ağır şizofreni ve sanrılardan mustarip olduğunu söyledim. Aynı durumda olan ve normal hayatlar yaşayan milyonlarca insan var.”

Normal mi? Normal de ne demek? Normal öznel bir şeydi.

“Normal hayatlar yaşadıklarını söyleyemeyeceğim, Doktor Rosie. Sizin göremediğiniz şeyleri görmek, onlar için normal olabilir ama bu kesinlikle sizin normal olarak tanımladığınızla aynı şey değil.”

Gülümsedi. “Haklısın, Sibel. Sanırım onların hayatlarının normal olduğunu söylemem çok kültürsüzce olur.” Ağzımı açıp ona biraz daha kendimden bahsetmeme fırsat vermeden devam etti. “Bana yoldaşlarından bahset.”

Kaşlarımı çattım ve kalbim sıkıştı. Her şey çöküyordu.

“Onlar hakkında konuşmak istemiyorum,” diye homurdandım.

Başını eğdi. “Neden Sibby? Terk ettikleri için mi?”

Burnumu çektim. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve göz kapaklarımın kenarlarını çiziyordu. Dökülmelerine izin vermeyi reddediyordum. Doktor Rosie’nin önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyordum. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi beni yiyip bitirirdi.

“Evet,” diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından.

“Sence neden terk ettiler?”

Omuz silktikten sonra kollarımı kavuşturup başka tarafa baktım. Somurtuyordum ve buna hakkım vardı. Her zaman birlikte olacağımıza söz vermiştik ama beni terk etmişlerdi. *Yalan söylemişlerdi.*

“Muhtemelen onlar da yakalanmak istemedikleri için.”

Not defterine bir şeyler yazdı. Kalemi gözüne saplama dürtüsü şiddetle geri geldi. Benim hakkımda ne yazdığını gerçekten bilmek istiyordum.

Deli. Benim kahrolası bir deli olduğumu yazıyordu.

“Sibby, yoldaşlarınla nasıl tanıştın?”

Sabırsızlıkla iç çektim ama bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmedim. “Ohi-o’da küçük bir kasabadaki Şeytanın Yasak Aşkı’nda. Gezici panayıra rastladığımda babamın tarikatından yeni kaçmıştım ve panayır kapandıktan sonra gizlice perili bir eve girdim. Uyuyacak yerim yoktu, sıcak bir yer de yoktu bu yüzden bir geceliğine perili evlerden birinde uyumaya karar verdim. Orada, ölü bir bedenin başında duran yoldaşlarımla karşılaştım. Bana onun iblis olduğunu söylediler ve sanki o anda dünya düzene girmiş gibiydi. Hayattaki amacımı anlamıştım ama bunu fark edilmeden yapabileceğimden emin olana kadar başlamak için doğru zaman olmadığını biliyordum. Bilirsin, *normal* insanlar tarafından?”

“Yoldaşlarım bana bunu verdi. Duvarların içinde kalabileceğimi ve hükümlerimi verebileceğimi söylediler. Bunu yaptığımda, cezalarını yerine getirmeme yardım edeceklerdi.”

Ona babamın tarikatıyla ilgili her şeyi ve sonunda nasıl kaçtığımı anlatmıştım. Beş yıl önce canıma tak etmişti. Kurallarına uymadığı için masum bir kadını öldürmüştü. Artık tam olarak neyi yanlış yaptığını bile hatırlamıyordum; babamın her zaman birbiriyle çelişen kuralları olmuştu.

Bir kadın, bir erkeğin tohumunu bekârken vücuduna alamaz.

Eğer Tanrı’nın nektarını içmezsen, sonsuza kadar cehennemde lanetlenirsin.

Evlenmeden sevişme. Ama hayır, eğer sikimi emmiyorsan, *sen* kafırsın.

Masum bir kadının kaçık bir adam yüzünden öldüğünü gördüğümde kendimi kaybetmişim. Deli olan biri varsa o da babamdı. Kafasının içinde Tanrı’nın sesini duymuyordu. Şeytaninkini duyuyordu.

Ben de onu öldürdüm. O kadının kulağına sapladığı bıçağı alıp ona doğrulttum. İki yüz kiloluk et ve kemik yığınının üzerinde oturup artık fiziksel olarak kolumu kaldıramaz hâle gelene kadar onu yüz kereden fazla bıçakladım.

Sonra herkesi özgür bıraktım. Çoğu kızıp ağlamıştı. Ama bunu gözlerinin derinliklerinde görebiliyordum, onlar da rahatlamıştı. Sadece şeytan tarafından kendilerine verilen amacı körü körüne takip etmek yerine, hayatta kendi amaçlarını bulmak zorunda oldukları için öfkeliydiler.

“Bebek evinde çalışan diğer çalışanlar. İçlerinden herhangi birinin yoldaşlarıyla arkadaşlığı var mıydı?” diye sordu Doktor Rosie, beni konuşmaya geri döndürerek.

Omuz silktim. “Bildiğim kadarıyla hayır. Kendi başlarına kaldılar. Kendi işlerini yapıp bana yardım ettiler.”

Öfkeyle avukatıma yoldaşlarımdan yardım aldığımı söylemişim. Avukatım bunu araştıracaklarını söyledi ama o zamandan beri onlara ne olduğu hakkında

benimle konuşmayı reddediyordu. Yakalanıp yakalanmadıkları hakkında. Ya da beş ölümcül adam için aktif bir insan avı olup olmadığı hakkında.

Şu anda kendime odaklanmam gerektiğini, gerisini onun düşüneceğini söylemişti.

Artık onları korumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Onlar beni korumamıştı ve emniyet güçleri de onların peşine düştüğüne göre yardım aldığımı zaten biliyorlardı.

“Peki ya sen? Herhangi biri seni biliyor muydu?”

Dudaklarımı büzdüm. “Hayır, ben duvarların içinde kaldım. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi. Kimse beni görmezse, yakalanmam durumunda üzerime bir şey yıkamazlardı.”

Doktor Rosie mırıldanarak deri not defterine asılsız sözler yazmaya devam etti. Acaba o da duygularını günlüklere yazan kızlardan biri miydi? Bir hastası ona her sürtüğ dediğinde kalemi kâğıda mı götürüyordu? İşinde ne kadar takdir edilmediğinden ama bir kişiye bile yardım edebilse her şeye degeceğinden mi bahsediyordu? Yine dudaklarımı büzdüm.

“Sibel, yoldaşlarının diğer çalışanlarla etkileşime girdiğini hiç gördün mü?”

Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum. “Neden...”

“Bir düşünsene. Eğlendir beni.”

Öfkem alevlendi ama yine de söylediğini yaptım. Çalışma saatleri içindeki tüm zamanları düşündüm. Çalışanların onlara baktığını görüyordum ama hep onlarla konuşmadan geçip gidiyorlardı. Herkes, her seferinde onlara bakıp geçiyor gibiydi. Sanki çok önemsizlermiş gibi. Yoldaşlarım bunu hiç fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

“Sanırım hayır,” diye cevap verdim sonunda, nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım. Ne olmuş yani diğerleri onlarla konuşmadıysa? Belki de onlardan korkuyorlardı.

“Sence neden?”

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. “Ne biçim soru bu?” Kızgınlığım giderek artıyordu. Ama hissettiğim sadece kızgınlık değildi. Aynı zamanda korkuydu.

Doktor Rosie bana bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Sence gerçekler mi?”

Gözlerimi açarak geri çekildim, sorusu beni afallattı ama yine de şaşırtmamıştı. Bu soru tam da korktuğum şeydi. “Bunu bana neden soruyorsun ki?”

Doktor Rosie sanki uzun bir sohbete hazırlanmış gibi yerinde kıpırdandı. “Sibel. Yoldaşlarını bulduk.”

Şak. Beni oradan oraya savuruyordu. Ayak uyduramıyordum.

“Tamam, yani?” diye çıktım. “Yakalandılar mı?”

Dudakları ince bir çizgi hâlinde gerildi. “Sibel,” diye yeniden başladı. “Onlar manken.”

Dünyam kendi ekseninde döndü. Boğazımda bir kaya kütlesi oluşup boğazımı tırmalama ihtiyacı hissedene kadar giderek büyüdü. Onu geçip nefes alamıyordum. Ellerim kolçaklara uzandı, onları öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım çatlamaya başladı. Her şey dönüyor ve Doktor Rosie’nin boğuk sesi sanki suyun altında sıkışmışım da yukarıdan bana bağıríyormuş gibi geliyordu.

“Sibby? Benimle misin?” Sesi öfkeli, yüksek ve yıpratıcı bir şekilde geri döndü.

İrkilerek uzaklaştım ama sonunda derin bir nefes aldım. “Bu doğru değil,” diye fısıldadım. Göğsüm sıkışıyor ve gözlerim odaklanamıyordu. “Bu doğru değil!” dedim tekrar haykırarak.

Doktor Rosie oturduğu yerden kalktı ve yavaşça eğilmem için beni dürtükledi. Söylediğini yapıp başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım ve sadece nefes almaya çalıştım. Göğsümü, boğazımı tırmalamam lazımdı. Tekrar nefes alabileyim diye kaslarımı yırtmam lazımdı. Doktor Rosie elimi tutarak bana nefes *alabileceğimi* hatırlatıyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca, bir sülük gibi üzerime yapışan panik tarafindan tamamen ele geçirildim. Ta ki sonunda göğsümün gevşediğini ve nefes alışımın düzene girdiğini hissedene kadar.

Doktor Rosie’nin muayenehanesinde kendimi ilk kez bu durumda bulmuyordum. Bu yüzden buraya gelmekten nefret ediyordum.

“Yanılıyorsun,” dedim nefes nefese, nefesim hâlâ düzensiz ve kesik kesikti.

Doktor Rosie iç çekerek sandalyesine geri döndü. “Sibel, bugün yeterince şey yaşadın. Buna gelecek hafta devam edelim.”

“Hayır!” diye kükredim omurgamı dikleştirerek. Başım dönüyordu ama doktorumun boş yüzü tekrar odaklanana kadar dayandım. “Bana ne demek istediğini söyle. Hemen.”

Bana bakarken devam edip etmemeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Tekrar iç geçirdi ama beni kırmadı. “Senin yoldaşlarının tarifine uyan adamların hepsi manken. Hareket eden mekanik mankenler ama... canlı değiller.”

Başımı iki yana salladım, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Yalan söylüyordu. Öyle olmak *zorundaydı*. Onları kendi gözlerimle görmüştüm. Onlara dokunmuştum. Öpmüştüm. Onlarla konuşmuştum. Beş yıl boyunca! Zade... onları görmüştü, değil mi?

“Ama biz... biz birlikteydik,” diye ısrar ettim burnumdaki sümüşü silerken. “Onları hissettim.”

Doktor Rosie yüzünü ifadesiz tutsa da mavi gözlerinde sempati gibi bir şey parlıyordu. Hâlâ gözlerini bıçaklamak istiyordum. Şimdi her zamankinden daha fazla.

“Mankenlerin üzerinde senin DNA’nın izleri bulundu, Sibby. Seks oyuncaklarıyla birlikte.”

Bir kez daha geri çekildim. “Onları hayatımda hiç kullanmadım!” diye haykırdım, onun imaları karşısında dehşete düşmüş hâlde. Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyordum. Ayrıca utandığımı gördüğü için kızgındım. Hayatımda hiç utanmamıştım.

“İnsanların mankenleri taşıdığını ve onları becerdiğimi fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?” diye tersledim imalarından iğrenerek.

İç geçirdi. “Çok karmaşık bir durumun var. Eylemlerinin tam olarak neye benzediğini söylemek imkânsız ama yoldaşlarıyla olan etkileşimlerinin çoğunun halüsinasyon olduğunu söylemek yanlış olmaz. Sanırım panayır saatlerinden sonra, biraz daha fazla bağ hissetmek istediğinde mankenlerle fiziksel olarak etkileşime giriyordun.

Aksi takdirde, onları yanında taşıdığına dair hiçbir kanıt yok. Ne çaldığın polis arabasında bulunmuşlar ne de çalışanlardan herhangi biri çalışma saatleri içinde mankenlerin kaybolduğunu görmüş.”

Başımı iki yana salladım. Anılar o kadar sahiciydi ki. Çok canlıydı. Bunu hayal etmemin imkânı yoktu. Bana dokundukları tüm şekillerin hatıraları. Birlikte güldük, ağladık ve öldürdük. Ve bana bu anıların hepsinin sahte olduğunu söylüyordu. Her bir etkileşimi uydurduğumu söylüyordu. Bu mümkün değildi.

“İşitsel, görsel ve bedensel halüsinasyonlar görüyordun,” diye devam etti, sesi soğuktu. “Aslında orada olmayan şeyleri görüyor, duyuyor ve hissediyordun. Mankenleri görüyordun ve onları kafanda canlandırıyordun. Yalnızdın, korkmuştun ve çok kaybolmuştun, Sibby.” Bu sefer onu düzeltmedim. Anlattığı şey şu anda hissettiğim şeydi. “Bu yüzden yalnızlık zamanında kendini rahatlatmak için evdeki mankenlerden esinlenerek kafanda arkadaşlar yarattın. Onlar sadece hayal gücünün ürünü.”

Aptallığı karşısında şok olmuş bir hâlde ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

“O zaman cesetleri kim gömdü? Pislikleri kim temizledi? Bunu her zaman yoldaşlarım yapardı.”

“Sen yaptın, Sibel. Adamların sadece senin bir uzantındı. Yoldaşlarının yaptığı her şey aslında sendin. Yaptığın eylemlerden tamamen koptun çünkü onları yapmanın yoldaşın olduğuna ikna olmuştun.”

Zihnimde anlamsız şeyler yanıp söndü. Elimde tuttuğum bir kürek, toprağı

ve otları kesişim. Avuç içlerimi kaplayan kabarcıklar. İnsan kalıntılarını çukurlara atarken yüzümden ve boynumdan akan ter.

Daha fazla hatıra. Polislerin dikkatini dağıtmak için bir mankeni devirmek ve sonra merdivenlerden aşağı koşmak. Arabaya binişim, direksiyonu ellerimle kavrayışım. Bir arabayı kontrol etmenin yabancı hissi...

Hiçbir anlam ifade etmeyen küçük, münferit bakışlar. Hem de hiç. O şeyleri yapanlar benim yoldaşlarımdı... Sadece kafamı karıştırmaya çalışıyordu. Öyle olmak *zorundaydı*. Beni sonsuza dek bu cehennem çukurunda kilitli tutabilmek için kendimi deli gibi hissettirmeye çalışıyordu.

Öfkeyle yanaklarımdaki gözyaşlarını silip bulanık gözlerle ona baktım.

“O zaman başka ne sahteydi, ha? Öldürdüğüm insanlar da mı sahteydi? Onların iblis olmadığını mı söylüyorsun?”

Doktor Rosie başını yavaşça salladı. “Onlar çok gerçek insanlardı, Sibby. Onlar insandı. İnsanlarla ilişkilendirdiğin kokulara, koku halüsinasyonları deniyor ve onların iblis olduğu inancı birer sanrıdan ibaret. Bunu tetikleyen şeyin babanın ve tarikatının yarattığı travma olduğundan şüpheleniyorum. Sana uyguladığı istismarın boyutları nedeniyle beyninde ciddi hasara yol açtığından şüpheleniyoruz. O son derece hasta bir adamdı, Sibby ve seni korkunç bir istismara maruz bıraktı. Beynin kendini bildiği tek yolla koruyordu.”

“Sen babanı öldürdüğünde, o artık kendi sanrılarıyla senin beynini yıkamıştı. Beyin hasarı ve onun beyin yıkamasının birleşimiyle, bu senin kendi sanrılarını ve halüsinasyonlarını yaratmana yol açtı. Bu insanların birer iblis olduğuna ve üzerlerindeki kötülüğün ya da diğerlerindeki saflığın kokusunu alabildiğine inanıyordun. Öldürmeyi bu şekilde meşrulaştırıyordun.”

“Ve baban da iblisti, Sibby. Bu yüzden onu öldürdüğünde doğru bir şey yaptığını hissettin. Bu yolda devam etmenin senin amacın olduğunu hissettin.”

Her şeyi yanlış bildiği konusunda kararlı bir şekilde başımı iki yana sallamaya devam ediyordum.

Haklı olduğu tek şey babamın ciddi bir kafa travmasına neden olduğuydu. Bir gece beni o kadar acımasızca dövmüştü ki aylarca yatalak kalmıştım ve her gün beni görmeye gelen bir doktora para ödemek zorunda kalmıştım. Kafama tekme atmayı çok severdi bu yüzden babamın bir tür hasara yol açması şaşırtıcı değildi.

Ama geri kalanı hakkında *gerçekten* yanılıyordu. Bunu tıpkı yoldaşlarımdan gerçek olduğunu bildiğim gibi biliyordum.

“Yani bana öldürdüğüm insanların kötü olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Dedektifler, Şeytanın Yasak Aşkı'nın son beş yıldır bulunduğu tüm yerlerdeki kayıp kişileri taramaya başlamışlardı. Çok sayıda ceset bulup benimle ilişkilendirmeyi başarmış olsalar da henüz hepsini bulamamışlardı. Bazıları çok fazla çürümüştü, bazıları ise ellerim tarafından çok fazla DNA elde edilemeyecek kadar tahrip edilmişti.

Ama benim yaptığımı biliyorlardı. Hepsini öldürenin ben olduğumu biliyorlardı.

“Kimliklerini tespit edebildikleri bazı kişilerin kayıtları vardı. Ama çoğu küçük suçlardı. İddia ettiğin gibi kötü olup olmadıklarını gerçekten bilmemizin bir yolu yok.”

Başımı iki yana sallamaya devam ettim. “Benim yoldaşlarım gerçek,” dedim oldukça acınası bir şekilde. “Ve o insanlar kötüydü. Bunu *biliyorum*. Jennifer’ın erkek arkadaşı ona tecavüz etti! Bunu onun ağzından duydum ve ölmenden önce itiraf etti!”

Doktor Rosie yavaşça başını salladı. “Jennifer Whitley mi?”

Onaylamak için başımı salladığımda not defterine bir şeyler yazdı. “Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama ne olursa olsun, önemli değil, Sibby. Onların her biri kötü insanlar olsa bile, bu senin harekete geçmen için değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sözleri içimi burkuyordu ama öfkeyle tepki vermek yerine derin bir nefes alıp gözyaşlarımı kuruttum. Glenda’nın sözleri aklıma geldi. Normal olmayabilirdim ama bu deli olduğum anlamına gelmiyordu. Bu, gördüklerimin gerçek olmadığı anlamına da gelmiyordu. Doktor Rosie benim görebildiğim şeyleri göremez ve koklayamazdı. Benim sahip olduğum yeteneklerle kutsanmamıştı. Bunu unutmamam gerekiyordu. Bana ne söylerse söylesin, yanılıyordu. Cahilce bir yerden konuşuyordu.

Sırf sen de göremiyorsun diye benim gördüğüm şeyi görmediğimi nasıl söylersin? Neden basiretsiz insanlar neyin mantıklı olup olmadığını iddia edebiliyor?

Yavaş ama emin bir şekilde sakinleştim.

“Onlar gerçek,” dedim inançla.

“Biz gerçeğiz,” diye fısıldadı tanıdık bir ses. Başım sese doğru döndü ve gözlerim tanıdık kırmızı gözlerle çarpışınca nefesim kesildi.

Mortis. Odanın köşesinde, Doktor Rosie’nin arkasında duruyordu. Kırmızı boyası ve kırmızı kontakt lensleriyle donatılmıştı. Yüzünde küçük, bilmiş bir gülümseme vardı. “Bir şey görüyor musun, Sibby?” diye sordu doktor, kaşları çatılmış bir hâlde. Gözlerim tekrar ona kaydı ve yüzümü ifadesiz tutmak için çok çaba sarf ettim.

“Bana Sibby diyemezsin,” diye cevap verdim.

“Bizden kurtulmaya çalıştılar,” dedi Mortis, duvardan uzaklaşıp Doktor Rosie’nin arkasından yürürken. Yavaşça ve metodik adımlarla. Kadın onu fark etmiyordu. Onun yerine yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu. “İlaçlarını almayı bıraktın mı Sibby?”

Başımın altına onayladım, karşımda oturan doktorun şüphelerini basturmak için çenemi belli belirsiz eğdim. Bakıyor ve inceliyordu. Beni didik didik edip anlamaya çalışıyordu. O da tıpkı diğerleri gibiydi. Benim deli olduğumu düşünüyordu.

Mortis tam arkasında duruyordu. Kırmızı ellerini onun omuzlarına koyarken yüzündeki sırıtma giderek büyüyordu. Yine de kadın onu fark etmiyordu. Onun kendisine dokunduğunu hissetmiyordu bile. Sadece bana bakmaya devam ediyordu.

“Bizi buradan nasıl çıkaracağımı biliyorum, Sibby. Ne yapacağını biliyorsun,” dedi göğüs cebindeki kalemi göstererek. “Yap şunu. O zaman özgür olabiliriz ve hepimiz yeniden bir arada olabiliriz.”

Yüzüme ağır ağır bir gülümseme yayıldı.

Doktor Rosie sandalyesinin ucuna doğru kayarken şimdi daha telaşlı görünüyordu. Gördünüz mü? Tıpkı benim her gün etrafımızı saran kötülüğü hissedebildiğim gibi o da ölümünü hissedebiliyordu. “Sibby? Neler oluyor?”

Ayağa kalktım. “Şşş. Yakında her şey bitecek, Doktor Rosie.”

SON

Her Cadılar Bayramı'nda,
Şeytanın Yasak Aşkı ayağınıza gelecek.

Orkuto'cu perili evler, nefes kesici turlar ve en lezzetli
yemekleri sunarak Ülkenin dört bir yanını dolaşıyoruz.
Ve her geçtiğimiz şehirde, tek seferde bir infazla
bu dünyayı temizliyorum.

Duvarların içinde saklanarak iblis gibi kokanlar için
hobunümü veriyor, çürüyen ruhlarına ninniler söylüyorum.

Gelin.

Çiğleklerinizin birbirine karışacağı ve küçük, sevimli
yakarışlarınızın cevapsız kalacağı oyuncak evimde
bir gezintiye çıkın.

Ama çabuk biteceğine söz veremem...

0776713 UYK
THG
0776713
UYK

Yetişkin Okurlar İçindir

